

Дурепи

Валентина Басан

Дурепи

Глава 1

Аліса квапливо бігла до банкомату, повторюючи про себе, як мантру тільки що вимовлені слова Саші для неї, тільки для неї: — Кошеня, моє домашнє, маленьке кошеня, як я за тобою нудьгував.

Справедливості заради варто зауважити, що за кілька місяців дійсно можна було пристойно скучити. Від Олександра не було ні дзвінка, ні смс. А вона так чекала.

Аліса порівнювала себе з Маргаритою з найвідомішого роману. Майже шість місяців тому вона і він вперше зустрілися на вулиці, ну майже на вулиці. Він сидів за кермом припаркованого до узбіччя автомобіля, а вона йшла по вузькому, подекуди в вибоїнах, тротуару, намагаючись не потрапити підборами в одну з цих самих ненависних ямок. В її руках замість жовтих квітів була яскраво-жовта сумочка-конверт, яку пафосно називають клатчем від англійського "схопити", "муфта" або що зовсім дивно "кігті". Хоча судячи з плутанини в свідченнях і труднощів перекладу іноді жіноча, частіше чоловіча половина, називає цей аксесуар — скотчем. Мабуть звук букви ч створює схожості за звучанням, абсолютно здавалося б, різних за значенням слів.

Аліса милувалася сонячним кольором виробу, викинувши з голови цікавий факт про те, що вона тільки що посварилася з Пашею, цивільним чоловіком, як він просив себе офіційно називати.

Аліса йшла по вулиці, страждала і чекала подругу, яка затрималася на роботі теплим суботнім днем. Їй було нудно і сумно, Паша сьогодні вранці сказав, що не хоче йти в кафе, вони знову вкололи один одного образливими словами, які переросли в страшний скандал. Аліса набрала Тоню, коли нафарбувалася, вбралася і вискочила з під'їзду, одночасно розмазуючи по свіжому макіяжу сльози образи і безсилля.

Алісі було двадцять вісім, вона працювала в компанії старшим фахівцем зі страхування автомобілів та інших транспортних засобів і була абсолютно нещасна.

Кожен день з понеділка по п'ятницю вона вставала рівно о сьомій, пила каву, плелася на нудну роботу, чекала завершення робочого дня і поверталася в знімну квартиру недалеко від свого офісу. Поверталася до нього, до Паші, який грів їй гречку з сосискою і ноги ногами.

Вони жили разом, а перед тим, як з'їхатися, зустрічалися всього кілька місяців. Паша працював менеджером по автокредитах в сусідньому офісі і частенько заходив до Аліси і її колежанки Тоні в кабінет на чай або каву.

Потім сталося корпоративне свято, приурочене Міжнародному жіночому дню, де Паша осмілів, завдяки міцному алкоголю і відвертому вбранню Аліси, і ніяково поцілував майбутню жертву громадянського осередку суспільства під час повільного

танцю.

На горизонті особистого життя дівчини був повний штиль, її човен стояв у каламутній і брудній воді, вже неабияк попахуючи і заростаючи болотною тванню. Паша абияк надув її вітрила запалими грудьми. Човен Паша плюс Аліса повільно поплив в тиху гавань під назвою сімейне життя.

На самому початку гри в фальшиву дружину Алісі подобалося ходити на побачення прямо після роботи, подобалося фліртувати по робочій пошті з Пашкою, подобалося ловити на собі заздрісні погляди самотніх колег. Вона навіть помітила, що Тоня трохи ревнує подругу до новоспеченого нареченого. Паша з невибагливим прізвищем Кучков був середнього зросту і середньої ваги, на два роки старше Аліси він користувався великою повагою на роботі і взагалі у всьому офісному будинку.

Причина була очевидна: співвідношення чоловіків і жінок в будівлі працівників розумової праці сильно поступалося на користь останніх. Чоловіків було двадцять до сорока і половина були одружені, огрядні і вже зі слідами глибокої кризи середнього віку на обличчі і на тілі. Паша був учасником золотого складу і у нього були прекрасні вихідні дані. По-перше, він був неодружений. На цьому власне всі основні переваги закінчувалися. Але на безриб'ї, як то кажуть, тому коли ласий шматочок Паша дістався Алісці з третього поверху, це викликало обурення в дружному жіночому колективі. Напевно, для Аліси це були найщасливіші місяці закоханості і надії на щастя в нових відносинах. Знімати житло запропонувала Аліса, Паша не заперечував. Він так само не зупиняв Алісу, коли вона вносила свою частку за оплату оренди і комунальних. Казка якось дуже швидко закінчилася так і не встигнувши початися.

Аліса перестала вбиратися і фарбуватися спеціально для нього, тому що тепер він бачив її щоранку і щовечора після роботи. Друзі стали заходити все рідше, тому що веселитися Паша не вмів і не хотів, а її подругам і друзям швидко ставало сумно без музики, пива і веселих жартів.

Аліса знову стала звичайною, тільки тепер ще й нудною. Обурений жіночий колектив заспокоївся і навіть посміхався при вигляді щасливої побутової пари.

Тижні за тижнями перетворювалися на місяці. Аліса хотіла чогось нового, подруги виходили заміж, заводили дітей, виходили на новий життєвий етап, літали до Туреччини і Єгипту за гарячими путівками. Аліса два рази купувала Паші путівки в місцевий санаторій з басейном і два рази силоміць затикувала в туристичне агентство на цокольному поверсі до подруги Анюти, яка обіцяла суперзнижку і шикарний готель для весільної подорожі. Кучков чемно слухав, питав про розстрочку, посміхався енергійній Анюті, брав Алісу за руку і вів додому, варити гречку і сосиски.

Але сьогодні, сьогодні сталося страшне. Вони уїдливо кинули один одному кілька фраз з єдиною метою, вколоти. Але не розраховали і почали різати один одного взаємними образами і претензіями, як ножами.

— Паша, якщо я завагітнію ти тільки тоді зробиш мені пропозицію руки і серця? Або теж не по бюджету? Адже матерям одиначкам платять більше.

— Я ж казав, навіщо нам це, ми ж любимо один одного. Одружуються, витрачають

гроші, розлучаються. А ти що, вагітна?

— Ні, Паша. Ні. Ми ж з тобою не спимо вже два місяці. Або ти забув?

— Чому? Спимо.

— Так. Спимо. Спимо. — Аліса перейшла на вереск. — Ось в тому-то й справа. Що спимо. Більше в нашому ліжку нічого не відбувається, крім твого оглушаючого хропіння.

— Але зайчєня.

— Паша, не називай мене так. Мене це бісить. — І тут вона замовкла. Її бісить не знімне житло, не робота, не гречка, і навіть не це нудотне і до блювоти милєньке зайчєня. Її бісить Павло Кучков, людина з яким вона за звичкою разом вже багато місяців. Його пухкі губи, на яких огидно залишається їжа, його постійна економія, хоча для двох у них досить пристойний дохід, його скупість у всьому починаючи від речей, які він обов'язково перешіє і полагодить до продуктів по акції, які давно втратили свіжість і термін придатності. Паша Кучков був прекрасним варіантом для Алісиної бабусі, надійний, вірний, домашній, господарський, економний, без шкідливих звичок, і головне, холостяк.

Але Аліса вже дивилася на нього іншими очима. Скупий, дріб'язковий, нудний, боягузливий, нерішучий, буденний, звичайний, сірий, люблячий міркувати про високі матерії, зневажаючи багатіїв і гуляк, господарів життя, багатих і знаменитих, обласканих долею.

Дівчина закрила рот рукою, її вивертало навіть від його запаху, абсолютно непередаваного запаху старого одягу, змішаного з потом і нудотним фісташковим дезодорантом, який він купував не в парфумерному магазині, а в продуктовому гіпермаркеті три за ціною двох.

Аліса грюкнула дверима ванної кімнати, спішно нафарбувала губи і вії, насилу застєбнула на спині блискавку чорної сукні. У коридорі вона відірвала цінник від жовтого брендового клатча, який вона берегла до свого дня народження і огорнувши себе легкою хмаркою туалетної води, хряпнула перед Пашею вхідними дверима.

Тоня відповіла відразу і чітко "тридцять хвилин, Барса, відправляю яйця в кошик".

Що мовою подруг означало: буду через тридцять хвилин в нашому кафе "Барселона", зараз я на роботі, як раз відправляю щотижневий звіт в головний офіс.

Аліса не хотіла заходити в кафе одна з кількох причин. По-перше, вона не хотіла ловити на собі співчутливі погляди парочок за столиками, по-друге, їй не подобалося, коли чоловіча компанія запрошувала її за свій столик або коли до неї для знайомства підсїдали відчайдушні від алкоголю і зневірені від самотності, по-третє, вона не знала, що вони з Тонею будуть пити, як зазвичай вино або сьогодні шампанське для підняття настрою і власної самооцінки.

— Дівчина, це Ви упустили? — Аліса обернулася і зрозуміла, що пропала.

Високий з сліпучою посмішкою і пронизливими очима. Якби зараз Алісу запитали, який у нього був колір очей, вона б не згадала. Вона пам'ятала лише те, що їй перехопило подих, наче вона зробила стрибок у безодню, а потім — сонячне

затемнення, яке сталося з нею вперше в житті.

Низький голос з чуттєвою хрипотою надавав Олександру схожість з тигром, що гарчить і скалить гострі ікла. Цей голос здатний розбудити в Алісі щось темне, низинне, засноване на тваринних інстинктах і бажаннях.

— Що? — Вона намагалася вникнути в сенс слів, але до такої міри розгубилася, що впустила свій клатч з тремтячих рук.

Чоловік в частку секунди підняв сумочку і простягнув власниці.

— Ось тепер Ви точно впустили, — він посміхнувся і ледь помітно доторкнувся до її руки.

— Любов вискочила перед нами, як вбивця з-за рогу, — Аліса цитувала Булгакова, щедро і жадібно запиваючи враження ігристим напівсолодким.

— Слухай, а як же чоловік? Ну Пашка? — Тоня уписувала салат за обидві щоки, апетитно хрустячи огірками і редискою.

— Який чоловік, Тонь, ти смієшся? Живемо, як чужі, як два квартиранти. Платежі навпіл, їжа практично тяж. Подарунки три рази на рік на восьме, днюху і Різдво. На морі навіть не були, сором який. Заміж не кличе, дітей не хоче.

— Постривай, може і хоче, ви ж про це навіть не розмовляли.

— Ось саме! Ось саме, чорт візьми. Ми не розмовляли і не будемо, розумієш? Якщо я заговорю, тоді ми поговоримо. Якщо я підніму цю тему, він задумається. І може через років десять дозріє для сім'ї. Тонь, я тільки зараз зрозуміла, що не люблю цю людину. Я не знаю, навіщо він мені.

— Ого. Ти що, зовсім. Аліса, Не дури. Зустріла якогось чувака, поговорила з ним хвилину і все? Пашу навіть шкода якось.

— Ну і забирай собі! Я не зрозуміла, ти моя подруга або Кучкова? Аліса зло зиркнула на подругу і махнула офіціантові.

— Лиска, ти чо? Не ображайся. Ти чого, рахунок попросила? З глузду з'їхала? Я ж не про те. Будь обережна, щоб цей Саша тобі голову не задури. Типу журавля в небі. Синиця-Паша на мій погляд надійніше.

— Ага, надійніше. Звичайно, Тонь, надійніше. Пропозиція робити не треба, сім'ю утримувати не треба, дітей ростити, годувати, виховувати не треба. Йому нічого не треба. У нього і так все є, квартирант-напарник, який розділяє виключно фінансову сторону спільного проживання. Нам скоро три роки, три, Тоня. Ми жодного разу на морі не були. Навіть ти з твоїм колишнім Мішею і цим, як його, ну з банку, Костею, літала до Туреччини. І обидва рази я тобі заздрила. Так. Заздрила. Що у тебе мужики обидва рази рішучі, здатні на рішення. Не ти їх тягла до Анюти на цокольний в "Дрімтурз", а вони пішли заплатили і повезли тебе. Обидва рази.

— Ну і де вони ці колишні? — Тоня гірко усміхнулася. І допила шампанське залпом, наповнивши знову свій і Алісін келихи до країв. — Де вони, ці мачо? Обидва бабії. Банківського Костю я через місяць в його квартирі з бабою з його відділу застукала. Ну а Міша, ти пам'ятаєш.

— Так, вибач. Не хотіла наступати тобі на хворий мозоль. Просто чому не можна

бути чоловіком? Мужиком? Паша, як дитина-переросток, якого я ніколи не хотіла. Не знаю. У ньому немає нічого від мужика.

— Це ти після п'яти хвилин спілкування з новим кавалером вирішила? Стривай, може теж є в ньому щось не те.

— Звичайно, є, це ж мужик! — Аліса щиро засміялася і підняла келих: за справжніх чоловіків!

Він наближався тихо і неквапливо, як ягуар на м'яких лапах безшумно крадеться до своєї жертви. Він чув кожне слово, кожен рух, кожен подих своєї жертви. Він знав, їй вже не врятуватися. Кредит на задуману суму Аліса візьме і йому залишиться половина, чортова половина. Але нічого, він впорається. Заради неї. Заради кохання. Він добуде стільки, скільки їй потрібно. І нехай він знищить десяток, сотню, тисячу життів таких, як Аліса. Йому не шкода. Заради однієї. Єдиної. Він доведе, що він — чоловік, він — здатний, він-зміг.

— Добрий вечір! Аліса? Я йшов за Вами на край світу заїкаючись від любові.

До слова, Олександр був дійсно чарівний і якби. Ох вже це якби! Якби Аліса читала класику! Якби Аліса була розумною і розважливою сукою. Якби вона ніколи в житті не повелася на ці відверті, образливо фальшиві лестощі. Якби вона відчула, що брехня набуває вселенських масштабів. Якби дівчина здогадалася, що комплементарні вирази доходять до абсурду і не мають нічого спільного ні з її фігурою, ні з її обличчям, ні з її розвитком. Якби Аліса знала, що ці компліменти стануть найдорожчими словами в її житті, тому що вона заплатила за них занадто високу і страшну ціну.

Якби.

Глава 2

Саша Равлик був хорошим, але слабохарактерним хлопчиком. Він і його старша сестра стали жертвами сварок і скандалів двох дуже дорослих, дуже бідних, дуже дурних людей. Єгор Тихонович і Тамара Семенівна Равлик ділили дітей на очах у всіх безсоромно, ганебно і нещадно. Сашина мати презирливо плювала в обличчя батькові своїх дітей і чоловікові, повторюючи а ля гер, ком а ля гер, цитуючи французьку фразу на війні, як на війні. Реакція Єгора Тихоновича була блискавичною — він розбив одну з фігурок порцелянового сервізу, подарованого на весілля, який стояв в серванті, дбайливо оберігаючи головного члена цієї банди, порцелянового білого півня, там була налита горілка під саме горлечко.

Уляна і Саша Равлик сиділи біля телевізора. Їсти було нічого. Кілька сухарів в випраному і висушеному пакеті з-під сметани, три картопляних бульби і згіркла соняшникова олія. Тамара Семенівна збирала валізу і йшла до іншого.

— У сорок років життя тільки починається! Зрозуміло? — Жінка металася по двокімнатній хрущовці, збираючи речі в дерматинову валізу кольору, схожого з назвою матеріалу з якого вона була зроблена.

— А діти? — Єгор Тихонович з надією подивився на маленького Сашу.

— Я сказала, що беру тільки Улю, Саша з тобою! Мене-то з Улею ледве погодився взяти, я упросила, ти ж знаєш. У нього самого двоє, куди я ще з двома!

Вона йшла від чоловіка до коханця з гаражного управління. Вітька Гараж, як його звали у дворі, був маленький, худий, але у нього завжди були гроші в складний для країни час. Він займав Тамарі Семенівні, а вона відпрацьовувала йому пранням, приготуванням їжі і уроками з його дітьми, поки Вітька не запропонував переїхати в сусідній під'їзд. Дружина Віктора померла і він дуже раціонально і швидко знайшов собі нову домробітницю Тамару. Єдина умова, Тамара повинна переїхати до нього без дітей. Зі сльозами і благанням Тамара Семенівна вмовила нового співмешканця на Улю, принижуючись до колінопреклонінь. Але Сашу-ні, у самого двоє пацанів.

Ось так фізрук середньої школи Єгор Тихонович Равлик залишився один з маленьким сином.

Сашенька не розумів, чому мама і тато так сильно сваряться, чому мама не хоче його взяти з собою в подорож разом з Улею і валізою, яку вони брали, коли їздили в санаторій по путівках.

— Мама! Мамочко! Мама! — Саша вибіг в коридор, де мама насилу одягала на ноги стоптані на один бік туфлі зі стертими набійками на підборах, а Уля — розвалені сандалюшки.

Сестра завжди смішила його цими сандалями і говорила, що вони їжу просять. Підшва взуття відійшла від поверхні, тому здавалося, що у них завжди відкритий рот. Уляна смішно тупотіла ногами і вони удвох заливалися реготом. Улечка грюкнула ногою, але Саша не засміявся. Він відчував, відбувається щось погане, страшне. Він з усієї сили обійняв маму за ногу і замок від валізи вдарив його по голові.

— Єгор, яка ж ти ганчірка! Забери дитину! Ти що не бачиш, він ридає! Зроби хоч щось у своєму нікчемному житті!

— Нічого, нехай бачить які баби суки! Нехай знає! Дивись, синку, дивись! Твоя мамка тебе кидає, ти їй не потрібен, ти тільки мені потрібен! Дивись, матуся твоя до Вітьки намилилася підлогомишкою. Безкоштовною.

— А в тебе я — платна? — Тамара Семенівна перейшла на ультразвук. Платна? Завдяки Віктору мої діти з голоду не здохли. Ти жер чию картоплю-то? А сало? Тепер сам себе годуй і сина! На це хоч у тебе сили вистачить, я сподіваюся.

Сашенька ридав, вчепившись в мамину ногу. Він піднімав голову і крізь сльози бачив два обличчя, повних ненависті один до одного. Мамине — повне, старе, з сивим волоссям на скронях і татове — м'ясисте, червоне, негарне. Він любив ці обличчя, він любив маму і тата. Це був його світ, який раптово розвалився на шматки.

Батько відірвав Сашкові руки, і не попрощавшись з

Ульяною, з силою закрив за ними вхідні двері.

— Ну що синку, тепер заживемо!

Сашенька гикав і ковтав соплі разом зі сльозами на табуретці в кухні, поки тато безстрашно поставив на стіл порцелянового півника з серванта. Він вимив три зморщених бульби картоплі і порізав на сковороду прямо в шкірці.

— З вітамінами, так синку? — батько підморгнув синові і махнув чарочку за свободу.

Поставивши перед Сашком тарілку, він з панського плеча насипав туди сухарів зі сметанного пакета і посипав сіллю.

— Вечеря готова, синку, налітай!

Ось так Саша Равлик вперше гаряче, щиро, від усього свого маленького дитячого сердечка зненавидів жінок.

У бобилях Єгор Тихонович ходив кілька місяців. Чутки про розлучення фізрука, як тайфун, хвилю обрушилися на тиху, зарослу зеленою тванню, середню освітню школу. Вони облетіли і сполохали переважну незаміжню більшість. Дружний, міцний жіночий колектив зібрав педраду, де тремтячим від хвилювання голосом, завуч з позакласної роботи, Ольга Миколаївна Фільдеперс, повідомила, що Равлика терміново потрібно брати на поруки. Вчителька з хімії зголосилася негайно запросити до себе додому Равлика разом з сином і нагодувати гарячим обідом, але залізна рука Фільдеперс зупинила потік благих намірів колеги.

— Я, гм, ми будемо піклуватися про нашого колегу, Єгора Тихоновича, наш колектив підтримає прекрасного викладача, доброго друга і просто хорошу людину в цю важку хвилину.

Колектив тихо зароптав, але Ольга Миколаївна придушила бунт одним поглядом. Тут дійсно було поле бою, а Фільдеперс — його полководець.

Старенький директор школи давно танцював під дудку активної, самотньої, повної енергії і просто повної Ольги Миколаївни. Вона була мечем і щитом школи, на її могутніх плечах трималися успішність, іспити і ставки вчителів. І навіть тут вона дала зрозуміти, що не збирається битися за своє жіноче щастя, вона давно його виграла в чесному бою.

В цей час щастя в спортивному костюмі і зі свистком на кволих чоловічих грудях пив гірку з трудовиком в тренерській, навіть не підозрюючи, яку неабияку боротьбу за право прати його шкарпетки і носити прізвище Равлик, він розпалив в шкільному жіночому колективі.

Єгор Тихонович прийняв допомогу Ольги Миколаївни, як долю, від якої не втечеш, як Горбачова і перебудову, як належне. Вона в той же вечір зварила їм з Сашком суп з потрохами, насмажила гору млинців на кефірі з варенням, дбайливо прихопленим з її столу в учительській, вимила плиту і випрала їм осінні куртки.

Єгор Тихонович приосанився, розправив плечі, від'ївся. Ольга Миколаївна оформила Сашкові їдальню і групу продовженого дня. Вибила для Равлика повну ставку плюс організувала баскетбольний гурток, де він трудився після уроків тренером. Єгор Тихонович від вдячності повів Фільдеперс в загс і щаслива Ольга Миколаївна продемонструвала колегам заповітний штамп в паспорті. Сердечні привітання від незаміжніх колег звучали фальшиво і нескладно, радість зусиллям волі клеїлася на заздрісні обличчя добрих жінок. Хтось спробував поставити питання про зміну прізвища, мовляв чому ж залишилася Фільдеперс, а не Равлик, на що Ольга Миколаївна поставила зустрічне запитання вчительці з хімії і менш успішній суперниці, мовляв а чи не переживає вона, що на наступний рік школа буде шукати

більш кваліфікованого вчителя з хімії, так як її учні ще не виграли жодної міської та обласної олімпіади.

Хімічка відчула, що в цьому нерівному бою вона програє, навіть не почавши битву, і склала обладунки словесності на полі бою. Її колишні безробітні колеги торгували на ринку вирощеною картоплею і цибулею, тому ризикувати і поповнювати їх ряди хімічці не хотілося.

Сашеньку тітка Оля не любила, але старанно дбала про нього. Він ходив у школі на всі гуртки, особливо на татів, з баскетболу. Єгор Тихонович не шкодував ні часу, ні сил на затріщини і стусани, виховуючи сина. Саша стояв на баскетбольному майданчику перед батьком по стійці струнко і слухав моралі про те, що всі баби — дурепи.

— І мама?

— І мама! — добродушно відповідав батько і закидав черговий м'яч повз кільця, чортихався, матюкав ні в чому невинного Сашу, і наказував бігти ще два кілометри навколо стадіону.

Саша бігав, а Єгор Тихонович сидів і кутив, розмірковуючи, що сьогодні на вечерю курка або риба. Нову дружину він дуже боявся і поважав, називаючи по імені та по батькові, тому що вона була начальником не тільки в школі, а й удома. Вище і більше Єгора, старше на десять років, Ольга Миколаївна викликала в ньому повагу, що межує з підпорядкуванням зі страху. Вона наказувала, він виконував. І тільки з Сашком, Равлик відчував себе сильніше, вище, швидше.

Коли погода була зовсім поганою, Єгор Тихонович залишався під козирком під'їзду, кутив і дивився, як син бігає в дощовику навколо дитячого майданчика, потрапляючи кросівками в калюжі і розбризкуючи брудну і чорну воду.

Сусідка підійшла до під'їзду, склала парасольку і потягнулася до ручки дверей. Побачивши бігаючого навколо поля Сашу, вона уважно подивилася в очі Єгору, похитала головою і зайшла в темний, сирий, старий під'їзд.

— Дурепа. — Равлик сплюнув на підлогу і викинув бичок сигарети.

Саша тихо ненавидів матір, тітку Олю і навіть сестру, яка кинула його назавжди. Він бігав і розмірковував, що він зробить насамперед, коли виросте.

Тамара Семенівна намагалася повернутися два рази. Перший раз це сталося під Новий рік. Сашко допомагав тітці Олі прикрашати штучну ялинку новорічною гірляндою. Дзвінок у двері пролунав якось боязко і соромливо, як ніби вибачаючись за вторгнення в переддень Нового року. Єгор Тихонович, човгаючи домашніми тапками сполоснув руки під краном і витер об рушник на плечі. Зараз поріже солоні огірки і олів'є готовий. Раніше він не знав, що таке шумівка і різати кубиками, а зараз він отримує завдання і з блиском виконує його. Ольга Миколаївна — генерал, вона вже встигла зробити холодець, Сашкові – торт "Наполеон", відварила і почистила все на салат, а йому тільки нарізати. І хвалить його, як старанного учня. Єгор розправив запалі груди, як справжній чоловік. І де у неї стільки енергії, видно збирала всі ці роки нерозтрачену турботу і любов. І хоч їй вже майже п'ятдесят дітей не народить, але нічого, Сашка годує, обтирає, вчить, не любить його, звичайно, це видно, зате

ставиться добре.

Він відкрив вхідні двері і дуже сильно здивувався. На порозі стояла Тамара Семенівна. Вона була втомленою і дуже сивою. Але ж вона — моя ровесниця, холодно подумав колишній чоловік.

— Здрастуй, Єгор.

— Здрастуй, що ти хотіла?

— Поговорити.

— У мене немає часу. Іншим разом, — він спробував закрити двері, але Тамара в розпачі витягла руки.

— Я хотіла повернутися. У нас же сім'я. Діти.

— Діти? Ти Сашку коли бачила? А до речі, де Уля?

— Вона у бабусі Віктора, в селі.

— І дочку зіпхнула, щоб не заважала.

— Ні, як тільки я до тебе повернуся, я її відразу заберу.

Двері відчинилися на всю ширину двірного отвору. Жовте світло, що лилося з квартири в сірий під'їзд погасло, тому що його закрила собою одіозна фігура нової дружини і нової господині, Ольги Миколаївни.

— Ніхто ні до кого повертатися не буде, жінко. Єгор, закривай двері, дме, Саша захворіє. І так, шановна, в школу теж не приходите, Вам не раді. Сина і чоловіка Ви кинули, відмову від дитини Ви підписали. Претензій на цю двушку Ви не маєте, тому що отримали мою однокімнатну квартиру натомість. Якщо дочка Вам не потрібна, ми і її з Єгором заберемо, тільки відмовні документи підпишіть. Вам чоловік був поганий, а мені — хороший. Діти — в тягар, а мені — в радість. Все законно і нотаріально завірено.

— Мій Вітя продав цю однушку і вклав в акції ЛЛЛ, обіцяв, що заживемо, як мільйонери, а тепер вигнав мене, мені жити ніде. Я Ульку бабці його звезла, мені їсти нічого, — Тамара Семенівна схопилася рукою за двері і заридала.

Саша визирав з-за широкої спідниці тітки Олі і не впізнавав свою матір. Чуже обличчя, запах, навіть голос став чужим, як швидко він забув маму, викинув з пам'яті все, що з нею пов'язано, замість мами була чорна діра, холодна, лякаюча нескінченна порожнеча. Поруч з нею тітка Оля виглядала такою сильною і впевненою, як самка слона, яку Сашка недавно розглядав в книзі про тварин. Тітка Оля топтала його матір і виганяла зі своєї території, як якусь худу козу, яка зачепилася рогами за кущ і заважала їх слонячому сімейству.

— Ви — дурепа! Прощавайте.

Фільдеперс закрила двері і вже з глибини квартири віддалялася і кричала вслід: — щодо Уляни подумайте!

Вдруге Тамарі Семенівні ніхто не відчинив двері.

Через кілька років мати померла від грипу, саме такий висновок написали лікарі в її медичній карті, коли приїхали за викликом в приватний сектор. Дзвонила дитина і сказала, що мама не дихає, на питання хто з старших є вдома, дівчинка сказала, бабуса, але вона не рідна, їй дев'яносто років і вона теж лежить, дівчинка дзвонить від

сусідки. Після всіх розглядів, з'ясувань і дзвінків вдалося знайти і привезти рідного тата дівчинки, який відразу ж забрав її до себе, попередньо запитавши дозволу дружини.

— Нічого, де один, там і друга. Дамо твоїм дітям путівки в життя, виховаємо з них гідних членів суспільства і громадян країни.

Після похорону, на яких діти не були присутні, Ольга Миколаївна мила посуд, Єгор Тихонович витирав рушником і розставляв тарілки по полицях. Саша виходив з туалету і батьки його не помітили: — Шкода, Тамару. Молода ще, — боязко зауважив колишній чоловік.

— Дурепою жила — дурепою померла, — викарбувала Фільдеперс, а потім додала, — Уляна завтра в школу йде, не забудь з сумки з її речами свідоцтво про народження дістати, мені копія в її особисту справу потрібна.

— Добре, Оля, зараз побіжу дістану, щоб пізніше не забути. Сашок, а ти чого тут стоїш, двадцять присідань і в ліжко.

— Уляно! Де твоя сумка? Жваво розбирай, і це, всі документи матері і свої на стіл мені поклади. І спати!

Глава 3

Залежність або лжелюбов. Огидне почуття, що пригнічує волю і контролює мозок, немов паразит, воно стає грудкою в горлі, прилипає до гортані, стікає вниз прямо в шлунок і в'яже його, як поліцейський вбивцю на місці злочину. Воно піднімається вище, змінює твій смак, твій нюх, твій язик, піднімаючись по міліметру прямо в голову.

Лжелюбов отруює клітину за клітиною спочатку правої, а потім лівої півкулі, повністю паралізуючи розумову діяльність. І тіло вимагає ще, вигинаючись в страшних судах. Мозок не може, просто не в змозі працювати, функціонувати, він посилає сигнали SOS самому собі, але на жаль, нічим не може допомогти.

Як закінчений наркоман, що чекає дозу, ти не розумієш, що ти хвора і тобі треба лікуватися. Негайно, цю ж секунду вибивати цю заразу з організму, викорчовувати бур'ян, повзучий пирій, ракову пухлину, яка задавила маленький і ніжний сад твоєї душі.

Ти і тільки ти можеш допомогти собі, але найперше і найскладніше усвідомити свою хворобу і сказати я — хвора, я хочу вилікуватися.

Залежність дуже підступна. Вона не дозволить просто так злізти своїй жертві з голки. Вона боїться, що проти неї є вакцина, справжня потужна протитрута — це сім'я, друзі і робота. Їй не можна розслаблятися, крок за кроком залежність знищить навколо тебе всіх і все, що тобі було колись дорого, щоб створити вакуум, порожнечу, чорну безодню: перетворить в пил вірних подруг, заборонить спілкуватися з матір'ю, скаже, що справа твого життя тільки для тупих баб.

А ти не хочеш бути дурепою, ні, тільки не в його очах. І ти слухаєш його жадібно, ковтаючи його слова, дихаючи його запахом, торкаючись його руки, твій наркотик з тобою, і поки він поруч, ти отримуєш його в смертельних дозах. Ти хочеш надивитися на лжелюбов, але не виходить так надовго відірвати від нього погляд. Навіть

закриваючи очі, ти злякано думаєш, а раптом він зараз зникне, як чарівний сон, як магія, і життя знову перетвориться в нудну і буденну жувальну гумку, смак якої давно пропав, але ти жуєш її за звичкою, за інерцією, забувши виплюнути в найближчу урну.

Аліса збиралася на перше побачення з Олександром і її всю трясло від хвилювання, зуби стукали один об одний. Вона побоялася, що зараз прикусить собі язика, тому підійшла до холодильника і налила собі в чашку дешевого червоного вина, яке ніхто так і не зміг допити після Пашиного дня народження. Викинути було шкода, тому зелена пляшка "Посмішка гір" сиротливо стояла в холодильнику, чекаючи зоряної години. Алісі стало трохи спокійніше, тремор в руках припинився. Вона вилила залишки в чашку і залпом допила порошкове вино.

Зуби! Чорт! Фак!

Від проклятої "Посмішки" зуби стали абсолютно синього кольору. І знову застудили, тепер уже сильніше. Алісі здавалося, що вона потрапила в якийсь поганий сон і зараз прокинеться. Видавивши половину тюбика зубної пасти на щітку, вона водила по зубах з такою силою, як ніби хотіла сточити їх в ікла. З'явилася чортова чутливість, і тепер до пофарбованих зубів неможливо було доторкнутися від болю. Темний колір трохи пішов, поступившись місцем небесній блакиті. Від зусиль і сліз потік макіяж, який Аліса робила рівно годину і тепер ідеальні стрілки були не такими вже ідеальними на тлі червоних від відчаю очей.

Подивившись у дзеркало, дівчина побачила слід від зубної пасти на новій чорній сукні і смачно вилаялася. Телефон пілікнул смскою.

"Аліса, вибачте, трохи затримуюся. Сподіваюся компенсувати час очікування чудесним вечором. Олександр".

Аліса видихнула. Згадуючи не злим, тихим словом "Посмішку гір", вона змила зубну пасту з нової сукні, підправила стрілки на очах і відкрила упаковку орбіт. Алкоголь почав діяти і спокій повернувся до неї. Вона критично оглянула себе в ікеївському дзеркалі і залишилася задоволена. Молодість була їй до лиця. Двері несподівано відчинилися, на порозі стояв похмурий чоловік з пакетом з АТБ.

— Привіт, ти прийшла або йдеш?

— Тікаю з Тонькою в кіно.

— Почекай, я з вами піду, тільки продукти в холодильник закину.

— З нами не можна! — Аліса стояла в дверях з розстебнутими ремінцями на туфлях, перелякана і розгублена.

Паша виглянув з кухні, на обличчі було таке здивування, як ніби його попросили вийти з автобуса після оплати квитка.

— Чого ти так кричиш? Почервоніла вся. Ти ж завжди мене дорікала, що я з тобою нікуди не ходжу. А я вирішив, що ти вбралася для мене, думаю, гаразд, сходжу.

Аліса взяла себе в руки і навіть наклеїла на обличчя фальшиву посмішку.

— Пробач, ми з Тонькою домовилися потім по торговому центру пройти, вона говорила, що зараз знижки на сукні в Зарі. Може ще заїдемо в кафе, винця вип'ємо. Вона хотіла мені щось особисте розповісти при зустрічі, незручно буде.

— Ладно. Я навіть радий. Не хотів нікуди йти, вчора нова серія "Ілюзії" вийшла, зараз дивитися буду. Багато не витрачай. У нас на наступному тижні оплата квартири.

Під час нецікавого і нудного монологу цивільного чоловіка, Аліса нахилилася і застібала ремінці на туфлях, вона ніяк не могла потрапити в пряжку через нігті, які боялася зламати. Аліса, нарешті, впоралася з підступним взуттям, але чи то довго нахилилася вниз головою, чи то останні слова Павла зачепили її за живе, чи то випите порошокове вино вдарило в голову, але їй раптово занудило.

Вона вже відкрила рот, щоб посваритися з Кучковим, але згадала, хто її чекає на першому побаченні, взяла ключі, телефон, сумочку і не попрощавшись, грюкнула дверима.

На свіжому повітрі стало трохи легше. Але на душі шкребли кішки образи і презирства. Мук совісті не було, вони покинули Алісу давно, після першого місяця спільного цивільного життя.

Того літнього дня до Паші приїхали його батьки з обласного центру. Довго придивлялися до Аліси, запитували про батьків. Аліса пожартувала, мовляв на весіллі познайомитесь. Пашина мама схопилася за серце, а тато похмуро уточнив у сина, мовляв це що правда? Але Павло Кучков негативно і енергійно замотав головою.

Аліса образилася і не розмовляла з цивільним чоловіком тиждень, потім їх запросили на свято друзі з роботи, потім вони удвох сходили в кіно, потім все забулося і життя знову увійшло в звичне русло.

Аліса фліртувала з чоловіками, коли йшла з подругами у відрив, а на дні народження Анюти з "Дрімтурз" навіть зрадила Паші з якимось її далеким родичем з іншого міста. Про це не знав ніхто, крім Аліси і того далекого родича, ім'я якого вона навіть не пам'ятає.

Але сьогодні слова співмешканця поставили хрест на могилі їх давно похованої примари сім'ї, любові і вірності.

Аліса не розуміла, чому вона стала зручною жінкою, яка сама оплачує свої наряди, не надто дорогі, і все ж стильні, свій відпочинок з подругами, свою квартиру і свою їжу. Вона не любить того, з ким живе і не розуміє, чому досі ділить дах з абсолютно чужим для неї чоловіком.

Фраза-попередження про оплату квартири звучала щомісяця, Аліса згідно кивала і знімала в банкоматі свою частку. А тепер у неї в голові виникло питання, яке вразило її, немов блискавка. Куди Паша діває свої гроші? Речей він не купує, економить, як останній жмот, за квартиру платить половину. Де гроші, Зін?

Вона подумає про це завтра, бо вже побачила його. Непристойно красивий, недбало ляскаючий дверима мерседеса, він помітив, як Аліса підходить до місця їх зустрічі і помахав їй рукою. Він обійшов автомобіль і дістав з салону авто букет троянд жовтого кольору. Не букет, букетище. Скільки там штук? Напевно, п'ятдесят, а може більше, цілий кущ, швидше навіть ціла теплиця в руках у самого неймовірного чоловіка в світі. Невже для неї? З нею таке вперше. Сон, знову сон. Але зараз такий солодкий і п'яний, що прокидатися не хочеться.

Аліса зрозуміла, що пропала назавжди. І якщо вона не побачить його знову, то просто помре, як планета Земля, коли зірка на ім'я Сонце згасне.

Лжелюбов дуже небезпечна, тому що миттєво викликає звикання. Ти навіть не розумієш, що вже хворієш і залежна. Вона створює ілюзію взаємності, абсолютного щастя, повної гармонії до тих пір, поки різнокольорова, яскрава, повна світла мильна бульбашка не лопне. Тільки після цього розумієш, що ти — вже мертва і лікуватися пізно.

Глава 4

Аліса була в ломбарді вперше. Раніше вона думала, що подібні заклади створені для маргінальних верств суспільства, таких як наркомани, алкаші, бомжі, саме так називала їх її бабуся, Катерина Петрівна Соколова. Катерина Петрівна була головою домкому, старшою по під'їзду і працюючою пенсіонеркою в стоматологічній клініці. Саме вона виховувала Алісу з трьох років, коли недолуга мати Аліси, Наталія, покотила до Іспанії слідом за черговим коханцем. Тато Аліси, тихий і м'який Вадим Зверев, не дивлячись на грізне прізвище, прийняв новини про розлучення без емоцій. Він абсолютно спокійно дав дружині свободу і канув в Лету.

З мамою Наташею маленька Аліса спілкувалася тільки по телефону, літати на батьківщину було дорого і Наталія час від часу передавала своїй матері і дочці посилки з сувенірами та іншою нісенітницею, без всяких натяків на возз'єднання.

Бабуся була для Аліси цілим світом: мамою, татом і бабусею в одній особі, як Ленін, Марк і Енгельс на радянському плакаті в бабусиному альбомі з фотографіями. Аліса ніколи в житті не відчувала себе сиротою або покинутою дитиною без батьків. В її житті було стільки бабусі і додаткової роботи поза школою, що думати Алісі було ніколи. Катерина Петрівна записала внучку на всі шкільні гуртки і забирала після роботи зі спокійним серцем, знаючи що внучка танцює, співає, малює, а по п'ятницях бере участь в шкільному клубі мандрівників. Вчителі та директор з розумінням поставилися до працюючої бабусі і навіть якщо Катерина Петрівна затримувалася і приїжджала в школу на останньому автобусі, хтось із чергових вчителів обов'язково залишався з Алісою після додаткових занять.

Коли Аліса піросла, вона стала самотійно повертатися зі школи, обідати і бігти на танці і малювання в міський Палац спорту, який знаходився через дві зупинки. Вона обов'язково дзвонила бабусі на роботу і звітувала про свої пересування, заспокоювала бабусю, якщо трохи затримувалася або передавала колегам Катерини Петрівни, що йде до Марини в сусідній під'їзд дивитися мультфільми.

Катерина Петрівна любила внучку більше життя, це і було її життя, її сенс, її бог. З трьох років вона опікала і любила свого маленького ангела.

У той страшний вечір коли Аліса назавжди залишилася у бабусі, Катерина Петрівна сіла біля її ліжечка і беззвучно ридала, вона молилася і хрестила маленьке, беззахисне тільки. Вона просила Всевишнього тільки про одне, щоб він був щедрий з нею і дав їй довге життя, щоб виростити, вигодувати і підняти дитину, яка виявилася нікому не потрібна.

— Мама, я отримала візу, їду на роботу в Іспанію. Ти не нервуй. Допоможеш з Аліскою пару місяців.

— Наталочка? Як? Коли? У сенсі допоможеш? Ви з Вадимом вирішили? Господи, чому ти мені раніше нічого не сказала? Нічого не розумію, А твоя робота тут? Ти що звільнилася з роботи?

— Мам, ну що ти голосиш. Приїду ввечері і все тобі розповім, заодно і Аліску привезу. Мені завтра відлітати, так що вона у тебе залишиться. До речі, у неї щось кашель посилюється, подивишся, може сироп якийсь даси.

— Наташа! Що відбувається? У тебе дитина хворіє? Викликай лікаря. Чуєш?

— Все, мам, до вечора. Сама глянеш, ти ж теж лікар.

— Наташа, я — стоматолог, а не дитячий лікар, де Вадим, що відбувається?

— У-ве-чер-рі! Пока.

Катерина Петрівна дивилася на свою дочку і думала, в який момент все пішло не так. Коли вона упустила її, коли її Наталочка перетворилася в прокурену, спритну молодичку, хитру і жадібну, яка втратила себе і життєві орієнтири.

Все життя Катерина працювала, спочатку санітаркою, потім медсестрою, пізніше директор стоматологічної поліклініки, старенький Абрам Веніамінович, майже силою змусив її вступити до інституту і призначив своєю асистенткою. Катя встигала все, вчитися, працювати, чергувати по кухні в гуртожитку, а коли сусід по тому ж гуртожитку, Валерка Соколов запропонував їй руку і серце, після довгих залицянь, вона з радістю погодилася. Весілля відзначили бідно, але весело всім гуртожитком. Колеги по роботі піднесли молодій парі шикарний подарунок — гроші в конверті. Абрам Веніамінович, випивши розведеної горілки танцював так, що підвернув ногу і йому викликали швидку прямо до гуртожитку.

Катя була щаслива, молода, сповнена надій і вагітна. Вона тихенько вірила в Бога, хоча в Радянському Союзі, як відомо, Бога, як і сексу, не було. Власне не було нічого, крім ідей і сміливих поглядів у світле майбутнє. Соколови теж вірили в своє майбутнє і з завмиранням серця чекали поповнення в родині.

Наталочка народилася на сьомому місяці, слабенькою, болючою і маловагою. Катя звинувачувала себе, обливаючись сльозами, що працювати і стояти на ногах треба було менше, але її лікар — гінеколог, Людмила Іванівна, яка вела вагітність і прийняла пологи, заспокоювала молоду маму, згадавши, що таке буває навіть при повному спокої, лежачи на збереженні в лікарні.

Життя заграла новими, правда темними фарбами в молодій родині Соколових. Наталочка хворіла нескінченно довго і кожна її застуда обов'язково була з ускладненнями. Катерина Петрівна знала не тільки дільничного педіатра Ларису, але і всіх дитячих педіатрів району в обличчя, тому що у Лариси були вихідні і відпустка, а у Катерини Петрівни — ні. Наташа хворіла цілий рік — без вихідних і перерв на заслужений відпочинок.

Наталочку виходжували всім гуртожитком: їй везли борсуковий жир, діставали найрідкісніші антибіотики, варили на загальній кухні гірські трави, приносили

картопляні бульби, над якими в позі морського коника, зігнувшись в три погібелі дихала нещасна дитина. Наташа полоскала горло, тримала на носику сольові мішечки, викочувала яйцями ячмені і навіть спробувала на собі диво урінотерапії.

Катерина зі стійкістю олов'яного солдата вставала о першій годині ночі, о третій і шостій ранку щодня перевіряти Наташі температуру, поїти ліками, поміняти спітнілу піжаму. Коли Наташі виповнилося п'ять років, чоловік Каті, Валера не витримав сімейної, як він сказав, каторги і пішов до сусідки по гуртожитку з першого поверху. Сусідка була самотньою і бездітною, що стало самою її привабливою рисою в очах Соколова. Катя сприйняла новину про відхід чоловіка з полегшенням і розумінням. Вона сама б з радістю куди-небудь пішла, але йти їй було нікуди та й слабенький дитина – це був тільки її особистий хрест. Вона з вдячністю згадувала ці п'ять років, коли чоловік допомагав їй у всьому і завжди, мужньо справляючись з приготуванням обідів, миттям підлог і полюванням за ліками для Наташі. Вони давно не спали в одному ліжку, тому що Катя спала виключно поруч з донькою, побоюючись, що та від кашлю і хрипів може задихнутися уві сні. Офіційно вони не розлучилися, зберігши добрі і рідні стосунки, Валера приносив гроші два рази на місяць, чесно віддаючи половину своєї зарплати і авансу. Катя знала, що в будь-який момент може звернутися до чоловіка за допомогою, як і до численних сусідів, які стали вже однією великою родиною.

Наташа росла і міцніла, хвороби поступово відступали, дитячі віруси переносилися легше, вона відвідувала школу майже без пропусків і у Каті настав блаженний час. Вона стала спати ночами. Не прокидаючись, не бачачи сновидінь, не читаючи книг перед сном, вона закривала очі в двадцять три нуль нуль і відкривала їх рівно о сьомій ранку. Вона відсипалася за минулі роки, не думаючи, не аналізуючи, не розмірковуючи, що правильно, а що ні.

Катя набиралася сил, заповнювала запас енергії, джерело якої було майже на межі зникнення. Гуртожиток розселили і сім'я Соколових отримала однокімнатну квартиру в новому спальному районі. Катя спробувала поговорити з Валерою про викуп його частки, але він категорично відмовився брати гроші з дружини і дочки. Він щасливо жив все з тією ж сусідкою Дариною в її власній однокімнатній квартирі, яку вона купила. Вони з Валерою продали кімнату в комунальній квартирі, яку Даша отримала при розселенні гуртожитку і кімнату її матері, яку отримала у спадок ще кілька років тому. Хоч вони і не були розписані, Наталочка називала її тітка Даша або татова дружина. Іноді Валерій приходив в гості до Каті і Наташі один, іноді з Дариною. Тітка Даша любила Наташу і частенько дарувала їй дорогих ляльок, дістати яких було практично нереально.

Катерина Петрівна працювала, не покладаючи рук. Вона тягнула дві зміни, ставила собі найскладніші щелепно-лицьові операції кожен день, їздила на семінари та лекції з підвищення кваліфікації.

У родині настали часи хорошого, міцного достатку. Накопичивши на двокімнатну квартиру, Катя продала однокімнатну квартиру і вони з дочкою переїхали в

трикімнатну квартиру в новобудові в одному з кращих районів міста. Вона влаштувала цивільну дружину Валерія до себе на роботу і навіть іноді просила Дарину забрати Наташу зі школи або зустріти після занять з танців.

Коли Валерій помер, Наташі було чотирнадцять. Катя гірко плакала на плечі у дочки вперше в житті. Їй було так боляче, як ніби разом з Валерою пішла частина її душі, відокремилася від грудей і злетіла в небеса з душею її рідного і дорого чоловіка. Всі ці роки вона знала, що її кращий друг, єдиний чоловік всього її життя десь поруч, щасливий і завжди прийде їй на допомогу. Коли його не стало, Катя зрозуміла, що занурившись в турботу про дочку, вона втратила щось дуже важливе, щось справжнє, чого вже ніколи не повернеш. Через рік померла і Дарина, заповівши свою однокімнатну квартиру Наташі, чужій дитині, батька якого любила все своє недовге життя.

Катерина Петрівна пішла з головою в роботу, а Наталочка пустилася у всі тяжкі. Коли матері не було вдома, дочка влаштовувала галасливі вечірки, розпиваючи з товаришами з неблагополучних сімей дорогі коньяки, подаровані матері і викурюючи її сигарети. Катерина Петрівна Соколова усвідомила всю серйозність ситуації, коли у неї зі схованки пропала тисяча доларів. Під загрозою міліції і ганьби в школі Наташа зізналася, що позичила гроші приятелеві з двору на покупку мотоцикла. Природно ніякого приятеля укупі з мотоциклом не існувало. Гроші зникли безслідно і назавжди. Замість них у дочки були виявлені сліди від уколів під колінами і в районі ступень. І Катерина Петрівна взяла відпустку вперше у своєму житті. Вона відключила телефон і попросила реєстратуру скасувати операції на найближчий місяць. Разом з Наташею вони почали жити і знайомитися заново. Катерина знайшла кращого нарколога в місті, дружині якого пломбувала канал кілька місяців тому. Наташу поклали в спеціальну клініку і призначили лікування. Дівчинка практично відразу пішла на поправку, організм був молодий, а вчасно помічена критична ситуація, завдяки реакції матері, не стала катастрофою. Катерина Петрівна повезла Наташу на море, вони цілими днями купалися і засмагали, вечорами сиділи в кафе і гуляли по набережній.

— Мам, а чому тато Валера все життя жив з тіткою Дашею, а не з нами?

— Наталочка, тому що татові потрібна була дружина, хоч іноді, — Катерина Петрівна зітхнула і відвернулася, сліз не було, але гіркий присмак у роті змусив її скритися.

— Так а ти що не була йому дружиною? Ви ж ніколи не розлучалися?

— Розумієш, ти дуже сильно хворіла, і я постійно працювала і лікувала тебе. Коли я була на роботі, тебе лікував тато, коли тато йшов на роботу, тебе лікувала я. А татові теж іноді хотілося відпочити, з'їздити у відпустку, але лікарі забороняли тебе вивозити за межі міста, тим більше на море. Тобі могло стати погано в будь-який момент.

— Дивно, мам, ти що не могла жити для себе і для тата, а потім вже для мене? Ти ж розумна жінка.

— Ні, дочко. Я повна дурепа.

Наташа завагітніла досить пізно і завдяки щасливому випадку. Виною всьому були

численні аборти, про які Катерина Петрівна навіть не здогадувалася. Вадим, другий чоловік Наташі, був тихим. Більше Катерина Петрівна нічого не могла сказати про нового обранця дочки. Мовчазний, непомітний, він справляв дивне враження. Він мовчав, а співрозмовник відчував себе ніяково, немов на співбесіді.

Наташа часто залишала Алісу у бабусі Каті, а остання ніяк не могла зрозуміти, чому досі не знає нічого про батьків Вадима і чи є вони взагалі. Катерина Петрівна допомагала дочці грошима, допомагала з дитиною і раділа, що дочка, нарешті, знайшла сім'ю і роботу. Вона здогадувалася, що Наталія гуляє від Вадима, намагалася поговорити по душах, але безуспішно. Коли Катерина Петрівна дізналася, що Наталія летить до Іспанії, у неї підскочив і так високий тиск. Катерина Петрівна спробувала суворо відмовити дочці, Наталія спокійно заявила, що тоді завезе Аліску подрузі.

В ту ніч Катерина Петрівна не спала, вона трогала лобик маленької Алісочки. Температура спала, гарячковий рум'янець на щічках пішов, спинка спітніла і це була добра ознака. Катерина Петрівна Соколова ридала захлинаючись вдруге у своєму житті. Вона знала, що Наталія не повернеться за дитиною, знала, що Аліса тепер її турбота, її хрест, її маленьке янголятко, життя якого залежить від бабусі Каті. І бабуса зробить все, щоб Аліса виросла гідною, розумною і порядною людиною.

Аліса стояла в ломбарді і розглядала вітрину з ювелірними прикрасами, виставленими на продаж. Вироби тут були зовсім іншими, вони відрізнялися від коштовностей в бутиках і магазинах. Як би лампи не підсвічували дорогоцінні й напівкоштовні камені, кільця, сережки, браслети були просякнуті нещастям, тугою і горем. Вони лежали на оксамитових підставках, випромінюючи енергію вселенського смутку, немов хотіли виплеснути історію, яку вони зберігають на нового господаря, розповісти в яких муках вмирали попередні власники.

Аліса скривилася при вигляді громіздкої обручки у вигляді барильця з трьома вкрапленнями діамантів по нуль п'ять карат. Проба в середині була чорною від часу, а боки міщанського золотого пухлиша давно ніхто не полірував. Свого часу він сяяв багатством і розкішшю на пальці господині. Цікаво, що з нею сталося, може вона втратила сім'ю і доживала свій вік з прикрасою на пальці, поки якийсь наркоман не зазіхнув на здобич, а може бути це був онук-наркоман.

Аліса труснула головою, розганяючи похмурі думки. А цей дутий браслетик, виконаний з білого і рожевого золота з вензелями модної фірми. Він стоїть у фірмовому магазині божевільних грошей, Аліса тільки недавно розглядала з Антоніною в соціальних мережах сторінку цього бренду. На вагу цей браслетик коштує копійки, його прийняли тут, як лом. Але от щоб купити такий браслет в бутіку в Парижі або Мілані, це коштує цілий статок, а саме десять Алісиних зарплат. Цікаво, а ці сережки.....

— Дівчина, я вас слухаю.

Аліса здригнулася від несподіванки і виринула зі своїх бурхливих фантазій в режим реального часу.

— Так, Здрастуйте. Подивіться, будь ласка, скільки я отримаю за цей кулон.

Аліса боязко простягнула руку і поклала важкий кулон з ланцюжком на спеціальну підставку, оббиту велюром.

Оцінювач надів окуляри і включив спеціальну лампу, прикріплену до прилавка. Яскраві криваво-червоні бризки світла ринули на всі боки.

— Сто доларів.

Аліса ковтнула слину. Ковтати стало важко, як ніби замість слини в роті був кисіль. Бабуся варила їй кисіль, коли Аліса була зовсім маленькою. Та й зараз, бабуся у неї тримається молодцем. Вона так любить бабулю, більше за життя. Нещодавно повела її в салон краси, пофарбувати волосся, бабуся раділа, як дитина, ще постійно хвалилася Тоні, яка у неї чудова внучка. Найкраща в світі.

— Так. Авжеж. Краща. — Аліса відчула такий біль у горлі, що сльози самі собою навернулися на очі.

— Вибачити. Я завтра принесу іншу річ.

— Ладно. Сто п'ятдесят.

— Ні, вибачте. Це бабусин подарунок. Я не можу.

— Дві сотні. Остання ціна. Більше ніхто не запропонує. Навіть не сумнівайся.

— Ні. Пробачте.

— Морочиш голову людям.

— Вибачте, до побачення.

Аліса сховала кулон в сумочку і пішла до важких дубових дверей, які ледве-ледве відкрила.

— Дурепа. Ще повернешся, постривай, притисне.

Оцінювач презирливо сплюнув на підлогу, зняв окуляри і погасив лампочку біля прилавка.

Аліса не дивилася на екран телефону. Вона почула, що прийшло повідомлення. Вона навіть знала від кого. Вона обіцяла Саші дістати гроші. Господи, як же соромно. Він же чекає і сподівається, вона пообіцяла. Кредитна карта вже збільшена по максимуму, але цього недостатньо. Але вона щось придумає. Обов'язково придумає.

Глава 5

Побачення було дивовижним і по-італійськи пристрасним. Від поглядів Аліси і Олександра можна було не тільки прикурити, а сміливо зробити собі стейк well done (м'ясо практично без соку з максимальною прожаркою, прим. автора). Чого вже приховувати, це було найкраще побачення в житті Аліси Соколової, молодій двадцятивосьмирічній дівчини, яка жила в цивільному шлюбі з Пашею Кучковим.

Букет жовтих троянд стояв на підлозі біля їх столика в кращому ресторані міста. На стіл букет у величезній вазі, що більше нагадує скляне відро, не вмістився. Серце Аліси не вміщалося в її скромних, але акуратних грудях, які вона потай від усього світу, нещадно піднімала пуш-апом. Руки тремтіли, щока горіла від вітального поцілунку, а по спині десь в район попереку скотилася крапелька поту. Аліса сиділа і заворожено дивилася на молодого чоловіка, якого бачила вдруге у своєму житті.

— Алісочка, що ти будеш? — голос з хрипотою, впевненість і плавність жестів,

лінива грація хижака перед стрибком, без суєти і нервозності.

Олександр був тут, як у себе вдома, незважаючи на досить різношерстий і більш, ніж забезпечений контингент. Його поведінка вигідно відрізнялася від багатьох чоловіків в загальному залі, розрахованому на дуже велику кількість гостей. Якість відвідувачів залишала бажати кращого.

— Дякую, Саша, я не голодна.

— Звичайно. Ми ж не обідати прийшли, а відпочивати, вірно? Олександр підморгнув їй і замовив кілька нарізок з сиру, фруктів і м'яса.

— Шампанське чи вино?

— Шампанське, якщо можна.

— Звичайно, можна.

Коли келихи були наповнені, умілий офіціант спритним жестом поставив відкриту пляшку в відерце з льодом і безшумно пішов, Олександр підняв келих:

— За тебе, красуня!

— Дякую і за тебе.

Хоча шампанське було дорогим і смачним, практично без бульбашок газу, Аліса закашлялася.

— Кошеня, не хвилюйся, все буде добре, — Олександр наклав своєю долонею її руку і неміцно стиснув її.

— Я, я не хвилююся, просто зі мною таке вперше і мені дуже тут подобається. З тобою, — поспішно додала Аліса.

Вони базікали, не замовкаючи, цілий вечір до самого закриття ресторану. Черговий офіціант кашлянув і простягнув рахунок. Олександр залишив щедрі чайові і галантно простягнув своїй дамі руку.

— Погуляємо? Або тобі потрібно додому? Чоловік і діти тебе не обшукалися ще? — Олександр підморгнув і посміхнувся.

— Ні, дітей немає, — Аліса зробила секундну паузу і додала, — і чоловіка теж.

— Ну і славно, значить я — єдиний претендент на твоє серце.

Саша допоміг їй накинути легкий кардиган і вони зробили крок в літню зоряну ніч. Відблиски місяця і ліхтарів відбивалися в річці, коли вони йшли по центральній набережній міста.

Люди гуляли, самотні парочки в обнімку сиділи на лавочках, одна пара навіть прогулювалася з коляскою, рятуючись від домашньої задухи. Ніч пахла скошеною травою і свіжістю. Десять на іншому березі грала музика і кричали "гірко". Люди танцювали, сміялися і веселилися, не дивлячись на пізню годину.

Аліса і Саша йшли за руку, як ніби були знайомі багато років. Вони говорили, замовкали, але паузи не були незручними. А квіти, які Аліса не змогла нести з ресторану в руках, Олександр залишив у себе в автомобілі, дбайливо поклавши їх на заднє сидіння.

— Ти з кимось зустрічалася або жила? Була заміжня? — Олександр закурив і на секунду випустив руку Аліси зі своєї руки.

І буквально на секунду їй стало так холодно і незатишно без його руки, таких ніжних і сильних пальців, їй здалося, що її кинули одну посеред океану на безлюдному острові.

— Я. я жила з одним чоловіком. Хлопцем. Точніше коли ми почали зустрічатися він був хлопцем, але зараз, ой, в сенсі тоді минув час йому було тридцять, майже тридцять, загалом, чоловіком. Так. Жила з чоловіком. — Аліса відвернулася, проклинаючи себе за ідіотську реакцію.

— Зрозуміло. А розлучилися чому?

— Ну, це довга історія.

— Нічого, я маю час. Я ж повинен знати, яких помилок не треба робити з коханою в майбутньому.

Алісу кинуло в жар. Вона такими очима подивилася на Олександра, що він розсміявся.

— Моє улюблене кошеня!

Аліса набрала повітря і вимовила на одному диханні:

— Я хотіла сім'ю, дитину, розумієш, а він не поспішав, розумієш?

— Звичайно, розумію, кошеня, звичайно, розумію.

Саша викинув недопалок у сміттєву корзину і притягнув дівчину до себе. Навіть на високих підборах вона дивилася на нього, високо закинувши голову.

У Аліси закрутилася голова. В його зелених очах можна було потонути, ці губи на які Аліса дивилася цілий вечір, руки, які тримали її за талію ніжно, але міцно, запах дорогого парфуму, йому так йшла коротка стрижка, а викривлений біля основи ніс робив його якимось небезпечним, навіть хижим.

Вона чомусь мимоволі порівняла його з Пашею, його дешевою туалетною водою з запахом солодкої блювоти (Паша чомусь був упевнений, що це фісташковий аромат) руки, які не тримали її так самовпевнено і міцно, зачіска на проділ з вічно замусоленим волоссям, повненькі губи примхливої дитини. Бідний Павло і так не був красенем, а на тлі шикарного Олександра зовсім згас, як свічка на вітрі.

Все своє двадцятивосьмирічне життя Аліса перебувала в повній впевненості, що вона середня. Ось середня фігура, середній зріст, середнє обличчя. Така собі не потвора, але і не Моніка Белуччі. На тлі Паші вона вигідно виділялася і, навіть, розцвіла, затьмаривши Тоньку, яка завжди вважала себе Монікою Белуччі (що було недалеко від істини).

Але Аліса Соколова, яка росла з бабусею, багато вчилася, працювала і жила спокійним життям середньостатистичної дівчини, навіть не підозрювала, що може розраховувати на знайомство і що більш дивно, симпатію такого чоловіка, як Олександр.

Вона відповідала на його поцілунки, торкалася до його шиї, волосся, обіймала його за плечі. Вони сиділи на лавочці до світанку, милуючись річкою і один одним.

Він підвіз її до будинку на автомобілі, Аліса попросила не заїжджати у двір, щоб сусіди не пліткували про неї зайвого.

— Звичайно, кошени, як скажеш. — Олександр пригальмував біля в'їзду у двір і нахилився до Аліси, щоб поцілувати, а після поцілунку нахилився, щоб відкрити двері пасажирського сидіння і у відкрите вікно вимовив, — Аліса, гарного тобі дня. Я подзвоню.

Дівчина йшла до під'їзду за інерцією, як у тумані. В голові теж був туман, але любовний. Аліса все ще відчувала на своїх губах його поцілунки, а на своєму тілі його обійми. Запах його шкіри був на ній, як найдорожчий і найцінніший аромат в світі. Вона сходила з розуму, посміхалася, як божевільна, побоюючись прокинутися і виявити, що це був сон, всього лише сон. Найбільше Аліса боялася, що він не подзвонить і не напише їй, зацікавившись іншою, більш красивою і ефектною дівчиною. А розмови з сумовитим Пашею вона боялася найменше, зрештою, він їй не чоловік. Він їй ніхто.

— Доброго ранку, Паша варив на кухні каву і дивився ранкові новини по маленькому ноутбуку, який вони купили спеціально для кухні, щоб разом готувати і дивитися улюблені фільми.

Як це було давно, промайнуло в голові у Аліси. Поцілунки з Пашею на кухні, покупка ноутбука, приготування вечері, вино і кліпи з романтичної колекції вісімдесятих, ніби кадри з минулого, далекого життя.

— Доброго ранку, я з Тонькою була, сиділи до ранку у неї на кухні. Пробач, що не написала.

— Нічого, я тільки прокинувся, вирубився вчора рано. Як погуляли? Як кіно?

— Яке кіно? — Аліса нерозумно втупилася на Пашу.

— Ну ти ж вчора ввечері збиралася в кіно з Тонею. Ще й мене не пустила, коли я хотів з вами піти.

— А, кіно. Ми вирішили не ходити в кіно. У Тоні там проблеми в особистому житті, погуляли і пішли до неї додому шампанське пити.

— Зрозуміло.

— Каву налий мені, будь ласка, а я поки в душ.

Аліса завбачливо забрала телефон з собою у ванну кімнату, чекаючи смс або дзвінка від коханого.

Поки вона щедро милилася і терла себе мочалкою з сумом змиваючи запах його одеколону зі свого волосся і шкіри, їй прийшла смс. Аліса від хвилювання впустила душ з рук і він моторошно загримів об чавунну ванну. Вона змила шампунь і гель для душу, вилізла з ванної і босими ногами протупотіла до умивальника на якому лежав телефон.

Чорт.

Тонька.

Витерши тіло і голову практично насухо, Аліса загорнулася в махровий халат, одягла тапочки і вийшла в коридор. У квартирі була тиша і смачний запах кави. Паша вже вийшов на роботу. Хоч вони і працювали в одній будівлі, останнім часом приходили на роботу і йшли з офісів нарізно. Аліса ще встигала забігти в кав'ярню і взяти каву на винос, зустрітися з Анькою і поговорити з нею перед центральним входом, поки вона

курила, а Аліса пила свою каву. А після роботи Аліса або зустрічалася і гуляла з подругами, або заїжджала провідувати бабусю пару разів на тиждень.

— Алло, привіт, вдома. А звідки ти знаєш? Паша тобі дзвонив? Дивно.

Аліса на мить відчула в роті гіркий присмак і на неї накотила нудота. Вона побігла до раковини і налила собі склянку холодної води. Антоніна розповіла, що Паша подзвонив їй о п'ятій ранку і попросив Алісу до телефону, так як свій телефон вона відключила. Бідна Тоня нічого не зрозуміла і спросоння ляпнула, що вони не бачилися з вівторка. Паша щось промичав і поклав трубку. А Тоня написала Алісі кілька смс. Після дзвінка почали приходити смс від Тоні мабуть телефон, який Аліса включила, коли заходила в свій під'їзд, перезавантажився і смс прийшли запізненням.

— Аліс, що відбувається? Де ти була? З ним? — Тоня була нетерпляча і цікава.

— Давай сьогодні о шостій на нашому місці? Я тобі все розповім.

Глава 6

Антоніна дивилася на подругу і не впізнавала її. У ній з'явилося щось невлучно зухвале, щось привабливе, щось чуже. Аліса прийшла з єдиною метою, поділитися з подругою своїм безмірним щастям, яке лилося через край, думками в голові, від яких не було спокою, спогадами про дотики і поцілунки.

Закохана і окрилена Аліса вихлюпувала на подругу емоції, які били фонтаном. Антоніна спостерігала за подругою, яку знала добре, але не так давно, і їй здавалося, що вона знайомиться з Алісою Соколовою вперше в житті.

Закохана дівчина тепер навіть поводитися інакше, а блиск очей засліплював здалеку. Розправлені плечі після звичної сутулості, грація в рухах, якої ніколи не було, впевненість в жестах, невідомо звідки взялася харизма. У звичайній дуже посередньої, і за словами Тоні, типовій зовнішності Аліси з'явилося тяжіння і магнетизм, енергія жіночої природи, чоловіки називають це сексуальністю, а жінки – стервозністю суки.

Аліса тримала келих з вином в руках і час від часу поглядала на телефон, чекаючи повідомлення або дзвінка.

Тоні було неприємно. Ні, вона, звичайно, була рада за подругу, але не занадто. Не так щоб захлинаючись. Тоня навіть попросила Алісу заспокоїтися і не вистрибувати з трусів, а спокійно замовити вина і розповісти про свої пригоди. Аліса зробила вигляд, що не помітила байдужості подруги, але трохи обложила свій запал і радість. Хоча тон Антоніни зменшив веселощі, Аліса швидко викинула цю думку з голови, приступивши до розповіді.

— А потім, уявляєш, він дістає з авто букет троянд, який я ледве підняти змогла, насилу до ресторану донесла.

— Ну а фотку-то хоч зробила?

— Ой, ні, — Аліса розгублено заплескала віями.

— А як Пашка на букет відреагував або ти сказала, що теж я подарувала? — Тоня розсміялася і взяла оливку з анчоусом тонкими пальцями, попередньо очистивши від дрібного пір'я маринованої цибулі.

— А я букет не взяла додому.

— Повернула йому назад? — Тоню якось неприємно веселила ця ситуація.

— Ні, просто букет залишився в машині, а я забула його взяти.

— Ага, а твій Саша забув тобі його віддати, повіз назад в магазин, здав за півціни, — Антоніна була сама собі неприємна, але вона не могла втриматися від ехидного сарказму і жартів, які були не зовсім доречні.

— Так, Тонь, буду йти додому, я дуже втомилася, чесно, всю ніч на ногах, ще й на роботі сьогодні дурдом, Михайлівна, ідіотка, на мене за запізнення накричала. Завтра робочий день, так що піду.

— Слухай, ну ти чого, образилася? Ліска? Знущаєшся? З тобою вже і пожартувати не можна? Дитячий садок.

— Ні, перестань, просто реально спати хочеться, очі просто злипаються. Ти йдеш?

— Ні, я ще залишуся, напишу одній людині, що я звільнилася. Хотів зі мною сьогодні зустрітися, але я через тебе все скасувала.

— Ну вибач, що хотіла поділитися з подругою своїми новинами.

— Не вибачу! — Тоня розсміялася і висунула язика. Аліса теж посміхнулася і нахилилася поцілувати подругу на прощання.

Аліса йшла з кафе з дивним настроєм. З одного боку їй треба було поділитися з найкращою подругою всім, що з нею сталося, а з іншого боку, вона шкодувала, що розповіла Тоні про побачення в найдрібніших подробицях. Не такої реакції вона очікувала і не з таким настроєм хотіла піти. Їй були неприємні жарти про букет, який дійсно Саша забув віддати, навіть не написавши їй навздогін, щоб вона повернулася. Інша справа вона б не взяла, Паша і все таке, а може бути і взяла б. Хто знає. Показала б своєму співмешканцю, що таке справжній чоловік, нехай хоч раз в житті побачив би, які квіти їй готові дарувати.

Аліса відчула, що Тоня їй позаздрила, вперше за недовгий час дружби. Адже некрасивою подругою завжди була Аліса, для якої приводили самотнього друга, щоб позбутися від баласту одним махом. У Тоні були і солідні, і багаті, і щедрі чоловіки, але одна справа, коли ти сприймаєш це як належне, а інше – вислуховуєш про успіхи своєї середньостатистичної подруги. Тим більше тоді в кафе, коли Олександр підійшов до їх столика, Антоніна перша простягнула йому руку для знайомства. Але відчувши, що відповідної реакції немає, спостерігала, як цей шикарний у всіх сенсах мужик фліртує з її Аліскою. Подрузі дуже сподобався Олександр, це було очевидно, як і те, що Олександр до красуні-подруги зовсім немає діла.

І ще, Аліса так і не зрозуміла, що робити з Пашею, у нього була розмова з Тонею о п'ятій ранку, а потім він каже, що не дзвонив. Подруга б ніколи її не підставила, якби Аліса її попередила, сказала, мовляв, скажи моему дурневі, що я в повному відрубі від шампанського, Паша б повірив. А тут недобре вийшло. Ще й брехня таке, шите білими нитками.

Він знає, що я провела десь ніч. Десь, це не у подруги. Хоча вранці я сказала, що у подруги. Коротше, не зрозуміло що робити.

Але третє, і саме паскудне, що гризло Алісу, підточувало зсередини, викликало

нудоту – це Саша. Точніше його повна відсутність за цілий день.

Аліса чекає його смс або дзвінка, нервово поглядаючи на телефон, перевіряє чи є зв'язок, навіть два рази перезавантажила телефон в надії на оновлення, але нічого не відбувається. А після розмови з Тонею і думок про те, що треба повертатися додому і щось говорити або не говорити цивільному чоловікові, Алісі стало так бридко на душі, що вона мало не розридалася.

Квартира була темною і порожньою. Паші вдома не було і дівчина полегшено зітхнула. Зараз вона щиро дякувала Паші, як ніколи. Який він молодець, затримався на роботі або з другом в новому пабі сидить, що відкрився прямо біля їх офісної будівлі. Зручно, всі співробітники після робочого дня завертають прямо туди, випити холодного німецького пива вприкуску з сушеної корюшкою, незалежно чекає їх хтось вдома чи ні. Вона була готова на відстані Павла навіть любити, з умовою, що більше ніколи не буде його бачити.

Аліса зняла каблучки і застогнала від задоволення. Мізинець на лівій нозі розпух до непристойності через нові черевички. Пластир, який вона приклеїла ще на роботі, давно сповз в носик туфлі, а на пальці, який повинен був захищати шматочок липкої стрічки, утворився величезний білий мозоль, він дозрів і налився соком, як шостий палець.

Намагаючись не дивитися на свої розбиті ноги, Аліса пройшлася в ванну кімнату, де ще вранці купалася повна віри, надії і любові. Ногу обпекло, як вогнем, ззаду на підйомі стопи шкіра була стерта до м'яса, а вона і не помітила, думаючи, що болить тільки мізинець.

Її життя зараз нагадувало її ноги, куди не доторкнися, скрізь боляче, як русалочці, яка страждала і терпіла біль через велике кохання. Аліса витерлася, наділа халат і дістала аптечку. Перекису немає, є спирт і знеболювальне, — дівчина залила рани дезінфектором і ковтнула таблетку. Майже добу на ногах і таблетка зробила свою справу, Аліса заснула прямо в халаті на дивані з дистанційним пультом в лівій і телефоном в правій руці.

Телефон пілікнул отриманим повідомленням, але Аліса вже не чула. Зараз її не розбудив би і звук корабельної ринди.

Їй снився важкий, похмурий сон, вона бігла по темних вулицях і не могла зрозуміти, де знаходиться її будинок, пізніше вона знайшла свої двері, їй відкрив незнайомиць і сказав, що вона тут давно не живе. Аліса довго йшла, спочатку заходила до подруги, потім до бабусі, але скільки вона не дзвонила в дверний дзвінок, ні подруга, ні бабуся їй не відкрили своїх дверей. Аліса знову опинилася на темній вулиці і намагалася знайти в мобільному телефоні контакти знайомих і друзів. Її хтось гукнув. Високий, темний силует помахав їй рукою з іншого боку вулиці, вона бігла до нього, але чим швидше вона рухалася, тим далі ставала темна фігура, поки зовсім не зникла, розчинившись в непроглядній пільмі.

Глава 7

Висока і пекуча, як справжня італійка, Тонечка Козирева розбила серце багатьом

представникам чоловічої статі. У садку за неї билися брати-близнюки зі старшої групи, в школі між теплицею і стадіоном старшокласники призначали розбірки за право запросити Козиреву в кіно, в університеті – студенти і викладачі, а вже працюючи разом з Алісою, вона запаморочила голову завідувачу кафедри Київського університету і провела з ним відпустку в Туреччині, незважаючи на дружину і двадцятирічну різницю.

Коли вона оголосила Алісі, що ведмедик (справжнє ім'я якого було Михайло), приїхав до неї на роботу, спустився на цокольний в "Дрімтурз" і купив у їх спільної подруги Анюти путівки до Туреччини, подруга вперше сильно посварилася зі своїм Пашею. Весь вечір Аліса ковтала сльози і шипіла на Кучкова, як розсерджена змія. А Тоня тим часом пакувала валізи, наспівуючи під ніс улюблений мотив.

Того вечора в сімействі Михайла Степановича Угорського теж були розбірки. Ця сварка була більше схожа на боротьбу титанів, ніж на сварку Кучкова зі своєю дівчиною-змією.

Іраїда Юріївна Угорська була жінкою вольовою, високою і великою. Її дід був зі знаменитого і давнього козацького роду, який брав своє коріння від самого Богдана Хмельницького, чим вона невимовно пишалася і згадувала на кожній лекції з історії.

Студенти ж склали свою історію, і єдине, на їхню думку, що Іраїда Юріївна взяла від діда, це його пишні, чорні вуса. Мало того, що дружина була викладачем, вона викладала в тому ж університеті, що і Михайло. Посприявши його призначенню на відповідальний пост, Іраїда контролювала судженого вдень і вночі пильно виглядаючи студенток, які на її думку, зарилися на Мишка.

Не пощастило молодій викладачці Наталії Зінчук, яка по дурості прийняла флірт колеги і відповіла взаємністю. Роман був стрімким, як рисак, на якому колись (за розповідями Іраїди) скакав її дід по запорізьких степах і просторах. Після ночі кохання з Михайлом в готелі "Пристань романтика", де, як виявилось у нього була дисконтна карта постійного клієнта, Зінчук викликали в деканат. Дурочку очікував неприємний сюрприз у вигляді дружини свого коханця. Іраїда Юріївна по-козацькому заламала відлаковану зачіску і гучним голосом вчитувала маленьку Зінчук, яка чорніла на очах. Того ж дня Наталя написала заяву за власним бажанням і пішла з їх життя назавжди.

Ніколи ще Іраїда не була так розбита, як в той вечір. Ніщо не віщувало біди. Михайло на роботі був чемний і галантний, він, навіть, не глянув у бік молодої математички, яка заходила сьогодні на кафедру в непристойно обтягуючій сукні. Він прийшов додому раніше і сміливо пройшов на кухню:

— Іраїда, я їду у відрядження на шість днів, сім ночей. Не чекай мене раніше десятого.

— Міша, ну що ти складаєш казки, на підвищення тобі летіти в наступному місяці всього на три дні. Зніми взуття і мій руки, вода для пельменів вже закипіла.

Михайло дуже любив пельмені, особливо з жирною двадцятип'ятивідсотковою українською сметаною або вершками. Ось чого було не відняти у Іраїди, так це її золотих рук, вона готувала, як богиня, якщо є такі богині кулінарії. Вона

могла приготувати будь-яку страву будь-якої кухні світу, купуючи відповідні продукти в спеціальних магазинах іноземних продуктів харчування і спецій. Дружина відгодувала двох синів за літо так, що на сімейних зборах одноголосно було прийнято рішення відправити підлітків в спортивний табір. Поки Максимчик і Дімочка потіли в таборі "Маяк" на стадіоні, вдома у мами і тата розігравалася справжня шекспірівська трагедія.

— Я не буду пельмені. — Ледве чутно вимовив благовірний і ковтнув слину. По голодним очам дружина зрозуміла, що ось тепер дійсно все серйозно.

— Міша, що сталося?

— Я їду у відрядження, — зчепивши зуби промовив Михайло і рішуче вийшов з кухні. Перед очима все ще було видіння, паруюча тарілка з наливними, ручної роботи, але абсолютно однаковими, біленькими пельменями, які дражнили його найтоншими пружними боками, під ними, як тіло під прозорою тунікою, безсоромно просвічувала начинка з ароматного фаршу. Перець, сіль, цибуля і найсвіжіше м'ясо, перекручене в м'ясорубці, вже заповнило ароматом всю кухню. Такого підступу Угорський від своєї дружини не очікував.

Його телефон засвітився від сигналу смс. В одній руці Міша тримав закордонний паспорт, який не діставав з серванта вже рік, а другою рукою відкрив повідомлення. Тоня надіслала фото в купальнику з приміркою кабінки. Пельмені були витіснені з голови нещасного довгими ногами, оливковою шкірою і абсолютно ідеальним тілом з пишними грудьми.

— Ах ти скотина!

Іраїда Юріївна стояла позаду чоловіка і розглядала фото коханки через плече. На голову чоловіка опустився металевий, якісний, німецький друшляк, на який жінка збиралася відкинути готові пельмені. Від несподіванки щуплий Угорський звалився, як підкошений, з паспортом і телефоном прямо біля серванта. Внучка запорізького козака, вирішила зупинити на скаку не тільки коня, але і його кобилу, і вихопивши телефон включила виклик по відеозв'язку.

Скандал був моторошний. Бідний, голодний і побитий Михайло Степанович збирав речі, але вже не у відрядження, а на виселення. До Антоніни він приїхав з двома величезними валізами і робочим ноутбуком. Тоню такий поворот анітрохи не збентежив. Її не бентежила ні дружина, ні діти, ні гулящий коханець. Тоні було під тридцять і вона була вагітна, природно не від тюфяка-ведмедика. Від іншого. З яким було все закінчено, назавжди, і якого вона по-справжньому любила. Угорський був ідеальним кандидатом, по-перше, їй шалено подобалося його прізвище, по-друге, його хоч і не грошова, але солідна посада, а по-третє, інших кандидатів на одруження у красуні просто не було.

Через місяць Антоніна зрозуміла, яка ж вона була дура. Михайло Степанович Угорський був її фатальною і гіркою помилкою. Після романтичної і шикарної Туреччини настали трудові та пісні будні. Жили у Тоні в однокімнатній квартирі, яку Тоня оплачувала сама. Вона спочатку натякала кілька разів своєму співмешканцю, але

потім сказала йому прямо, мовляв Міша, де гроші на господарство та інше? Угорський з невідомим подивом вступився на коханку. З обличчям лектора за кафедрою він розповів Тоні, що заплатив за Максимчика і за Дімоцьку в ліцеї, купив їм одяг, а зараз збирає їм на шкільну екскурсію до Франції. Дівчину занудило і вона побігла у ванну, а Михайло, скривившись при вигляді магазинних пельменів, зітхнув і дістав ложку з кухонної шафи. Побут з Угорським був теж нестерпним, це коли Тоня була коханкою їй діставалися дорогі прикраси і квіти, а зараз вона закидала в пралку труси і шкарпетки, від яких каламутило ще більше.

Не витримавши, вона поділилася новиною про вагітність з подругою, промовчавши, що дитина від іншого. Аліса була рада за подругу.

Аліса була рада за подругу настільки, що ввечері бідний Кучков отримав скандал на тему нездатності зачати дитину і нездатності ні на що в цілому.

Аліса також змушувала подругу розповісти Угорському про дитину і вагітність, щоб прискорити весілля, в глибині душі шкодуючи себе, незаміжню і бездітну. Антоніна ж, послуховавши подругу, готувалася до розмови з коханцем.

Вона замовила доставку їжі додому і запалила свічки. Після Туреччини секс практично зник з їхнього життя, чому Тоня була безмірно рада. Її постійно нудило, низ живота нив, а голова до кінця дня після роботи просто розколювалася.

Михайло теж не наполягав на близькості з красунею, по якій він раніше божеволів, коли лежав у ліжку з дружиною. Заборонений плід перестав бути забороненим і тепер він все частіше затримувався на кафедрі або вечеряв у численних друзів, яким не терпілося дізнатися подробиці скандалу колишньої сімейної пари.

У двері подзвонили і Тоня, поправляючи атласний халатик, відкрила двері. Постачальник їжі похитнувся від несподіванки, на мить йому здалося, що він потрапив в квартиру кінозірки. Навіть вагітна, вона виглядала шикарно. Приймаючи сухі, сашімі, суп для Міші і ще щось з корисного і овочевого для себе, вона розплатилася і закрила двері. Накриваючи на стіл і перекладаючи їжу в гарний посуд, дівчина подивилася на телефон. Смс від Міші. Дивно.

Тоня відкрила текст і затиснула рот рукою.

"Антоніна, пробач за все і дякую за прекрасні хвилини. За речами завтра приїде Іраїда. Я повернувся до дітей, у свою сім'ю. Я побачив, що у нас з тобою нічого не виходить. Ти ще не готова до серйозних стосунків і господарства. Потрібно навчатися. Я впевнений, що коли ти навчишся готувати і жити заради чоловіка, в твоєму житті з'явиться хороша людина. Не пиши мені більше. Ми з Іраїдою бажаємо тобі зустріти гідного і холостого чоловіка. Михайло".

Тоня не могла набрати номер Аліси. Руки тряслися так, що вона впустила телефон.

Почувши істеріку подруги, Аліса накинула на плечі плащ поверх піжами і взула кросівки. Вона вискочила в під'їзд і вже біля ліфта викликала таксі. Через п'ятнадцять хвилин Тоня ридала на плечі у подруги.

— Ліска! Він мене кинув. Кинув! По смс. Я хотіла з ним про весілля сьогодні говорити. Уявляєш?

— Слухай, ну він, звичайно, придурок, чесно, старий придурок! Мені він ніколи не подобався. Кинув і добре! Нехай валить до своєї вусатої.

Тоня подивилася на подругу і засміялася. Аліса засміялася їй у відповідь і міцно її обняла.

— Люба моя, ти знаєш, як я тебе люблю?

— Знаю.

— А ти пам'ятаєш, скільки ми з тобою сварилися і мирилися?

— Пам'ятаю.

— Жоден мужик стільки не витримає. Ми удвох з тобою і народимо і виховаємо. Он мого рохлю Кучкова напружимо, нехай вчиться, практикує батьківські навички.

Подруги сміялися, сидячи на кухні при свічках, поїдаючи замовлені суши, і відкривши забуту Угорським, пляшку червоного вина, яке він беріг ще з часів Туреччини.

— Боже, Ліско, яка ж я дурна, — Тоня зітхнула і пригубила з келиха.

Так як основне навантаження по вину лягло на Алісу, вона зробила великий ковток, і відчайдушно замотала головою. Хміль вже розслабив, що сиділа в піжамі і босоніж, Алісу. Дівчина розгойдувалася на стільці і філософствувала про долю і про свого поганого Кучкова.

— Я теж дурна. Абсолютно. Може він теж мене ось так кине. В один момент. А що з нього візьмеш? Вже скільки ми разом, а заміж не кличе. Я ось теж може бути зберуся з ним поговорити про шлюб, а він мені СМСку надішле, мовляв пробач і прощай. У тебе хоч дитинка буде. — І Аліса п'яненько захіхікала. — Будеш найкрасивішою матусею! Чесно!

— Ліска, твій Кучков хоч холостий, а я, дура, на одруженого зазіхнула, думала, що буде носити мене на руках. Він же весь час говорив, що не гідний такої королеви і краси, а проміняв мене на пельмені. Сволота.

Телефон Тоні засвітився. Смс. Аліса стрибнула до тумбочки і схопила смартфон.

Якби Антоніна зараз уклала парі, вона б поставила один мільйон доларів на те, що це смс від Михайла, повного каяття і благання пустити його назад.

— Читай вголос, Ліско!

Красуня випросталася на стільці і закинула ногу на ногу, до неї знову повернулася її колишня палюча впевненість і блиск чорних, як ніч, очей.

Аліса відкрила смс і з подивом прочитала: — о! Багиня, красата сходу. Красуня ночі. Лублу тебе. Хочу тебе. Вічна твоя раб. Аким. Пазвані мені, життя моє.

Тоня запитально втупилася на подругу.

— Ліско, ти що набухалася, дай сюди телефон.

Це був номер доставщика їжі, який нещодавно приносив суши. В історії листування зберігся навіть номер замовлення та адреса, скинута Тонею.

Аліса ридала від сміху, катаючись по підлозі. Вона теж була впевнена, що старий мачо, підібгавши хвіст, проситься назад до подруги.

Такого приниження і удару долі Тоня не очікувала, вона взяла пляшку і залпом

допила залишки вина. Протверезіла Аліса схопилася на ноги і спробувала відібрати пляшку.

— Ти що твориш, дорога, тобі не можна!

Антоніна подивилася на подругу очима повними сліз. Аліска погладила подругу по голові і теж заридала.

Подруга поїхала від Тоні на таксі ближче до п'ятої ранку поспати дві години перед роботою. А Тоня прибирала догорілі свічки і викидала у відро для сміття залишки бенкету. Гострий біль пронизав низ живота так сильно, що у неї потемніло в очах. Дівчина випустила з рук келихи, які несла до мийки. Тонке скло розбилося вщент, розлетівшись осколками по кухонній плитці підлоги з підігрівом. Але Тонечка вже не чула, від болю вона втратила свідомість і впала на підлогу прямо на осколки від розбитих келихів.

Аліса забігла в квартиру до Тоні майже одночасно зі швидкою, яку і викликала. Тоня доповзла до телефону і набрала Алісин номер, який був в обраному на автодозвоні. Між ніг була калюжа крові, а низ живота різало ножом. Лікар попросила Алісу взяти документи і зателефонувати найближчим родичам. Тоня схопила подругу за руку і Аліса ще не протверезівши і в тій же піжамі, впевненим і твердим голосом заявила, що вона її єдина родичка і поїде в лікарню разом з нею. Лікар з сумнівом глянула на розпатлану дівчину з міцним перегаром і в кросівках на босу ногу, але зітхнувши продиктувала адресу лікарні і наказала привезти речі першої необхідності.

— Дівчина, дізнаєтеся в реєстратурі куди поклали вашу подругу і передасте речі. Після огляду лікарем знадобляться ліки для операції або лікування.

— Операція? Ліки? — Аліса намагалася міркувати.

Лікар втомлено поправила окуляри, нічна зміна закінчувалася, вдома її чекав коханий чоловік і дочка, вона так втомилася за цю божевільну ніч. То ножове, то бабуся з інсультом, під ранок вагітна з загрозою викидня, який судячи з кольору крові вже стався. Вона терпляче заповнювала карту і чекала, коли водій і медбрат винесуть пацієнтку на ношах з квартири.

— Дівчина, у вашої подруги загроза викидня, якщо він вже стався, знадобляться ліки, платна анестезія, крапельниця, вітаміни. Якщо УЗД покаже, що плід не пошкоджений, а це всього лише відшарування плаценти, що теж може бути, то вашій подрузі знадобиться все необхідне, щоб лежати на збереженні, халат, зубна щітка, знову такі ліки згідно з протоколом лікаря.

Аліса кивнула, закрила двері за лікарем і підмела осколки. Потім дістала Тоніну сумку для подорожей з якою вона два місяці тому літала відпочивати в Туреччину. Аліса здерла з сумки номер рейсу, який наклеїли в аеропорту і почала збирати речі.

У реєстратурі було море народу. Хтось ридав, хтось розмовляв по телефону, хтось лаявся з персоналом.

— Добрий день, я хочу дізнатися в якій палаті лежить Антоніна Козирева.

Медсестра не звернула на Алісу ніякої уваги.

— Вибачте, Антоніна Козирева в якій палаті?

Працівниця реєстратури подивилася крізь Алісу і продовжила щось друкувати на комп'ютері.

— Дівчино! За мною черга, дайте відповідь, де Антоніна Козирева! — Аліса закричала у віконце, дохнувши перегаром на працівницю.

Ніколи ще на Алісу не дивилися так презирливо. Повернувшись боком до Аліси на стільці, що крутиться, працівниця презирливо процідила:

— Прізвище та дата.

-Моя?

— Пацієнтки, дата надходження.

— Сьогодні, щойно на швидкій забрали. Антоніна Козирева.

— Немає такої.

— Як немає? Лікар зі швидкої сказала цю адресу.

— Значить місць немає, відвезли в іншу.

— Куди?

— В тридцять четверту. Там запитаєте.

— Як запитати?

— Їдьте і запитайте. Наступний.

Алісу вже відтіснив чоловік з дитиною на руках, яка плакала і постійно повторювала: "Тату, де наша мама, чому її відвезли, чому у мами була кров?".

У лікарні Тоня пролежала кілька днів. Аліса зустріла подругу на таксі біля самих воріт лікарні і допомогла закинути сумку в багажник.

— Ти як?

— Мені тепер шампанське можна пити, — Тоня кисло посміхнулася.

— У мене все з собою, — Аліса показала на паперові пакети з супермаркету поруч з собою на задньому сидінні.

— Дякую тобі. — Тоня змахнула сльозу і дивилася вперед всю дорогу до будинку, не зронивши ні слова.

Дивлячись на Алісу, що виходила з кафе, Тоня зітхнула. Вона вже пошкодувала про свою поведінку, про дурні жарти про Олександра і букет, який він відвіз назад в магазин. Вона просто не могла спокійно слухати про їх романтичне побачення. А тепер Тоні було соромно і вона каялася.

Даремно вона образила подругу, треба буде пізніше її набрати, запросити на спектакль в п'ятницю. Вона давно хотіла потрапити на цю прем'єру.

— Добрий вечір, прекрасна Антоніна.

— Сідай вже Кучков. Навіщо покликав?

Глава 8

Аліса прокинулася рано абсолютно розбита, вона відкрила одне око, як з похмілля, шия затекла від диванної, твердої подушки, пульт валявся на підлозі, а телефон застряг між підлокітником і сидінням дивана.

Паша спав у кімнаті на ліжку, мирно похрюпуючи, чим дратував Алісу навіть в періоди романтичних відносин, а зараз викликав повну огиду. У дівчини раптово

промайнула думка, А чи хропе її улюблений Саша? А що вона взагалі знає про свого чоловіка? Що він вважає за краще на сніданок каву і тост, яйця з беконом і зелений чай, а може віддає перевагу вівсянці і капучино.

Вона не знає навіть його прізвища та адреси, про які сніданки може йти мова. Може він одружений або у нього є дівчина, а її, дурну, довірливу Алісу, він просто обманює. Хоча з якою метою? Близькості у них ще не було і чи буде, а головне, з моменту чарівної нічної прогулянки він навіть не подзвонив, гад.

Павло схрапнув сильніше, Аліса сіпнулася і перервала потік думок про загадкового Олександра.

— Кава готова, доброго ранку, — вона наливала в улюблений кухоль Паші з написом "а наш Пабло Ескобар хоче пива - їде в бар" ароматний і густий напій.

Аліса не любила цю чашку, справедливо вважаючи її образою кухонної естетики і порушенням її продуманого простору з сервізом з порцеляни і келихами, подарованими бабусею. Але оскільки це був подарунок колег, виготовлений спеціально на замовлення і вручений з нагоди дня народження, він займав почесне місце на відкритих кухонних полицях для склянок і чашок. Аліса довго натякала цивільному чоловікові, що добре б ховати кухоль в шафку біля мийки, там де стоять каструлі і сковорідки, але Павло робив вигляд, що не розумів дружину, а один раз, навіть, образився.

— Спасибі, зайченя.

Від зайчення Алісу пересмикнуло, огидне, зменшувально-пестливе, що дратувало її не менше, ніж гуртка. Вона зупинилася в дверях кухні, обернулася і пронизливо подивилася на чоловіка.

Паша безтурботно пив каву за столом, помітивши метання Аліси біля порога, він подивився на неї, потім запитав:

— Щось хочеш мені сказати?

— Ні, просто забула, що мені сьогодні треба раніше на роботу.

Її телефон пілікнув смскою. Від Саші. Дівчина вискочила з кухні і замкнулася у ванній кімнаті, незрозуміло для чого включивши душ. Аліса була найгіршим шпигуном у світі. Вона іноді в дитинстві брехала бабусі, але бабуся, як Штірліц, розгадувала Алісу на десять ходів вперед.

"Кошеня, Я сумую за тобою. Чекаю через п'ятнадцять хвилин там, де я тебе висаджував, не запізнюйся".

Дівчина розхвилювалася і почервоніла, серцебиття почастішало, вона спочатку вимкнула воду в душі, потім включила знову і залізла в кабінку з головою. Згадавши, що не встигне висушити, Аліса чортихнулася, але голову вимила, нічого, вибіжу через двадцять хвилин, подумала Аліса.

Минуло сорок п'ять хвилин.

Паша давно пішов на роботу, вона почула з душі, як грюкнули входні двері. Слава будівельникам і проектантам, біля входних дверей в їх орендованій квартирі був гостьовий туалет, скористатися яким можна було лише увійшовши боком, і тим не менше він був справжнім порятунком, як сьогодні для Павла, наприклад. Очевидно він

скористався ним, щоб вмитися, почистити зуби, а також, використати за прямим ранковим призначенням і відбув на роботу.

— Ми — чужі люди, — зітхнула Аліса без жалю, і дістала з коробки свої святкові туфлі.

Випурхнувши з під'їзду, вона мало не збила сусідку з пакетами з супермаркету.

— Вибачте!

— Акуратніше, жінко! — Сусідка злобно виплюнула слово "жінка", готуючись до перепалки. Вона навіть поставила важкі пакети на брудний від бензинових розводів асфальт, розминаючись, як боксер перед боєм.

Очевидно ж, що вона намагалася таким чином зачепити за живе, викликати на конфлікт, образити. Як мінімум, почути у відповідь, сама ти — жінка! Ну а там вже спектакль би продовжився по ходу п'єси.

Домогосподарка з п'ятого поверху Валя, на прізвище Котикова по чоловікові, після другої вагітності збожеволіла. У всьому під'їзді не було зліше і отруйніше сусідки, не дивлячись на миле і затишне прізвище.

Валя робила зауваження всім, починаючи з матусь на дитячих майданчиках, закінчуючи бабусями, які сидять і не помічають наркоманів, що пробираються в під'їзди.

Валентину виключили навіть з чату дитячого садочка за конфліктність і розпалювання цькування. Якби тільки маленька і весела дівчинка Валя знала, на що перетвориться вона і її життя через двадцять років, вона б власноруч повісилася на своїй товстій і довгій косі, ну або ніколи б не вийшла заміж за Сергія Котикова.

Валя вийшла заміж дуже рано, практично відразу після школи, за перспективного і молодого студента медичного університету Сергія Котикова. Високий, серйозний, молодий, з родини військових. Подруги і однокласниці Валі згорали від заздрості. Сергій же підійшов до побудови сім'ї з усією грамотністю, за правилами і канонами, не порушуючи сімейних скрепів. Він чесно зустрічався з Валею без всяких натяків на інтимну близькість, проводжав до будинку і чекав поки у Валі в кімнаті запалиться тьмяним, жовтим світлом настільна лампа. Коли Валі виповнилося вісімнадцять, порадившись на сімейно-військовій раді, відвів її в ЗАГС і чесно поставив штамп. Того ж вечора чесний і правильний Сергій позбавив свою новоспечену дружину невинності в кімнаті, яку виділили батьки Сергія нареченим в їх трикімнатній квартирі, щільно закривши двері. Життя Валі перетворилося на казку, тільки страшну.

Виявляється, у Сергія Котикова в сусідній кімнаті вже десять років лежала паралізована бабуся, яка стогнала щоночі, лякаючи Валю до сечовипускання. Мама, тато і молодша сестра Сергія жили у вітальні і нескінченно скандалили з приводу і без. А Сергій старанно вчився і тренувався в спортивному залі при університеті. Валя завагітніла через місяць, чим обрадувала тільки чоловіка, він ще на першому побаченні сказав, що хоче сина від чистої і непорочної дівчини. Тоді Валі це здавалося таким романтичним. Через дев'ять місяців в сім'ї Котикових народилася дочка, Ганнуся. Строгий Сергій, який вже перестав називати Валю Валічкою, скривився, але одну

троянду на виписці з пологового будинку вручив.

Валя все ще намагалася знаходити маленькі радощі життя в своїй крихті Ганнусі, гуляла з подругами на майданчику, а іноді навіть залишала дитину на молодшу сестру чоловіка і гуляла, правда без грошей, по торговому центру.

Сергій змінився до невпізнання. Він забороняв Валі їсти солодке, розмовляти по телефону з подругами і суперечити його батькам. Хоч Валя ніколи не була в армії, їй здавалося, що вона живе саме в казармі. Чоловік затикав її навіть за столом на одній простій підставі, що вона — баба. Подруга з третього під'їзду Люда вже не натякала Валі, вона прямо говорила їй розлучатися. Валя подзвонила додому батькам з проханням забрати її і маленьку Ганнусю назад, на що мама Валі, недалека сільська жінка, яка завжди радила Валі відразу завагітніти, кинула трубку. Йти Валі з дитиною було нікуди. Освіти і професії у неї не було, роботи – теж. Всі дитячі гроші строго контролював Сергій і вона питала дозволу взяти картку кожен раз, коли йшла купувати дитячий одяг.

Валя думала, що живе в пеклі, але потім вона завагітніла вдруге. Всю злість, негатив, ненависть до світу і оточуючих Валя несла в собі і щедро ділилася з оточуючими. Бабуся відійшла в інший світ до великого полегшення Валі, але сестра, яка переїхала з батьківської вітальні в бабусину кімнату, завела собаку. У Валі були тепер кругом вороги, і якщо чоловіка і його батька — військового, теж психічно нестабільного чоловіка, який час від часу бив посуд і дружину, Валя боялася, то з жінками вона воювала, як справжній самурай. Валя обрізала своє довге волосся і набрала десять кілограмів, щоб відчувати себе впевненіше в боротьбі з усім світом, щоб стати сильною, захищатися від невидимого ворога, змарніла і огрубіла. Сімейне життя в бідності і чварах загартувала її, як вогонь загартовує сталь. Валі затикав рот в квартирі чоловік, вона затикала рот сусідкам по сходовому майданчику, Сергій називав її жирної свинею, вона ображала матусь на дитячому майданчику, називаючи товстими коровами, Котиков не дав їй грошей на крем для обличчя, запропонувавши мазатися натуральним кефіром і сметаною з економії, Валентина внесла ідею на дитячих зборах перевірити виховательку на предмет хабарництва і поборів. Валя Котикова посварилася навіть з єдиною подругою Людою, звинувативши її в заздрості і бажанні розвести з прекрасним і надійним чоловіком.

Від чоловіка Валю нудило давно і постійно, але зізнатися в цьому вона боялася навіть сама собі. Її пересмикувало від товстих, прицмокуючих, безформних губ, від маленьких борсукових очей, від нудотного запаху поту, який пробивався навіть крізь верхній одяг. Але Валя терпіла і жила. Жила і терпіла.

Побачивши Алісу, що випурхнула на височенних підборах з під'їзду, легку, ароматну і ніжну, як крила рідкісного метелика, таку яскраву і щасливу, струнку, впевнену в собі, шикарну, а головне, вільну, Валя всередині заридала. Десь всередині, глибоко в підсвідомості, зав'язана рукавами гамівної сорочки, билася об стінки пам'яті маленька Валюша, яка мріяла стати ветеринаром і носити білий халат. Валентина Котик ненавиділа свою сусідку за її двадцять вісім, за її цивільного чоловіка, який не

мав на неї ніяких прав, за її подруг, які забирали Алісу на таксі на чергові гуляння. А нещодавно Валя підігрівала кашу для молодшої дочки Стефанії-Марії, з приводу імені в сім'ї був страшний скандал, але ім'я Валентина відвоювала, як справжній полководець, і побачила з вікна шикарну іномарку, яка зупинилася біля в'їзду у двір. З автомобіля вискочила сусідка Аліса, кішка драна, і побігла на своїх проклятих підборах до під'їзду, ледь торкаючись землі.

Валя зненавиділа Алісу тим раннім і свіжим ранком такою чистою і сильною ненавистю, на яку тільки здатна жива людина.

Аліса стала для сусідки втіленням всіх її життєвих проблем, труднощів, невдач, нещасливого шлюбу з нелюбом-чоловіком, дурними батьками, які не захистили і не підказали дочці вчасно зупинитися і подумати, маленькими хворіючими і кричущими дітьми, зайвою вагою і втраченою юністю.

Вона дивилася на іномарку з вікна, подумки міняючись місцями з Алісою, уявляючи, як це, жити так красиво, щасливо і вільно, і відчула запах гару, як ніби її колишнє життя горить синім полум'ям, оновлюючи і очищаючи Валентину. Але це була каша. Незадоволений Сергій прокинувся від смороду і вискочив на кухню. Валя вже усувала помилку хвилинної слабкості і терла зі злістю маленьку каструльку, яка почорніла всередині і зовні, як Валіне життя.

Аліса поблажливо посміхнулася, вибачилася і побігла у своїх справах дзвінко стукаючи тонкими підборами. Валі хотілося вити від горя. Всередині піднімався торнадо, але виходу цьому смертельному і щільному урагану з образ, невисловлених емоцій, думок, слів, вчинків, ненависті до чоловіка, його сім'ї і своїх батьків, не було. Вона мовчки взяла пакети з дешевими макаронами і картоплею, Сергій навчив її економити кожную копійку, і вдячно подивилася на вікна п'ятого поверху, там вила собака, замкнена в спальні сестри. Валя полегшено зітхнула, скандал з сестрою і матір'ю, а ввечері вона напише гнівного листа вчительці Ганнусі, директору школи і в місцеве управління освіти, вона їм покаже, як її дитину треба вчити, а ще пригрозить скаргою в Міністерство. Ураган всередині згас. Валя мрійливо посміхнулася крізь сльози і відкрила двері в під'їзд.

Аліса знала, що спізнюється, але не могла не привести себе в порядок. Вона поспішала, як могла, накладаючи макіяж, роблячи феном укладку і прискіпливо оглядаючи себе в дзеркало в новій сукні, яку берегла на день народження Тоні.

Задоволена своїм відображенням і впевнена в собі, Аліса підходила до місця зустрічі. Але чим ближче вона підходила, тим більше сповільнювала крок. Автомобіля Саші на місці не було. Дівчина стояла і безпорадно озиралася, потім подивилася на екран телефону, повідомлень немає. Зараз рівно дев'ять, в він написав про зустріч у вісім п'ятнадцять. Добре, що на роботу їй сьогодні на дві години пізніше, айтишники перевстановлюють програмне забезпечення в їх відділі, про що люб'язно повідомила начальниця в робочому чаті рівно о восьмій.

Не дочекався! Аліса тремтячими руками ще раз відкрила і прочитала його ранкове повідомлення. Через п'ятнадцять хвилин! Не через годину, не через сорок хвилин,

навіть не через тридцять. Через п'ятнадцять хвилин. Ось воно, тупе жіноче мислення, що можна спізнюватися на зустріч. Ідіотка! Курка!

Олександр з посмішкою спостерігав за метаннями нещасної Аліси. Колись він спостерігав за смертю акваріумної рибки гуппі в шкільному акваріумі. Нещасне створіння судорожно смикало плавниками в каламутній воді, час від часу спливаючи на поверхню, щоб схопити повітря крихітним ротом. Зябра рибки вже почорніли, але вона відчайдушно боролася за життя, яка все ще жевріла серед полеглих смертю хоробрих мертвих товаришів. Аліса зараз нагадувала йому цю рибку, що смикається, глибоко вдихає повітря, щоб заспокоїться, розчаровану і зломлену. Він безшумно завів авто, розвернувся в кінці вулиці і під'їхав до Аліси.

— Доброго ранку, красуня! Прокинулася, нарешті?

Аліса полегшено зітхнула і відкрила двері автомобіля. Її руки все ще тремтіли від хвилювання, але найстрашніше було позаду. Він приїхав, він повернувся, він поруч.

— Пробач, що запізнилася, я — просто, — вона не знала, що сказати, що мила голову і фарбувалася, як нерозумно. Аліса не закінчила фразу і подивилася на Сашу по-собачому віддано і винувато.

— На перший раз прощаю, — Саша якось дивно подивився на неї і криво посміхнувся.

Вони під'їхали до будинку в спальному районі в десяти хвилинах від Алісиного офісу. Саша спритно припаркував машину між сміттевим баком і джипом і подивився на Алісу.

— Прибули, кошенья.

— Куди? — Дівчина нерозумно подивилася через вікно на сміттевий бак.

— До мене додому, як куди.

Саша акуратно вийшов з машини, щоб не зачепити джип дверцятами свого автомобіля, очевидно побоюючись включити сигналізацію. Аліса ледве-ледве протиснулася у відчинені двері, щоб не зачепити сміттевий бак. Хвиля задушливого смороду, яка вдарила їй ніс, майже збила з ніг. Запах гнилі, екскрементів, чогось, що зовсім розклалося, як тухле яйце або зникла риба, немов у цьому сміттевому контейнері хтось давно помер, але все ще нагадує про себе запахом.

Олександр взяв дівчину за руку і повів до під'їзду.

У квартирі було темно і дуже пильно. Аліса хотіла роззутися, але Олександр категорично замахав руками, мовляв килимів немає, не заморочуйся. Він впевнено зайшов в єдину кімнату, яка була поєднана з кухнею, розсунув важкі коричневі штори і відкрив двері на балкон. Шум вулиці і свіже повітря увірвалися в квартиру-студію, дихати стало легше.

Квартира по-справжньому скидалася на лігво холостяка. Якісна, але не зворушена хазяйської рукою, вбудована кухонна техніка, скляний стіл з чотирма пластиковими стільцями навколо, диван-книжка і глибоке, м'яке крісло біля балкона. Біля дивана стояла дзеркальна шафа-купе чорного кольору. Дверцята шафи були наполовину відкриті, і Аліса побачила постільну білизну, яка сором'язливо ховалася в глибині.

— Відчувай себе, як вдома. Вино будеш? — Саша підійшов до холодильника і відкрив дверцята.

— Ні, спасибі, мені через годину на роботу. До речі, тут недалеко.

— Нічого страшного, кошенья, жувальну гумку ще ніхто не відміняв, — він підморгнув і наповнив дві білосніжні чашки.

Вино було кріплене і дуже хмільне. У Аліси моментально закрутилася голова, руки і ноги стали важкими, вона присіла на крісло, поставивши чашку на підлогу, біля своїх ніг.

— Саш, гарний вигляд. Ніколи ще не була в квартирі на такій висоті.

— Вірно, кошенья, двадцятий поверх, весь Київ на долоні.

Він залпом допив вміст з чашки і підійшов до Аліси. Опустившись перед нею на коліна, він привернув її до себе, цілуючи її шию і губи. Аліса танула, як морозиво в жаркий день, перетворюючись на щось податливе і м'яке, немов її тіло позбулося кісток, а вона стала гнучкою, як змія. Саша гладив її спину, намагаючись застібку від бюстгальтера, торкався до її колін, піднімаючись все вище і вище до стегон. Крісло заважало його рукам і він, взявши Алісу на руки, як ляльку, переніс на диван. Оббивка дивана була в плямах і хлібних крихтах, але Аліса не помічала цього. Саша лише на секунду відірвався від дівчини, щоб розкласти диван для зручності.

Все закінчилося несподівано швидко. Олександр натягнув штани і протупотів босоніж у ванну, залишивши дівчину лежати голою на дивані.

Аліса сором'язливо шукала білизну і залишки самоповаги, поки улюблений, судячи по звуку, приймав душ. Коли він вийшов з рушником на стегнах, Аліса була вже повністю одягнена і струшувала з сукні пил і крихти, що прилипли в процесі пристрасного злягання.

— Кошенья, ти куди? А як же я? — Він підійшов і поцілував Алісу, міцно притискаючи до засмаглого і накоченого тіла.

— Сашенька, мені на роботу треба, — Аліса пролепетала ледь чутно, вдихаючи аромат його тіла.

— Окей. Напиши мені ввечері? Гаразд, кошенья?

— А ми сьогодні не побачимося? — Її голос так дивно здригнувся, що Алісі самій себе стало шкода.

— Ні, кошенья, сьогодні не можу. Справа. Завтра. Добре?

Дівчині нічого не залишалося, як кивнути головою у відповідь. Вона посміхнулася і пройшла у відкриті Олександром двері, попрямувавши до ліфта. У квартирі пролунав дзвінок телефону, але Аліса вже увійшла в ліфт, набираючи службу таксі, щоб дістатися до роботи.

Олександр посміхнувся, дивлячись на екран телефону, і підняв трубку.

— Відмінно. Чекаю тебе.

Глава 9

— Шановна, приїхали. Дівчино?

Аліса навіть не помітила, що таксист припаркувався біля будівлі, де знаходився

офіс Аліси, включив аварійний сигнал і нетерпляче дивився на неї в дзеркало заднього виду. Вона подякувала водієві, натиснувши в додатку на рейтинг і завершивши поїздку, відкрила двері і зробила крок повз бордюр.

— Обережно.

Машина рвонула з місця і обдала дівчину вихлопними газами. Алісі хотілося плакати, спати, забитися в кут, загубитися для всього світу. Всередині було порожньо, як у висохлому колодязі, який Аліса колись бачила в дитинстві на шкільній екскурсії в покинуте село недалеко від Конотопу з містичною історією давніх часів.

Учитель історії спочатку розповів легенду про те, що дуже давно вода почала бити ключем на місці цього колодязя. Кочівники подякували богам за воду і заснували поселення поруч з Благодатним місцем. Коли поселення перетворилося на село з будинками, господарствами, худобою і городами, вода раптово зникла, не тільки в побудованому колодязі, а й на багато кілометрів навколо. Хтось із сільських пов'язав це зі смертю молодої дівчини. Її знайшли мертвою біля цього колодязя, а земля навколо колодязя була сирою і червоною від крові. Найцікавіше, що причину смерті дівчини ніхто з місцевих повитух встановити не зміг. Зовні дівчина була ціла і неушкоджена, здавалося, що вона міцно спить, тільки дуже бліда і бездиханна. А на наступний день вода в колодязі зникла назавжди разом з кров'ю, яка вбралася в землю безслідно. Жителі стали залишати село, а ті, хто залишився чекати воду, померли від спраги і посухи. Учитель акуратно ступив до краю порожнього колодязя і заглянув всередину. Можливо хотів нагнати страху на балуючихся школярів або просто надати значення страшній казці, але помінявшись в обличчі, відсахнувся і пробурмотів, що краще туди не заглядати і не кричати, тому що в ньому буде лякаюче відлуння. Аліса, як і всі заглянула в містичну порожнечу і крикнула щось на кшталт "сам дурень", але посмішка миттєво сповзла з її обличчя. Їй в обличчя пахнуло вогкістю, вона потім ще довго не могла забути цей запах, і кров'ю. Стінки колодязя були чорними і гладкими, як ніби час був не владний над ним. Відлуння від крику в порожнечу неприємно різонуло слух. Аліса швидко відскочила від отвору, їй здалося, що з глибини і порожнечі щось недобре дивиться на неї. Після екскурсії весь автобус мовчав, навіть хулігани класу, брати близнюки Ларіни, задумливо дивилися у вікно.

Аліса вийшла з таксі, боляче вдарившись ногою об бордюр. В душі у неї зараз була така порожнеча, що вона згадала той чорний колодязь зі шкільної екскурсії, такий же глибокий і похмурий. Вона крокувала до входу в будівлю, натискала кнопку ліфта, прикладала пропуск до турнікету, включала і запускала перевстановлений робочий ноутбук, віталася з колегами на автоматі. Вона, як робот, досиділа до кінця робочого дня, сходила в туалет і пішла додому. Саша так і не написав.

Біля під'їзду на лавочці сиділа Тоня, судячи по запаленій сигареті, вона тільки недавно приїхала на таксі і була дуже схвильована. Курила Тоня рідко.

— Привіт, Ліска! Я вже думала, тобі дзвонити.

— Привіт, а чого не піднялася? Пашка вдома, світло увімкнене.

— Слухай, хотіла з тобою поговорити.

— Гаразд, ти їсти хочеш? Я просто зараз упаду в непритомність, жерти хочу, як вовк.

— Слухай, поїхали в "Барсу".

— Ні, втомилася, і виглядаю, як останнє чмо. Не хочу. Пішли в цілодобовий, я хоч пачку печива куплю.

Подруги влаштувалися в кафетерії при магазині з жвавою назвою "Соловейко 24/7" на пластикових стільцях. Неохайна жінка невизначеного віку терла хиткий колченогий стіл з діркою під літню парасольку брудною ганчіркою. Від протертого столу завоняло ще більше. Вже краще б стояв в плямах від кави і крихтах, подумала Аліса, яку занудило від запаху згнилої матерії, забитої раковини і одночасно згіркої соняшникової олії.

— Що ти будеш?

Аліса втомленим поглядом водила по асортименту "Соловейка", зупиняючись на пиріжках на вітрині і піці, яка на вигляд була дуже навіть нічого.

— Ліска, ну поїхали в "Барсу"! — Тоня гидливо скривилася.

Продавець, яка тільки жбурнула ганчірку в рукомийник після протирання столу, зробила вигляд, що не почула слів клієнтки, але презирливо і голосно пирхнула.

— Тосик, не хочу, втомилася, як собака, зараз в "Барсі" знову набухаємося з тобою, а мені завтра до дев'ятої на зміну, головний офіс буде нараду по скайпу проводити за невиконаними планами, і я з опухлою пикою, здрасьте, пан Железняк, я не виконую плани, тому що клієнти від мене шарахуються. Тим більше з грошима зараз проблеми, я на шмоття в цьому місяці все просадила, мені ще за квартиру половину треба десь брати. Аванс через тиждень.

— Ліска, я вже в додатку таксі викликала сюди, поїхали. У мене на дупі затяжка від цього поламаного стільця і масна пляма на світлій спідниці. Я пригощаю. Давай. Он наш кеб економ класу під'їхав, мені смс прийшло.

— Тільки я пити не буду.

Через дві години і дві спустошені пляшки з-під вина, Аліса і Антоніна вже встигнувши неабияк посміятися, плакали над нещасною Алісиною долею.

— Тоньчик, уявляєш, яка сволота. Не проводив мене навіть до таксі, не написав сьогодні жодного рядка. Мені здається, це була наша остання зустріч.

Аліса сиділа навпроти подруги в відблиску свічок. У кафе грала затишна романтична музика, на столах у відвідувачів стояли крихітні свічники із запаленими свічками. Напівтемрява була огортаючою і приємною. По її щоках градом котилися сльози. Вона так гірко страждала, що Тоня і сама промокнула паперовою серветкою куточки своїх очей. Аліса висякалася, зробила ковток вина з келиха на високій і тендітній ніжці з найтоншого скла і подивилася на подругу.

— До речі, ти ж зі мною про щось хотіла поговорити. А я тебе тут своїми соплями перебила.

— Так. Хотіла, Ліс, про Пашу.

— Ой, ти мені зовсім настроїв хочеш зіпсувати? Давай тільки про Кучкова не будемо.

Зараз взагалі не до нього.

— Він призначив мені зустріч.

— Коли?

— Коли ми з тобою зустрічалися, пам'ятаєш? Він відразу після тебе прийшов. Хотів зі мною поговорити.

Аліса протверезіла і дивилася на подругу широко відкритими очима. Сказати, що вона була здивована, нічого не сказати. Її безвольний і безхребетний Кучков, може призначити таємну зустріч з найкращою подругою у Аліси за спиною.

— І про що ж ви говорили? Він питав у тебе яке кільце подарувати мені на весілля?

— Аліса нервово реготнула невдалому жарту. Але Тоня сиділа з абсолютно серйозним і якимись неприємно співчуваючим виразом обличчя.

— Ліска, я цілий день відкладала цю розмову, не наважувалася.

— Господи, ти мене лякаєш зараз.

— Коротше, твій Павло Кучков покликав мене заміж. Фух. — Тоня залпом допила вино і закашлялася. На звук її кашлю обернулося кілька відвідувачів, а уважний офіціант вже підходив до їх столика з келихом чистої води.

Антоніна поглядом подякувала офіціанту і одним ковтком випила півсклянки води, як ніби її мучила нестерпна спрага. Аліса з нетерпінням чекала, поки подруга прийде в себе і продовжить розповідь. Те, що вечір перестав бути нудним стало ясно, як день.

— Ну, Тонь! Це жарт такий? Що відбувається? Не смішно.

— Я не сміюся. Реально. Тоді ти пішла вся в роздумах про свого Олександра, які тебе, до речі, прикрашали. Твій Паша мені цілий день писав, давай зустрінемося та давай зустрінемося. Думаю, може по роботі чимось допомогти. Я йому і відповіла, мовляв, я зараз з твоїм "зайченням", ну в сенсі з тобою. Під'їжджай до нас. Але він мене попросив про індивідуальне побачення і так, сказав, що важливе щось по роботі, просто не хоче, щоб ти знала. Ну я і написала йому, коли ти пішла, думала, може у людини неприємності, хіба мало що.

Аліса сиділа тиха і твереза, а Тоня продовжувала розповідь. Павло Кучков кілька разів писав їй повідомлення ще місяць тому в одну із соціальних мереж, де Тоня була особливо активна. Антоніна не придавала знакам уваги ніякого значення. У неї було стільки коментарів і шанувальників, що жалюгідне сердечко і повідомлення в стилі: ти виглядаєш шикарно сьогодні і завжди, загубилися серед десятків інших. Набравшись сміливості Павло спочатку подзвонив їй рано вранці, дізнатися, чи ночувала у неї Аліса. А потім і зовсім призначив зустріч, виключно з важливих робочих питань. Коли подруга пішла, Тоня вирішила закрити це питання і написала Павлу, що вона в "Барсі" і у неї є п'ятнадцять хвилин. Якби тільки Тоня знала, чим закінчиться ця зустріч, вона б ніколи в житті не погодилася з Кучковим на зустріч, додала вона.

Завжди тихий і мовчазний, Антоніні він здавався трохи дивним, як ніби Паша перебував у своєму вигаданому світі, знехотя повертаючись у світ реальності на прохання Аліси. Сьогодні це була зовсім інша людина, впевнена, може бути навіть чарівна, але це не точно. Замовивши пляшку дорогого шампанського, Кучков дістав

оксамитову коробочку і простягнув Тоні.

— Прекрасна Антоніна, це тобі!

— Паша, припини дурня валяти, говори, що у тебе на роботі сталося і розходимося.

— На роботі якраз все прекрасно, я звільнився, мені не треба працювати!

Павло сміявся дивним, страшним, істеричним сміхом персонажа Джокера з фантастичного фільму. Тоні стало моторошно. Їй здалося буквально на секунду, що цивільний чоловік її подруги збожеволів. Вона гарячково міркувала, що робити, дзвонити Алісі або в швидку. Паша, побачивши сумнів і співчуття в очах прекрасної жінки, різко перестав сміятися і відкрив на телефоні банківський додаток. Побачивши дев'ятизначну цифру на банківському рахунку Павла, Антоніна відкрила рот.

— Тонечка, улюблена моя. Я люблю тільки тебе. Я завжди знав, що такій жінці не потрібен сірий і нудний, а головне, бідний Пашка Кучков. Їй потрібен хтось, хто зможе бути гідним такого діаманта, як ти. Я заробив грошей і хочу розділити їх з тобою. Виходь за мене, сьогодні ж полетимо найближчим рейсом в будь-яку країну. Візу в Європу Анюта з турагентства тобі давно зробила, а я тільки у неї вчора свій паспорт забрав. У мене теж Шенген тепер є. Куди б ти хотіла полетіти для початку: випити німецького пива або французького вина? А може поїмо іспанського хамона, зап'ємо сангрією, а на десерт австрійський штрудель?

Антоніна сиділа з відвислою щелепою за столиком навпроти таємного, як виявилося мільйонера, і їй було страшно за нього і соромно перед Алісою. Подруга тільки недавно скаржилася, що Кучков знову зажадав половину за знімну квартиру.

— А як же дружина, Паша?

— Яка дружина? Я не одружений, кохана, можу паспорт показати! — мабуть цей жарт здався йому настільки вдалим, що він знову бридко і неприродно захихикав.

Тоня скривилася.

— По-перше, Павло, я тобі не кохана, ніколи нею, Господь милував, не була і не буду. По-друге, Аліса моя подруга і я б ніколи в житті не спала з її чоловіком, яким би красивим, Тоня задумалася, мрійливо зітхнула і продовжила, яким би неймовірним і сексуальним він не був. Ну, а по-третє, Паша, хто тобі сказав, що мене можна купити? З яких це пір ескорт-послуги не доступні в додатку на твоєму мобільному?

Павло змінився в обличчі. Його очі по-шакальї блиснули. Він би і хотів завоювати Антоніну, підкорити, взяти силою, нарешті, але для цього необхідно було народитися хижаком, а не шакалом. Він боявся Тоні, її впевненості в собі і виклику в очах навіть зараз, коли відчував себе по-справжньому багатю людиною. Він встав і неуважно почав озиратися на всі боки, немов побоюючись бути зганьбленим на очах у всіх відвідувачів.

— Паша!

Тоня різко гукнула його. Він підлетів до неї, немов вітер і заглянув з надією в очі.

— Так, кохана!

— Коробочку забув, Павло батькович.

Паша несподівано нахилився і схопив Тоню за зап'ястя залізною хваткою: — Чуєш,

ти, сука продажна, якщо комусь про мене рот відкриєш, я тебе в порошок зітру, повія.

Тоня закінчила свою розповідь і винувато подивилася на Алісу.

— Прости, що вчора відразу не подзвонила. Я навіть не розуміла, як це все переварити. На кисті від цієї сволоти синець залишився.

Вона скривилася і потерла руку. Аліса ж сиділа за столиком без руху, як дружина Лота, яка озирнувшись, перетворилася на соляний стовп. У неї сильно билося серце, вдаряючись об грудну клітку і завдаючи нестерпний біль. Аліса шкодувала себе, їй хотілося ридати і бити посуд, а потім лягти на підлогу і померти.

Дівчина рішуче встала з-за столу і жестом попросила офіціанта принести рахунок.

— Поїхали, люба!

— Куди, Ліска?

— До мене додому. Збирати речі і запитати у Паші, де моя половина грошей за квартиру, яку я оплачувала.

Глава 10

Паша Кучков з подивом виявив, що вмирає. Кров фонтаном була з його горла, він все ще був при свідомості, а вбивця байдуже витирав лезо об кухонний рушник руками в хірургічних рукавичках і терпляче чекав результат своєї швидкої і тихої роботи.

В останні секунди перед очима, немов на прискореному перемотуванні плівки, пройшло все недовге життя Паші Кучкова.

Маленький хлопчик Паша ріс мовчазним і замкнутим. Зараз таких називають інтровертами, а тоді Пашеньку в школі дражнили гальмом і тихонею. Талант до математики і фізики зробив з нього улюбленця всіх вчителів, в тому числі і директора школи. Він перемагав на всіляких конкурсах і олімпіадах і без іспитів вступив після школи в технічний інститут ім. Корольова.

В інституті у Паші з'явилася дівчина, Соня Степанова з сім'ї викладачів. Пара була ідеальною. Студент Кучков, що подає надії, і розумниця Степанова набралися сміливості і вирішили одружитися. Сонечка представила Пашу батькам, які зраділи молодій і серйозній молодій людині. Майбутній тесть пообіцяв домовитися про гарну кімнату в гуртожитку, а мати, змахнувши сльозу, втекла дзвонити родичам.

Наступного дня Паша привів Сонечку знайомити зі своїми батьками. Старші Кучкови сиділи похмуріше хмари, а коли мати почула, що Паша збирається одружитися в найближчому майбутньому, зомліла. Нічого не розуміючий Паша проводив засмучену наречену і повернувся до батьків для серйозної розмови. І мати, скриплячи серцем, розповіла Паші страшну правду.

Виявилося, що справжній батько Паші помер у в'язниці багато років тому в бійці, хтось із зеків встромив йому в гордо заточку по саму рукоятку. У Паші на голові ворухилося волосся він мовчав і слухав, слухав і мовчав. Його посадили за навмисне вбивство власної дочки, Пашиної сестрички, яку брат ніколи не бачив. Мати набрала в груди повітря побільше і зітхнула. Людина, яку Паша все життя вважав своїм батьком взяв його матір за руку і потиснув її, схвально кивнувши.

— Пашенька, коли тобі був рік, твоя сестричка, Лізонька померла. Їй було сім років.

Пам'ятаю цей страшний день по хвилинах. Я була на роботі в другу зміну, а моя подруга попросила почергувати за неї в нічну. Думаю, зараз прибіжу додому Лізонька зі школи прийшла, нагодую її і побіжу на нічну зміну. Ти тоді в цілодобових міських ясельках був, я тебе на вихідні забирала. Коли дзвонить мені на прохідну сусідка вся в сльозах, біжи, каже, додому, біда у тебе і трубку кинула. Я додому, не чекаючи автобуса, вдома міліція, батько твій в наручниках сидить, свідчення дає, а кругом кров, як ніби хтось відрами червону фарбу розлив. Немає стільки крові в людині, може звіра якого, думаю вбив, в селі і лисиці, буває, в курник забираються. Я питаю, а міліціонер на мене так страшно коситься, каже, матуся, що ж Ви життя своє з колишнім зеком зв'язали. Я і ахнула.

Виявляється, відсидівший був твій батько, по малолітці заgrimів, потім грабіж, а слідом вже за вбивство продавщиці сів. Вийшов по УДО за хорошу поведінку і до нас в місто переїхав. Я — сирота, все життя без батька і матері, а тут дорослий Серйозний, відразу заміж покликав, вантажником почав працювати. Мені всі баби нашого району заздрили. А я, дура, вірила. Народила Лізоньку, потім тебе, жили спокійно, особливо коли він не пив, а так бувало і кулаки об мене почухає. Я на роботі поплачу, та вибачу, біжу додому до сім'ї, до чоловіка, до дітей.

Я, Пашенька, міліціонера слухаю, а сама на розбитий телевізор дивлюся, що на підлозі валяється, на який ми з ним два роки збирали. Він у нас вишивкою ручної роботи накритий був, щоб пил не сідав на апарат. Батьюшки, думаю, злодія вбив мабуть, добре б просто поранив, а то знову чоловіка в тюрму запроторять. А сама по сторонах дивлюся, де Лізонька, невже зі школи ще не прийшла, або десь в літній кухні ховається. Питаю міліціонера, а Лізоньку, донечку, не бачили дівчинку мою, а міліціонер молоденький був, чутливий. Сльози ковтнув і каже, на швидкій вашу дівчинку відвезли. У лікарню біжіть. Я кричу, мовляв що сталося, що сталося, мовчать всі, як води в рот набрали. Полетіла в лікарню, до лікарів, кажуть, немає більше Вашої Лізоньки, померла від втрати крові, сусідка тривогу забила та занадто пізно.

Мати сперлася на руку Пашиного вітчима і підійшла до крана попити води. Умилася. Помовчала кілька секунд і продовжила далі.

Твій тато, Пашенька, прийшов додому не в настрої, на роботі з кимось посварився, а Лізонька, як на зло, раніше зі школи повернулася. Грала в кімнаті, стрибала з дивана на крісло, не розрахувала стрибок і впала на телевізор. А стара тумбочка на тонких дерев'яних ніжках, візьми і підломись, і телевізор об дерев'яну підлогу вщент. Батько озвірів схопив сокиру і відрубав Лізі ручки по плечі. Сусідка в городі була, чує, татко, залиш ручку, залиш, а потім виття нелюдське. Вона до нас в хвіртку, а в він з сокирою і Ліза лежить без ручок, не кричить вже.

Тебе на півроку в ясла-інтернат забрали, поки я в Божевільному будинку лікувалася. Лікар у мене була золота, витягла мене з того світу, практично без ліків зі мною працювала, все про тебе розповідала, як ти мене, малюк, чекаєш. Завдяки їй, я на ноги встала, тебе забрала, попросила перевести на фабрику в інше місто, там я чоловіка зустріла, він тебе і виховав, як рідного. А батька твого на зоні відразу після

суду вбили самі зеки, як дізналися за що його посадили. Кажуть, на суді мужики, наші сусіди, трохи двері суду не знесли, хотіли самосуд влаштувати, щоб він до в'язниці не дожив. Його міліція і від чужих і від своїх вдень і вночі охороняла. Я коли його свідоцтво про смерть в РАГСі отримувала, моя подруга його архівні справидесь знайшла, подзвонила колегам в сусіднє місто. У нього виявляється з дитинства діагноз шизофренія, в школі він по півроку в лікарні лежав. Подруга знайшла і справи його сім'ї, мати у нього померла насильницькою смертю, але у його батька, у твого діда, на момент смерті було алібі, нібито він пив з сусідом. Пізніше сусід-свідок пропав, а його останки знайшли у твого діда в погребі зовсім випадково. Комунальна служба перевіряла газовий лічильник в будинку і звернула увагу на запах з льоху. Діда хотіли посадити, але після медичної експертизи його відправили в божевільню. Я, Пашенька, з цими паперами пішла до свого лікаря-психіатра і чесно їй все розповіла, мовляв так і так, дід і батько у мого Паші – шизофреніки і вбивці. І лікар мені порекомендувала доглядати за тобою, спостерігати, не нервувати. І головне, тобі, Пашенька, не можна мати дітей, тому що ген злочинця повинен обірватися. Він може передаватися через покоління, тому одружуватися і заводити дітей тобі, синку, не можна.

Наступного дня Павло Кучков забрав документи зі свого вищого навчального закладу і взяв квиток на потяг до столиці. Він написав записки Соні і матері. Невдалій нареченій він написав, що полюбив іншу і їде до неї в столицю, нехай Соня його по можливості пробачить, вибачиться за нього перед своїми батьками і забуде назавжди. А матері з вітчимом він написав, що переїжджає до столиці, як знайде роботу і вступить у відповідний за його спеціальністю ВУЗ, відразу подзвонить.

Сильні седативні препарати Паша став приймати майже відразу після переїзду. Що на нього вплинуло більше, він і сам не розумів, чи то страшна правда про своє коріння, чи то страшні нічні кошмари, чи то незрозумілі спалахи гніву, які Паша намагався контролювати, але йому не завжди вдавалося.

Наприклад, колись в школі він забив палицею бродячого кота на пустирі, побоюючись, що кіт терся об його штанину і заразив його лишаями. Пізніше він закрив у туалеті свого однокласника під час чергування після уроків, який дражнив Пашу гальмом, і спокійно пішов додому. Хлопчика, який не повернувся додому, шукали по всьому місту до другої години ночі, поки протверезілий сторож не пішов з обходом і не почув слабкі крики знесиленої дитини, замкненої в туалеті. Хлопчика перевели в іншу школу відразу після лікарні, де він пролежав з нервовим зривом близько тижня.

В інституті у Паші не було ні спалахів гніву, ні кошмарів, ні агресії, Соня чарівним чином стала для Паші центром світобудови і життя. Саме з нею він був щасливий перший і останній раз у своєму житті.

Перебравшись до столиці, Паша вступив заочно до університету, щоб довчитися останній рік, зняв кімнату в гуртожитку і влаштувався нічним адміністратором в комп'ютерний клуб "Матриця". Саме з комп'ютерного клубу у Паші Кучкова почалося нове, таємне життя. Він написав свою першу програму і запустив онлайн лотерею, а потім ця лотерея перетворилася в найбільше онлайн казино. Паша поговорив з

господинею комп'ютерного клубу, яка давно не тягнула оренду і мріяла відкрити манікюрний салон. Викупивши обладнання, Павло зареєстрував фірму і переоформив договір оренди. Він зняв вивіску і закрив двері колишнього комп'ютерного клубу для відвідувачів назавжди. Це було його комп'ютерне королівство.

Він встановлював на кожному з машин програми, запускав їх, перезавантажував і тестував. Павло Кучков став справжнім комп'ютерним генієм, на якого працював його вірний, безперебійний, безвідмовний штучний інтелект. Гроші капали на його віртуальні рахунки, він виводив їх через відкриття рахунків за підробленими документами реальних людей, яких він знаходив в мережі. До нього на закритих форумах зверталися за вирішенням проблем і він міг вирішити в Інтернеті будь-яку проблему за великі і дуже великі гроші.

Вдень він ходив до університету, зустрічався з керівником своєї дипломної роботи, купував кефір і сосиски, щоб зварити собі вечерю в гуртожитку, а вночі виконував замовлення за документами для представників Середньої Азії, які платили подвійну ціну за швидкість документів для свого наркокур'єра.

Паша купив своїм батькам квартиру в обласному центрі, поруч зі столицею, розповівши, що отримав грант за свою дипломну роботу у твердій валюті. Вітчиму і мати знали, що їх син геній, охоче повірили і переїхали ближче до чада, а Павло щомісяця переводив матері на карту гроші, пояснюючи підвищенням на новій роботі. На роботу, на жаль, теж довелося влаштуватися, прикинувшись тупим офісним клерком і питати у комп'ютерного відділу, як встановити програму зі страхування.

А потім Паша побачив її, майже Сонечку Степанову, тільки вище, старше і красивіше. Вона пропливла повз Кучкова, як чарівне бачення, в кабінет колег-дівчат, з якими Паша пив каву. Тоня, подруга Аліси, тільки що пройшла співбесіду і, на щастя, тепер буде працювати разом з нею в компанії, можливо навіть на одному поверсі. Паша слухав радісне щебетання дівчат, плани на вечір і тихо посміхався. Він зробить все, щоб Антоніна була з ним, він заробить для неї стільки грошей, що вона не зможе витратити їх за все своє життя. Діючи без поспіху, як завжди, Павло з'ясував що Тоня ніколи не буває вільна, претендентів на її серце навіть більше, ніж Павло міг собі уявити, і він, скриплячи серцем, вніс Алісу в свій грандіозний план по здійсненню його мрії.

Сьогодні Тоня відмовила в кафе і Паша озвірів, вперше за багато місяців. Він випив таблетку і вирішив прогулятися до будинку пішки, щоб таблетка подіяла швидше, а прогулянка – освіжаюче. Його мозок, гарячково працював, погрожуючи закипіти. У програмі по завоюванню Тоні стався збій. Де ж помилка і як її усунути. Чому гроші не спрацювали. Паша навіть не помітив, що весь цей час за ним йшов чоловік, який провів його до самого будинку, і почекавши, поки Паша включить світло в квартирі, піднявся слідом.

Вмираючи, Паша шкодував про те, що не розповів Тоні, де сховав всі свої гроші. На його віртуальному рахунку була одна десята всього стану комп'ютерного генія. Вбивця взяв телефон Кучкова і підійшов до вмираючого, він підніс екран до обличчя і телефон автоматично зняв блокування. Павло вже закрив очі, випускаючи останні зітхання,

вбивця клікнув на додаток із позначкою свинячої голови, яка тримає в пащі золоту монету, і підніс до Пашиного ока, скануючи сітківку ока, додаток відкрив доступ до віртуального рахунку. Діставши свій телефон, вбивця ввів цифри потрібного рахунку і підтвердив переказ відбитком пальця. На екрані з'явилася жирна свиня, яка блювала монетками, через секунду віртуальний рахунок Павла був порожній, а вбивці прийшло повідомлення про поповнення рахунку на дев'ятизначну суму. Вбивця кинув телефон, безшумно відкрив двері, зникнувши за порогом квартири.

Павлу Кучкову здалося, що маленька семирічна дівчинка підходить до нього, посміхається і гладить по голові. Замість рук у неї біленькі крильця, як у янголятка на новорічній ялинці. Дівчинка хоче відкрити очі Паші своїми крильцями, але у неї не виходить. Лізонька, Лізонька! Паша кричить щосили, Лізонька бережися, відлітай звідси, але у нього немає голосу, одні хрипи. Лізонька нахиляється над ним і гладить крильцями його очі. Його руки перетворюються в такі ж крила, тільки темніше, він піднімається разом з Лізонькою вище і вище, над будинками, до світла, світло таке яскраве, що летіти неможливо, і зітхнувши останній раз, Павло Кучков закінчує своє подвійне земне життя.

Глава 11

Телефон задзвонив несподівано, різко і зухвало. Аліса почала нервово копатися в надрах, здавалося б, бездонної сумки. Їй траплялися під руку тюбики помади, футляр улюбленої туалетної води, прокладка, яку Аліса завжди носила з собою на всякий пожежний випадок. Загалом все найнеобхідніше в дану секунду. Тоня шикнула на подругу. Люди за столиками в кафе невдоволено оберталися на двох дівчат на підпитку, які порушували ідилію і атмосферу закладу. Той, хто дзвонив, мабуть знесилів і поклав трубку, залишивши марні спроби додзвонитися до абонента.

Аліса, нарешті, розстебнула потайну кишеню і вивудила телефон двома пальцями. На заблокованому екрані висвітився пропущений виклик.

— Ліска, постав на вібрацію, перелякала всіх людей навколо, он офіціант наш рахунок мало не впустив, бідний.

— Тонька, це Саша.

— Не може бути! — Антоніна сама не зрозуміла, чому сказала цю фразу. Вона потім думала, чому у неї вирвалися саме ці слова. Може в глибині душі, деś дуже глибоко в підсвідомості, Тоня сподівалася, що Аліса більше ніколи не побачиться з Олександром.

З одного боку Тоні було шкода подругу після розповіді про перший інтим із Сашком, точніше повний його провал в плані романтики, турботи і ніжності. Навчена досвідом дівчина могла читати лекції на тему чоловічої психології деś на курсах "Уроки по прирученню самця".

Вона була впевнена, що Саша – мисливець, вирішив роздобути собі в колекцію таку собі сіру мишку, а то всі моделі та красуні, нецікаво. А отримавши бажане, Олександр негарно злився, без прощальних поцілунків, проводжань і обіцянок нових зустрічей.

З іншого боку бачити Алісу з таким красенем було нестерпно, навіть протиприродно. Ось Пашка Кучков Алісі підходив абсолютно ідеально. Вона поруч з

ним виглядала більш, ніж вигідно. А разом з Сашею вона Алісу не уявляла.

Поки Тоня розмірковувала про красивих і жорстоких чоловіків, про самотніх дівчат і несправедливості життя, Аліса набрала пропущений номер. Зайнятий. Вона буквально на секунду задумалася, набрати знову або написати Саші смс. Але бажання почути його голос перемогло. Вона натиснула на заповітний номер і притулила телефон до вуха. Пішли гудки. Один, другий, третій, десятий, напевно.

— Не бере трубку, — істерично схлипнувши, Аліса втупилася на Тоню.

— Ти що, дура? Ти навіщо йому надзвонюєш? Він же побачив, що ти побачила дзвінок і передзвонила. Він звільниться і набере. А ти, як дятел, довбаєш і довбаєш людину.

Аліса надула губи. Про дятла було прикро. Телефон завібрував у неї в руках, завбачливо поставлений в режим без звуку.

— Так! — Вона пізніше зрозуміла, що треба було дочекатися другого гудка і відповідати з меншим ентузіазмом.

— Привіт, кошенья.

Його голос з чуттєвою хрипотою розлився по венах рідким наркотиком. Він говорив, що весь день був зайнятий, їздив у справах, вирішував питання, а зараз звільнився для свого кошенья. Аліса слухала, представляючи його рот, губи, поцілунки, вилиці, про які можна порізатися, шию, ідеальне тіло, його аромат, від якого Аліса збожеволіла в першу зустріч. Вона, як робот, кивала і погоджувалася, встигнувши вимовити лише назву закладу і що вже звільнилася, багатозначно подивившись на подругу.

Вискочивши на свіже повітря, Аліса подивилася на себе в кишенькове дзеркальце і жахнулася.

— Тонька, я в туалет на секунду заскочу, причешусь і макіяж поправлю.

— Лиска, а як же Паша і його гроші?

— Потім, добре? Як приїду додому, поговорю з ним і тебе наберу? Почекай поки тут, якщо Саша під'їде, скажи, що я руки пішла сполоснути.

Тоня кивнула і потягнулася в сумку за телефоном, викликати собі таксі.

Він під'їхав до парковки хвилин через п'ять, безшумно заглушивши мотор. Побачивши подругу Аліси, Саша посміхнувся сам собі в дзеркало і вийшов з машини привітатися.

— Добрий вечір, а що така гарна дівчина робить одна на парковці?

— Ой, Олександр, Добрий вечір! Не чула, як ви підійшли. Аліса зараз підійде, вона відійшла сполоснути руки в дамську кімнату.

— Вас підвезти?

— Ні-ні, дякую! Я вже викликала таксі.

— Ну що ви! Не ображайте мене відмовою! Я собі ніколи не пробачу, що залишив красиву дівчину одну на парковці пізно ввечері.

— Сашенька, що ти не пробачиш?

Парковка за кафе була тьмяно освітлена, і вони не помітили Алісу, яка підійшла до

них. Її рот кривився в усмішці, але в очах солоною хвилею плескалося невдоволення, нерозуміння і щось ще, дуже зле і дуже темне. Дівчина підійшла до молодого людини і подруги, нібито випадково вставши між ними, щоб навіть фізично відгородити свою красу від поглядів Антоніни.

— Кошеня, привіт! Я тебе не помітив. Тут так темно, на ліхтарях економлять, а потім дивуються, чому гарні дівчата пропадають.

Аліса зробила вигляд, що жарт її розсмішив, але їй було неприємно. Вона здалеку бачила, як її любий фліртує з Тонею. Звичайно, вона ж чортова красуня, Антоніна, чарівна, карколомна, фатальна жінка. Аліса чітко чула, як Саша пропонував Тоні її підвезти, точніше їм разом її підвезти і їй стало боляче. Вона ревнувала Сашу навіть до думки про іншу жінку в його машині, крім Аліси. Здаватися спокійною, усміхненою, умиропореною, впевненою в собі, коли всередині вирує полум'я ревності – це ще те випробування. А Тонька, сучка, погодилася! На тобі, завжди на таксі їздить, з мужиками в тачки не сідає, а тут застрибнула на задні сидіння, як кішка.

Аліса на негнучких ногах підійшла до передніх дверей автомобіля і влаштувалася на пасажирському сидінні поруч водієм. У напівтемряві її скривлене обличчя і стиснуті губи ніхто не помітив, але біля імені подруги Аліса подумки поставила галочку.

— Де ти живеш? — Олександр безтурботно вбивав адресу будинку Тоні в навігатор на телефоні, поки Аліса прикушувала щоки на передньому сидінні.

— Набережна тринадцять, будь ласка! — Антоніна з посмішкою в голосі повідомила адресу і млосно відкинула голову на високий підголовник шикарної машини.

— Прийнято, — жартівливо відгукнувся Олександр, копіюючи поведінку водія таксі. Антоніна хіхкнула, зітхнула і відкрила пудреницю, перевірити макіяж.

Алісі захотілося влаштувати скандал, крикнути, гей, я вам не заважаю спілкуватися, але стрималася. Дівчина згадувала всі статті психологів про невпевнених у собі жінок, вона переконувала себе, що все маячня і вона просто смішна в своїй злості і ревності, жалюгідна в своїх підозрах і слабкості, пробувала глибоко дихати.

Навіть після того, як Олександр зупинив автомобіль біля під'їзду Тоні, а вона швиденько побажала обом прекрасного вечора і випурхнула в ніч, не глянувши на нього, Аліса вже була впевнена на сто відсотків, що ці двоє сподобалися один одному.

"Ревності, як іржа, яка роз'їдає навіть твердий метал міцних відносин, перетворюючи їх в пил і розвіваючи за вітром. Це почуття знищує все хороше, що є між двома людьми, стає тією самою скалкою, яка не дає спокою ні вдень, ні вночі. Підозри, недовіра, перевірки, подвійні смисли, підтексти, які читаються китайською, дзеркально, як завгодно, тільки не так, як правильно, щоб зрозуміти сенс. А може ревності має місце бути? Коли ревнують злегка, підвищуючи самооцінку партнера, показуючи тим самим його важливість і не бажання ділити з іншими. Але без злості, без кулаків, синців і образ. Ревності з кулаками, як стара і потворна відьма, в ній немає нічого спільного з ніжністю і вже тим більше з любов'ю".

Цей уривок з книги бізнес-коуча Владлени Тімірязєвої Аліса знала напам'ять. Вона дивилася всі її випуски на ютубі, купила її книги "вибери себе", "любов — не картопля" і

"відьмацькі ревності". Про ревності було особливо актуально, тому що виїхавши з двору Тоні, Олександр не зронив жодного слова.

Про неї думає, промайнуло в голові у Аліси. Шлунок стиснувся в горошину, погрожуючи повернути все випите і з'їдене. Вона намагалася не дивитися на Олександра, чомусь сама думка про те, що це обличчя і тіло буде хтось гладити, цілувати, обіймати і пестити приносили їй фізичний біль. Алісі здавалося, що якщо він тільки скаже їй, що йому подобається інша, вона помре, прямо на місці від розриву серця або від персонального апокаліпсису в своїй голові.

Саша вирулив на залитий світлом високих ліхтарів проспект уздовж набережної. Самотні фігурки або парочки, що загулялися миготіли крізь вікно автомобіля. Ніч і музика, улюблений поруч, що ще потрібно для щастя? Владлена Тімірязєва вчила, що потрібна впевненість в собі і адекватна самооцінка, чого в Алісі на даний момент було днем з вогнем. Іншими словами не було. Даремно тільки п'ять тисяч гривень в минулому році за навчальні курси "Самка богомола" віддала.

— Ти не поспішаєш?

Від звуку його голосу у неї всередині все затріпотіло.

— Ні.

Трохи здригнувшись, тихо пробурмотіла Аліса.

— Кошеня, зараз заїдемо в одне місце, хочу тебе з кимось познайомити. Ти не нервуй тільки. Усе буде гаразд.

Почалося, подумала Аліса і спробувала проковтнути ком горлі, що встав у неї після слів з деkim.

Олександр припаркував автомобіль біля воріт будівлі і заглушив мотор.

— Приїхали!

Він бадьоро посміхнувся і вийшов з машини, показавши Алісі знаком, що вона поки може залишатися на місці. У темряві дерев майнула тінь і Саша зовсім пропав з поля зору.

Телефон загорівся м'яким світлом, смс від Тоні.

"Який він красень. Ти — молодець такого мужика знайшла. До завтра. Цілую" на словах про красеня Аліса скривилася і вимкнула телефон, залишивши повідомлення від подруги без відповіді.

Стук у вікно змусив Алісу смикнутися від несподіванки. Вона притримала свою щелепу, яка загрожувала негарно відвиснути від шоку. Біля автомобіля стояв Олександр і тримав за руку крихітну дівчинку близько трьох-чотирьох років. Аліса вискочила з машини і ніяково посміхнулася.

— Привіт!

Вона дуже енергійно привіталася, вклавши в це слово все своє збентеження, здивування і реакцію на ефект несподіванки. Дівчина замовкла і з благанням дивилася на Сашу.

— Аліса, познайомся, це моя дочка Христина.

— Христиночка, це мій друг Аліса.

Аліса присіла поруч з дівчинкою і простягнула руку для рукостискання. Малятко спочатку сховалася і обняла ногу Олександра, але через секунду цікавість взяла верх і вона виглянула з-за джинсової штанини.

— Привіт, Христиночка! Мене звать Аліса і я дуже люблю гуляти. Любиш гуляти?

Дівчинка подивилася на тата, кивнула і простягнула маленьку ручку назустріч дівчині долонькою вниз. Аліса з серйозним обличчям потиснула її і посміхнулася. Вони разом прогулялися парковою територією, залишивши автомобіль за воротами. Попрощавшись з Христиною, Аліса шокована і збита з пантелику, повільно пішла до автомобіля, поки Олександр піднявся за руку з малятком в будівлю приватної клініки, яка, як виявилася, була однією з найбільш елітних і дорогих в місті.

Вони їхали по пустому Києву, який повільно засинав, заколисуючи темрявою і тишею будинки та їх жителів.

— Куди ми їдемо?

— До мене.

— Добре.

Вже знайома квартира, диван і палкі поцілунки. Цього разу все було чарівно. Олександр був ніжним, уважним, чуйним на будь-який дотик і рух. Він пестив, дражнив, доводив до несамовитості, зводив з розуму. Алісі здавалося, що вона зараз, як мінімум, втратить свідомість, як максимум, помре від емоцій і почуттів, але він воскрешав і повертав її до життя знову і знову. Виснажені і блискучі від крапельок поту, вони лежали в темряві на дивані, попередньо застеленому чистою постільною білизною.

За вікнами вже займався рожево-золотистий світанок, тіні в кімнаті з темних перетворювалися в світлі плями, ніч відступала на м'яких лапах, задкувала чорною пантерою геть з квартири, щоб встигнути на іншу сторону світу. Київ поступово прокидався, моргаючи сліпими вікнами від сонячного світла, потягувався і позіхав вулицями, деревами, йшов чистити зуби і вмиватися річкою, яка весело шуміла маленькими білими бурунами, одягав все нове і чисте за допомогою двірників і прибиральних машин, велике місто було готове до нового дня.

Аліса вперше заговорила про тему, яка її хвилювала і турбувала. Вона уткнулася йому в груди, вдихаючи запах його шкіри і намагаючись не дивитися йому в очі, тихо промовила.

— Сашенька.

— А?

— Розкажи мені, будь ласка.

— Що?

— Про Христину.

Саша глибоко вдихнув і сів на край дивана. Аліса зрозуміла, що ця тема болюча для нього, але не могла не запитати. Вона любить Олександра. І не може не дізнатися про важливу і істотну частину його життя.

— Ми познайомилися з Танею, мамою Христини, п'ять років тому на відпочинку в

Європі. Сподобалися один одному, чудово провели відпустку, зав'язали короткий, не обтяжливий роман без зобов'язань і надії на продовження, обмінялися телефонами, якщо раптом захочемо повторити чарівний відпочинок і кожен повернувся в своє життя без докорів сумління.

Таня подзвонила мені через місяць і сказала, що вагітна. Вона нічого від мене не хоче, не просить і ні до чого не зобов'язує. Просто вирішила поділитися, якщо раптом я захочу взяти участь у вихованні дитини. Природно ми не розписувалися, дочку я визнав і дав своє по батькові і своє прізвище. Раз на тиждень ось уже майже чотири роки я приїжджаю і забираю Христинку погуляти, купити їй подарунки, покататися на атракціонах, Тані перекладаю гроші на карту на дочку. Ось і вся історія.

— А чому вона в клініці? Щось із матір'ю?

— Ні, у Христини рідкісне захворювання. Синдром Лаурога. Я в цьому сам нічого не розумію, але якщо пояснювати простим словами, то дитина не може самостійно приймати їжу і напої. Організм відторгає все, що надходить через рот нормальним шляхом в шлунок. Як тільки вона народилася, лікарі занепокоїлися, що малюток катастрофічно втрачає у вазі, що в перші дні життя дуже критично. Грудне молоко вона не приймала через відсутність смоктальних рефлексів, суміші теж. Лікарі-неонатологи призначили їй введення харчування внутрішньовенно. Це було пекло для нас з Тетяною. Дивитися, як твоя трикілограмова дівчинка лежить обплутана проводами, за якими в її організм надходять необхідні поживні речовини, ворогові не побажаєш. Лікування немає, це вроджене, і сама розумієш, у Христиночки ніколи не буде нормального життя, навчання, сім'ї, вона прив'язана до крапельниць і уколів для нормального, якщо можна назвати таким словом, існування.

Саша відвернувся, щоб Аліса не бачила підступають до очей сльози. Вона і сама крадькома витирала куточки очей простирадлом. Піднявшись з дивана вона підійшла до коханого і міцно обняла його ззаду, припавши до ідеальної оголеної спини. Він вдячно гладив її руки, які зчепилися залізним замком навколо його тіла, і які тепер його ніколи не відпустять.

-Алло!

— Аліса Соколова?

— Так, це я. — громадянка Соколова, вам знайомий чоловік на ім'я Павло Кучков?

— Так, це мій цивільний, ой, вибачте, ми разом знімаємо квартиру. А що сталося? Щось із Пашею?

— Громадянка Соколова, мене звуть Микола Ломов, слідчий у кримінальних справах Жовтневого району, прошу вас під'їхати до мене у відділення за адресою Малий Жовтневий провулок шістнадцять, кабінет номер три.

Глава 12

Похорони пройшли тихо, мирно і без пафосу. Тоня допомогла Алісі зустріти і провести нечисленних гостей. В основному це були колеги з офісів і кілька сусідів, з якими Павло Кучков вітався у дворі і в ліфті. Аліса відчувала себе дивно. Всередині її роздирає совість за те, що вона недостатньо сумувала за передчасно покійним.

Ні, вона була одягнена в чорне, на голові приліплена безглузда газова чорна хустинка, що більше скидалася на шийну косинку гулящої дівичі. Чорна офісна спідниця і офісний піджак, Пашині батьки дивилися на неї з німим докором і розчаруванням, але Тоня заспокоїла її, мовляв не переживай, ти ж не справжня вдова, ось одружився б, тоді б і глухе, чорне і важке плаття в підлогу дістали б. А так. Нехай скажуть спасибі, що у тебе костюм чорного кольору є. Нині для похорону купувати одяг дорого, треба таке, щоб потім теж можна було носити. Сказавши Алісі на вухо заспокійливі слова, Тоня поправила глибоке декольте на своїй вечірній сукні, яку робили траурним колір і очі присутніх чоловіків, які сумно проводжають очима жінку, яка ніколи їм не дістанеться.

Аліса поправила нікчемну косиночку на голові і щосили потерла очі. Дві бабусі з під'їзду, які зголосилися допомагати з вінками, подивилися на неї з повагою.

На кладовищі батько і мати Паші сумували і плакали, єдині з різношерстої і далекої від Павла публіки. Деяких чоловіків Аліса ніколи не бачила, але їй навіть не хотілося підходити і задавати питання по темі колишнього цивільного чоловіка, особливо хто, де і коли був з ним знайомий.

Дві бабусі метушилися не за віком, роздавали вказівки, вчили молодь, як правильно підходити до небіжчика, кидати землю і стежити, щоб ніхто не взяв з труни пута.

- А що таке пута? - Алісі стало цікаво.

Серед могил, штучних вінків і Пашиної труни, яку вже майже опустили в свіжовириту могилу, світська розмова про язичницькі ритуали знатно повеселили цивільну вдову.

- Пута, дочка, страшна справа. Пута - це змова на смерть, - старенька пожвавилася, в старечих вицвілих очах з'явилася фарба і блиск. Вона сіла на улюбленого коника, поки друга бабуся вчила Тоню хреститися і прикривати декольте хусточкою.

- Петрівно, яка ще змова? Це середньовіччя якесь! - Аліса непристойно весело і безтурботно посміхнулася, але згадавши причину зборів, стерла посмішку з блілого обличчя.

- О, Алісочка, молода ти ще та зелена, не знаєш, що смерть, вона поруч ходить. Тільки й чекає коли її в будинок покличуть. Чекає, поки хтось з труни пута дістане, якими покійничку ноги в'яжуть, щоб в наш світ не повертався, а туди, до себе йшов, і ворогові своєму в будинок принесуть, в речі підкладуть або де в городі закопають. Учue смерть пута в будинку і летить на поклик. Поспішати. Знає, що там де пута з труни лежать, там її шанують і там її чекають.

- Петрівна, дорога, ну ви ж доросла і розумна, - Аліса відкашлялася, розмова її виразно забавляла, - людина, ви ж розумієте, що не тільки ми з вами, всі люди рано чи пізно вмирають. Це природно, як і життя. Це природний цикл. Це що означає, що у всіх на землі в квартирах, будинках і в городах ганчірки з труни зариті?

- Дура ти, Аліско, он Пашку твого вбили, а йому жити і жити. Дитинку б народили, дивись би і до онуків дожив. Мабуть хтось заговорив вас, позаздрих красивій парі, може

і пута хто гробові-то підклав. Скажи ще Пашка теж "природний, нормальний цикл" проходив? Піди краще вінки на хресті розправ, он батьки-то твого чоловіка умаялись зовсім. А нам ще поминати треба, пироги зустрічати і гостей після кладовища в кафе везти.

Аліса проковтнула твердий клубок, який неприємно подряпав все горло, немов вона намагалася проковтнути кактус. Думку про вбивство вона сховала глибоко в пам'яті, відтіснивши її турботами про похорон, зустріччю з його батьками, питаннями про Павла на роботі і організацією поминок.

Хтось ззаду зачепив її за плече. Від несподіванки вона ойкнула і мало не впала на огорожу сусідньої могили.

— Красуня, дай копійчку та горілочку, помолимося за чоловіка твого, упокій Господи його душу.

На Алісу дивилося щось середнього роду і якщо затиснути ніс з усієї сили і придивитися, рід цей був людський. Сіро-бурий колір маскував набряки і синці там, де колись було обличчя. Сальні бурульки на голові збивали з пантелику і не давали надії вгадати жінка це чи чоловік. У Аліси закрутилася голова і вона сперлася на Петрівну, що підскочила вчасно.

— Аліско, дай цим чортам копійку, не те від злості свіжу могилу рознесуть, розвертять.

Аліса витягла з кишені заготовлені купюри, які за порадою Тоні зняла в банкоматі на різне. Різним виявилася і така стаття витрат.

Істота вклонилася і пірнула за пам'ятник, загубившись у вічному і потворному місті хрестів і скорботи.

На одному з орендованих мікроавтобусів Аліса разом з усіма покидала кладовище.

Сірі могильні пам'ятники, білі плити, паркани з хвірточками і хвіртками, кам'яні стільці і столи біля могил і океан штучних квітів. Вони були скрізь. Яскраві фарби синтетичної матерії, натягнутої на дріт старанними китайськими дітьми, заповнили кладовище. Вони вицвітали під дощем і вигоряли під сонцем, їх ламав вітер і зривав ураган, намагаючись очистити землю від цього каліцтва і закинути кудись подалі, з очей геть. Найпотворніше, що може бути – це штучні квіти не природно червоні, білі, фіолетові, жовті, рожеві, блакитні.

– Яка дичина.

Поруч з Алісою сидів молодий чоловік в темних окулярах і чорній шкіряній куртці. Вона пошукала очима Тоню, яка повинна була сидіти в автобусі поруч з нею. Цього чоловіка вона бачила вперше, як і половину Пашиних знайомих.

– Що вибачте?

– Я теж терпіти не можу штучні квіти.

– Але я нічого такого не говорила.

Аліса вже злякалася, що від потрясіння і останніх подій почала говорити вголос, і про штучні квіти в тому числі.

– Не говорили. Але подумали. Адже правда?

- Правда. Виглядає жахливо.

- Як і наші кладовища. Ці потворні пам'ятники за сотні і тисячі доларів. Деякі навіть після смерті намагаються показати, хто багатший, немов родичі померлих змагаються один з одним, хто ж любив покійного більше. Дивіться, ось пам'ятник місцевого авторитету з чорного мармуру, йому б там зачлося, якби на ці гроші його сім'я врятувала життя однієї дитини.

Самотні хрести бідних бабусь виглядають убого на тлі останніх притулків олігархів, немов навіть там є певна ієрархія, касти для бідних і для багатих. А вінчає це весь похоронний ярмарок марнославства тонна штучних квітів, які не в'януть, а лише дратують небіжчиків. Мені здається деякі з них повстають з могил, щоб скинути до чортової матері довбаний штучний вінок над своєю головою.

Аліса хіхікнула в хустку. Петрівна, яка сиділа попереду, поруч з водієм невдоволено обернулася і Аліса зробила вигляд, що закашлялася.

Молодий чоловік зробив серйозне обличчя, але по голосу було чутно, що він відчайдушно іронізує і втягує цивільну вдову в захоплюючий діалог.

- Алісо, а ви помітили, як пожвавлюються на кладовищі поважні літні жінки? Скільки традицій, прикмет і обрядів вони миттєво привносять живим поруч з померлими. І зауважте, вранці вони вимагають поступитися місцем в автобусі, щоб в годину пік проїхати в поліклініку і поскаржитися доктору на слабкість, а вдень поховавши тридцятирічного мужика, допомагають організовувати поминки, встановлюють вінки і командують копачами, погрожуючи навчити копати як треба.

Аліса червона від сміху прикривала рот хусткою, щоб не зганьбитися. Петрівна ще раз обернулася і схвально кивнула, цивільна вдова сумувала, як треба, шкода, що тільки без звуку. Зі звуком ефектніше.

Зібравшись з силами і витерши сльози в куточках очей, Аліса, нарешті, звернулася до сусіда:

- Вибачте, я, на жаль, знайома не з усіма знайомими і колегами Паші. Ви з ним працювали разом?

- Так, вибачте, що не представився, мене звать Герман. Герман Туманський. Я працював з Павлом кілька років.

- Кілька років?

- Так. Ми з ним зустрічалися дуже рідко. В основному, спілкувалися по інтернету. Павло виконував замовлення і пересилав мені по електронній пошті. Так що швидше, я - Пашин багаторічний і постійний клієнт. Можна сказати, що ми якщо не друзі, то дуже хороші знайомі. Про вас він мені теж розповідав. Завжди говорив про вас дуже добрі і теплі слова.

- Дуже приємно, Герман. Я так рада познайомитися. Ви не уявляєте, як мені зараз потрібні поруч адекватні і розумні люди, які розкажуть про Паші щось хороше, а не тільки про пута.

І Аліса багатозначно зиркнула в бік сидіння, де їхала весела і енергійна Петрівна.

У кафе "Райська пташка" атмосфера була домашня і тепла, пахло поминальними

пирогами з м'ясом і капустою особливо смачно, після вітряного і похмурого кладовища. Перші кілька традиційних тостів вимовили батьки і Аліса звертаючись до портрету Павла Кучкова в чорній рамці, гості пили і мовчки закусували. Буквально через годину гості пожвавилися, за столом потекли плавні та цікаві бесіди про випадки з життя, подекуди почалися смішки і заклики в стилі "ну що, здригнулися за здоров'я!".

Батьки Паші чинно попрощалися з гостями, забрали фотографії Паші, які Аліса приготувала і роздрукувала для його матері зі свого телефону, обнялися з невісткою, що так і не стала офіційною, і відбули на вокзал. Вони намагалися покласти Алісі конверт з грошима на похорон в кишеню піджака, але Аліса і Тоня, яка разом з подругою проводжала Пашиних батьків, повернули конверт назад.

Аліса пошукала очима Германа, але за столом його не було. Тоня розпоряджалася на кухні з приводу гарячого і допомагала офіціанткам виносити тарілки. Багато за столом вже забули про мету візиту і замовляли офіціанткам коктейлі та шампанське. Петрівна і друга, не менш активна сусідка з першого поверху, вчили двох молоденьких піарщиць з Пашиного офісу, як правильно ставити свічки за здоров'я і за упокій. У центрі столу стояв портрет Павла Кучкова в чорній рамці. Алісі здавалося, що Паша зараз скаже їй, як дорого вони з Тонею все організували і економія повинна бути економною.

- Паша б не схвалив?

Герман сидів позаду Аліси на високому барному табуреті з чашкою ароматної кави. Без темних окулярів він виглядав лякаюче, навіть відштовхуюче. Можливо справа була в погляді. Його очі, немов промені рентгена, пронизували наскрізь. Аліса навіть здригнулась і відійшла на крок назад.

- Герман, я вас не бачила за столом. Думала, що ви не змогли прийти сюди на поминки.

- На щастя, я звільнився, щоб пом'янути Павла, адже саме це зараз тут роблять всі ці люди. Особливо той, що замовив другу порцію стейка і криваву мері. Царство небесне, Паша! Упевнений, ти всього цього не хотів.

І Герман церемонно підняв чашку кави.

- Киньте, Герман. Такі традиції. І щоб люди не засудили. - Аліса була на всі сто відсотків згодна з Германом. Але визнати, що це все змусила організувати Тоня, аргументуючи, що не по-людськи і що люди скажуть, їй не вистачало духу.

- А що люди скажуть, якщо дізнаються, що Павло був дуже багатю людиною?

- В сенсі? - Аліса мотнула головою, нерозуміюче дивлячись на співрозмовника.

- Ви, Аліса, знаєте, ким був ваш цивільний чоловік?

- Ні. Хто ви? Ви ж не колега? Я негайно викликаю поліцію.

- Давайте. Тільки скажіть, що слідчий Туманський вже тут.

- Слідчий?

- Звичайно, чи ви думаєте, що Павла вбили випадково? Полювання за ним йде вже давно. На жаль, ті, кому його замовили, дісталися першими. Тепер полювання буде за вами.

- За мною?!
- Звичайно, ви ж вдова.
- Я - цивільна вдова і взагалі.
- І взагалі у вас коханець.
- Це вас не стосується, ясно?
- Зате у вас залізне алібі. Ви ж були з ним в момент вбивства?
- Це допит?
- Ні, поки дружня бесіда.
- Прощайте, пане Туманський, якщо ви не помітили, я на поминках чоловіка.
- Цивільного чоловіка, пані Соколова. До побачення.

Глава 13

- Кошеня, я не зможу до тебе сьогодні приїхати.

Його голос так розбурхував Алісу, що вона не завжди розуміла значення слів і виразів, які він їй говорив. Його голос був для неї сигналом. Сигналом до дії, сигналом її мозку її тілу. Солодке тремтіння пробігало по шкірі від голови до кінчиків пальців. Низ живота перетворювався в теплу і м'яку вогняну кулю, яка починала пульсувати при звуці його голосу.

Навіть Тоня говорила їй, що коли Аліса бачить і чує Олександра, вона стає абсолютною дурепою.

- А чого ти не зможеш приїхати? - вона промимрила в трубку, погано приховуючи розчарування.

- У мене проблеми, кошеня, я навіть не знаю, чи можу я з тобою поділитися. Не хочу навантажувати тебе.

- Ти що! Де ти? Хочеш я приїду до тебе?

- Ні, ні. До мене не треба. Я зараз не вдома. Може давай у тебе? Це зручно?

- Звичайно, зручно, Сашенька. Звичайно. Давай о сьомій? Я вже виходжу з офісу.

Аліса була рада, що прибрала речі Паші в комору після похорону.

Речей було не так вже й багато і всі вони вмістилися в кілька коробок з Ікеї, які Аліса завбачливо зберігала на випадок переїзду. У речах для неї не було нічого нового, навпаки все було добре забуте старе. Пашині речі, в основному, були сірого, синього і чорного кольору, невиразні і тьмяні, як їх господар. Кілька сувенірів від колег, приладдя для гоління, туалетна вода з запахом лже-фісташок, книги з програмування та комп'ютерної освіти, верхній одяг і взуття. Навіть запах від речей був якийсь тьмянний, важкий і нудотний. Аліса подивилася на улюблену чашку чоловіка і вирішила залишити її тут на кухні, на видному місці, як пам'ять. Адже стільки разом прожили, вели спільне господарство, були практично чоловіком і дружиною, Аліса навіть будувала плани на майбутнє до фатальної зустрічі з Олександром.

Вона боялася зізнатися собі, що в глибині душі нітрохи не шкодує про те, що трапилося.

Ні, їй звичайно, було шалено шкода Пашу, як нормальній людині шкода людини, смертельно хворої або померлої. Співчуття, на думку Аліси, відрізняє людину від

тварини. Здатність співпереживати, відчувати емпатію до себе подібного, відчувати бажання полегшити страждання ближнього — це значить бути людиною. Так говорила на курсах одна знаменита блогерка, на яку Аліса була підписана в соціальних мережах. Скептична Тоня називала блогерку "чорна вдова", оскільки остання радісно віщала передплатникам щоранку в прямому ефірі, як легко пережити смерть чоловіка і почати шукати наступного. Аліса навіть купила у неї курс "розкрий свою йоні всьому світу" з відеоуроками і десятьма сторінками виливів на цю тему. Після похорону, Аліса скачала курс "жінки ніколи не каються" і без тіні каяття пакувала речі трагічно убієнного Павла.

Саша приїхав рано, він нервово ходив під під'їздом, купив і розмовляв по телефону. Аліса здалеку побачила його, серце затріпотіло, як птах у клітці. Такий гарний, такий самотній, і він чекає її. Аліса розправила плечі, відкинула волосся назад і посміхнулася.

– Привіт, Сашенька!

– Привіт, кошеня!

Поки вона відкривала двері під'їзду, він загасив сигарету і кинув недопалок на асфальт поруч з газоном.

Саша по-хазяйськи пройшовся по квартирі, оглядаючи простір, поки Аліса клопотала на кухні після свого робочого дня. Вона старанно протерла стіл і закип'ятила воду в чайнику, поставила на плиту каструлю і дістала з морозилки пачку пельменів, яку купила, страшно подумати, коли Паша ще був живий. Труснувши головою і відігнавши думки про Кучкова, вона крикнула Саші, що вечеря зараз буде готова, а вона поки в ванну, прийняти душ.

Аліса хвилювалася. Їй подобалося, митися для нього і готувати для нього. Думка про те, що він чекає її, збуджувала дівчину. Вона швидко прийняла душ і одягла під шовковий домашній халат мереживну білизну, яку купила спеціально для Саші. Так вдало співпало, що коли вона познайомилася з Олександром в торговому центрі був сезон знижок і Тоня затягнула її у відділ нижньої білизни, про який Аліса раніше і мріяти не могла. Навіть зі знижками ціни кусалися, як скажені пси. Але дивлячись на Антоніну, згадавши блогерку і її "витрачай на себе сама так, як хочеш, щоб на тебе витрачали чоловіки", Аліса видихнула і купила комплект для особливого випадку. Ніжний, мереживний, кольору дорогого ігристого вина в кришталевому келиху, набір прикрасив біде тіло Аліси і навіть надав синюватій шкірі відтінок аристократичності. Аліса відірвала бирки зубами прямо у ванній, вирішивши, що зараз буде той самий випадок, коли все повинно бути ідеально, а не так як в перші два рази. Вона буде готова на всі сто, навіть на всі двісті. На кухні щось шкварчало і шипіло, вода з каструлі закипіла і з шипінням виливалася на плиту разом з пельменями. З чайника валив пар, перетворюючи маленьке приміщення кухні в парну. Аліса схопила каструлю за ручки і переставила на сусідню конфорку, розлита вода злобно шипіла розсердженою змією, поступово зникаючи з нагрітої поверхні.

Вона дістала святкові тарілки з бабусиною сервізу і насипала злиплі пельмені,

рясно заливши їх сметаною. Чай в чашках охолов і Аліса включила чайник ще раз.

- Сашенька! Іди вечеряти!

Аліса вийшла з кухні і зайшла у вітальню. Олександр сидів з ноутбуком на колінах і щось наполегливо друкував на клавіатурі. Очевидно він не почув, що Аліса копошилася на кухні і кликала його.

- Ти тут?

- Що? Ой, ти щось говорила?

- Так. Кликala тебе вечеряти. Ти працюєш?

- Ні, просто вирішив перевірити свою електронну скриньку. У мене телефон розрядився. Ти не проти, що я взяв твій комп'ютер?

- Ні, ти що! Працюй, звичайно! Це мій домашній ноутбук, я на ньому серіали дивлюся.

Аліса хотіла сказати, наш ноутбук, але вчасно зупинилася. Вона не сказала Саші, що жила з цивільним чоловіком, а вже про вбивство, так тим більше. Як говорила її улюблена блогерка "бійся злякати мужика правдою".

- Пішли вечеряти, поки не охолло.

- Вечеряти? Олександр скривився, але помітивши в очах Аліси таке благання, встав з дивана. Він ляснув дівчину по дупі і пройшов у ванну вимити руки. Біля раковини лежали зірвані цінники від трусів і бюстгальтера з яскравою наклейкою знижки. Олександр посміхнувся і підморгнув своєму відображенню в дзеркалі.

Він зайшов у кухню, обійняв Алісу і повернувся до себе. Він цілував її губи, потім відкрив халат і почав повільно спускатися від шиї до грудей, все нижче і нижче. Аліса забула про пельмені, які зліпилися один з одним щільною масою, як зграя пінгвінів, що перечікує снігову бурю. А також, Аліса забула своє ім'я і дату свого народження. Він цілував груди крізь новий ліфчик, її соски затверділи, погрожуючи порвати тонке мереживо. По її тілу пройшла хвиля тремтіння від напруги і задоволення. Вона гладила його м'язисте тіло крізь дорогу матерію сорочки, розстібаючи гудзики і спускаючи руками нижче і нижче, до пряжки ремня. Олександр підняв її на руки і відніс прямо в спальню на ліжку. Добре, що вона постелила нову постільну білизну і навіть сховала в наволочці пару гілочок лаванди для аромату і міцного сну. Олександр обережно поклав її на покривало, як тендітну китайську вазу, і розстебнув ремінь своїх штанів. Він був таким ідеальним, що Аліса сама собі заздрила. Саме з таких фігур стародавні греки ліпили статуї, а з профілів таких осіб – карбували монети. Коли він ліг поруч з нею, Аліса провалилася кудись в безодню, перебувала в паралельній реальності, звідки не хотіла повертатися. Він був таким сильним, таким умілим, таким жадібним до її тіла, ніби бачить Алісу вперше після багаторічної розлуки і ніяк не може насититися. Він гладив, цілував, пестив, кусав, заводив її тіло, як механічну іграшку, знову і знову. Аліса вже не кричала від задоволення, вона стогнала, встромляючи нігті в його спину і міцно обхопивши ногами його талію. Виснажені, голі і мокрі від поту, вони лежали на ліжку, заспокоюючи своє дихання і серцебиття.

- Кошеня, у нас є щось пожерти?

- Так, коханий, зараз я тобі підігрію і принесу.

- Ок, і ноутбук мені поки подай.

Аліса схопилася, як блискавка, накинувши халат на голе тіло. Навшпиньки вона пробігла в кухню, сунувши голі ноги в домашні тапочки з метеликами, які їй подарував Паша на якесь свято. Коли Саша підняв її на руки, тапочки так і залишилися на кухні, склавши мовчазну компанію пельменям і крижаному чаю.

Сунувши тарілку з багатостраждальними пельменями в мікрохвильовку, Аліса кулею понеслася у вітальню за ноутбуком. Пельмені були підігріті, чай розбавлений окропом, піднос урочисто занесений в спальню, де лежав її король, улюблений і єдиний. Навіть наминаючи нагріті пельмені, він виглядав чудово. Аліса засмутилася, що вона на тлі Саші виглядає блідо, можна сказати посередньо, не дивлячись на старання і білизну з бутіка.

А він був ідеальний. В її спальні, в її ліжку, правда, ліжко була куплене для неї і для Паші, але на захист Аліси можна було сказати, що використовувалося воно дійсно за прямим своїм призначенням, для міцного сну і відпочинку, а не це ось все.

Олександр поставив піднос на тумбочку і притягнув Алісу до себе.

- Кошеня, мені потрібна твоя допомога.

- Сашенька, що сталося?

- Мені потрібні гроші. Христині на ліки. Я вже продав все, що міг. Але і цього не вистачає. Я навіть виставив на продаж свою машину і тепер шукаю покупця. Я позичив гроші рівно на місяць, і завтра цей місяць закінчується. Якщо я не знайду потрібну суму, то швидше за все мене вб'ють.

Аліса затиснула рот рукою. Їй було так боляче почути це, як ніби її вдарили прямо в серце. По щоках покотилися сльози розміром з вишню.

- Кошеня, перестань, ти що. Не плач.

- Коханий, скільки тобі потрібно?

- П'ятнадцять. Десять є. Потрібно знайти ще п'ять.

Аліса полегшено зітхнула. Ці гроші у неї є. І вона посміхнулася.

- Не переживай, Саш. Я тобі з картки зніму п'ять.

- Доларів, зрозуміло, дурочка.

Олександр нервово посміхнувся, встав з ліжка і почав натягувати штани. Застебнувши ремінь, він позіхнув і потягнувся.

Як тигр, подумала Аліса, на секунду забувши про гроші.

- Саш, Я до завтра знайду гроші, не переживай!

Він так ніжно подивився на неї, що Аліса готова була віддати не тільки гроші, але і нирку на додачу.

- Я подзвоню тобі завтра після роботи, кошеня.

- А ти... Ти не залишишся на ніч? Я думала, ти залишишся...

- Не можу, кошеня. У мене ще кілька зустрічей.

- В одинадцятій ночі?

- Об одинадцятій вечора, кошеня. Зараз всього одинадцять вечора. До завтра,

кошеня.

Аліса не встигла озирнутися, як Олександр вже стояв у дверях повністю одягнений і чарівний, від нього навіть пахло свіжістю, як ніби він тільки готується до побачення. Красивий і такий згубний. Він привернув дівчину до себе, обійняв за талію і поцілував, торкаючись під час поцілунку до її тіла, яке горіло під халатом, немов пожежа.

Аліса автоматично закрила за ним двері, все ще відчуючи його губи на своїй шиї і грудях. Вона вимила посуд, вимкнула світло і завела будильник рівно на сьому ранку.

Їй снився дивний сон, в якому вона питала Сашу, як він дізнався пароль від її домашнього ноутбука, а її бабуся питала Алісу, навіщо вона зіпсувала мікрохвильовкою золоті візерунки на тарілці від сервізу якому більше ста років.

Глава 14

Ранок застав Алісу зненацька. Цієї ночі вона спала погано. Їй снилися кошмари, вона постійно запитувала себе, як Саша дізнався пароль від її домашнього ноутбука, який Павло надійно засекретив паролем, не дивлячись на протести Аліси. Вона шукала уві сні бабуся, щоб запитати, де Паша і який пароль він поставив на ноутбук, щоб зайти в нього і поставити більш надійний код. Бабуся хитала головою, хмурилася і кричала на Алісу уві сні. Вона називала свою внучку непрохідною дурепою, яка псує в мікрохвильовці старовинні, розписані золотом, тарілки. Бабуся погрожувала їй пальцем і веліла слухати Пашу, бо її Кучков поганого не порадить. Уві сні Аліса плакала через бабуся і від того, що ніяк не може відкрити ноутбук, щоб дізнатися, де заховані гроші і купити бабуся нові тарілки з-під сервізу.

Подвійна порція кави не допомогла. Аліса грішила на занадто теплу ковдру, яка очевидно не дала дівчині нормально виспатися. Вона забула свій сон, але неприємні думки про щось недобре не давали дівчині спокою весь ранок. Саша подзвонив їй в обід і запросив в затишний ресторанчик поруч з її офісом. Аліса зняла в банкоматі готівку зі своєї зарплатної і кредитної картки, і міцно тримаючи сумку на плечі, спустилася на перший поверх. Саша чекав її біля скляних дверей біля входу в офісний центр. Серце Аліси забилося швидше, дихання почастишало. Господи, вона хвилювалася, як в перший раз. Як же він їй подобався, може бути вона його навіть любила. Вона мотнула головою, проганяючи думки про любов, які вели до неминучої погибелі.

Де вона і де він?

Він такий гарний, ставний, чудовий, сексуальний, привабливий, досконалий, а вона – сіра мишка, якій просто пощастило. Аліса сама собі заздрила і ревно сканувала захоплені жіночі погляди в бік Олександра, які кидали майже всі представниці слабкої статі проходячи повз.

Раніше вона не була такою ревнивою. Кучков ніколи не ревнував Алісу, принаймні не показував свої почуття, а вона вже тим більше. Навіть коли Тоня розповіла, що Паша зізнався їй у коханні і запропонував вийти заміж, Алісі було швидше неприємно, ніж боляче. Її зачепили не почуття до цивільного чоловіка, а скоріше жіноче суперництво з більш красивою і привабливою подругою. До того ж всі думки Аліси вже тоді підкорялися тільки одній людині, її коханому Саші.

Він побачив її, посміхнувся і помахав рукою. Аліса була у нестямі від гордості і щастя. Кілька колег з подивом дивилися на дівчину, яка світилася від любові, що було дивно якщо врахувати, що вона недавно поховала молодого чоловіка, з яким жила досить тривалий час. Дружний жіночий колектив зібрався в кабінеті Аліси, обговорити її поведінку і нового красеня-хахалю, поки щасливиця Соколова йшла під ручку з красунчиком-хахалем в ресторан на обід.

- Кошеня, що тобі замовити?

- Мені каву, будь ласка.

- Ні, так не годиться. Давай щось м'ясне і салат.

- Сашенька, у мене апетиту немає.

- Ти шлунок угробиш, я сказав, замов що-небудь нормальне.

Їй лестили увага і турбота. Ось Кучков. Аліса мимоволі скривилася. І довго вона ще буде порівнювати Павла з Олександром? Тут і порівнювати нічого. Павло Кучков був хорошою людиною, але не для неї. А Саша – для неї. Він тільки її. І вона дивилася на нього і дивилася, одурманена його очима, запахом і голосом.

Олександр не зрозумів, чому на обличчі Аліси відбивається різна гама почуттів від неприязні до закоханості, тому він вирішив зміцнити свої позиції.

Зробивши замовлення офіціантові, він встав з-за столу і взяв Алісу за руку. Ресторанчик був розташований в маленькому підвальному приміщенні в стилі європейського винного льоху. Стіни викладені каменем, полиці з декором і келихами, дизайнерські люстри, які м'яко, але не яскраво висвітлюють приміщення благородним світлом. Вони пройшли невеликий центральний зал і спустилися в зал поменше, де були зайняті кілька столиків. В кінці другого залу були сходи, які вели вниз, до зручностей. Саша зайшов разом з Алісою в одну з чотирьох жіночих кабінок і закрив дубові двері на замок. Піднявши їй спідницю він розгорнув Алісу до себе спиною і ніжно вкусив за шию. Аліса мимоволі застогнала, впираючись руками в стіну кабінки. Крізь блузку він гладив її груди, притискаючи її до себе сильніше і сильніше. Аліса не оберталася, розуміючи, що він розстібає ремінь, спускає з себе штани. Він підняв її вузьку спідницю до самої талії, милуючись її дупою на підборах і в чорних панчохах. Аліса кусала губи, щоб не кричати від насолоди, абсолютно тваринного бажання і похоті. Вона впивалася нігтями в стіну кабінки, не відчувуючи болю від зламаних нігтів. Їй хотілося ще і ще, щоб це не закінчувалося, щоб ця насолода тривала довше, сильніше, глибше, частіше. Аліса залишила одну руку на стіні кабінки, а другою обняла Сашу за голову, щоб поцілувати. Його язик миттєво опинився у неї в роті, пестячи і дражнячи. В голові у Аліси розірвався феєрверк, в очах миготіли іскри, здається вона померла і воскресла, ніби цей феєрверк вибухнув у неї всередині, внизу живота, як пляшка шампанського, пінного, ароматного, п'яного. Вона повернулася обличчям до свого коханого, знеможена і щаслива. Він ніжно цілував її губи і шию, застібаючи свої штани.

- Кошеня, приводь себе в порядок і піднімайся за столик. Я буду чекати тебе.

Аліса поправила спідницю, застібнула гудзики на блузці, вийшла з кабінки і

подивилася на себе в дзеркало. Ще ніколи вона не була така прекрасна, як зараз, після сексу з найкрасивішим і сексуальним чоловіком на землі, одна думка про якого доводила її до оргазму. Вона поправила волосся і підморгнула своєму відображенню. Треба підфарбувати губи. А де помада? А помада в сумці...

Алісі стало жарко вже не від вульгарних думок про Сашине тіло, а від думок про сумку в якій лежить майже чотири тисячі доларів за сьогоднішнім курсом. Аліса кулею вилетіла з туалету, грюкнувши важкими дверима, вона піднімалася по сходах через одну, проклинаючи підбори і темний коридор. У маленькому залі вже нікого не було, а ось в центральному, де сиділи вони з Сашком, народу стало побільше. Олександр незворушно поглинав стейк з кров'ю, паралельно чіпляючи на вилку листя салату. Сумка висіла на спинці дубового стільця, де Аліса її і залишила.

- Сашенька, я принесла тобі гроші!

- Кошеня, ти змогла! Яка ти у мене розумниця! Найкраща! Ти дістала рівно п'ять?

- Ні, менше, чотири.

Саша на секунду замовк, але потім широко посміхнувся і погладив Алісу по руці і потягнувся до келиха з шампанським.

- Мій малюк, моє кошеня! Люблю тебе. За тебе.

Аліса не очікувала почути ці слова. Вона залпом випила келих, забувши, що через тридцять хвилин їй треба повертатися на роботу. Тремтячою рукою вона поставила келих на стіл і дістала з сумки гроші. Пачка була пухкою і Аліса, мало не розсипала готівку на столик. Саша блискавично перехопив пачку, не давши жодній купюрі опуститися на стільницю.

- Моя сексуальна дівчинка, моє кошеня, говори тост!

- Я... я теж тебе люблю ...

Аліса почервоніла до кінчиків волосся, пробуєючи на смак ці слова, які вона не говорила нікому в житті. І вже тим більше Кучкову. Знову Кучков. Вона згадала сцену в туалеті. Пашка б ніколи не доставив їй такого задоволення, так сміливо і зухвало. Так солодко. Низ живота занів від задоволення і вона схрестила під столом ноги, міцно притулившись до стільця. Аліса була схожа на гулящу кішку, ось тільки цій кішці потрібен був тільки один кіт, швидше тигр.

Олександр махнув офіціантові, попросивши рахунок.

- Ти вже йдеш? - Її очі і голос благали затриматися, хоч на мить.

- Так, кошеня, Я подзвоню тобі завтра або післязавтра. До зустрічі, моя хороша.

І Олександр підійшов до барної стійки, побачивши, що офіціант вже роздрукував рахунок. Вийнявши пачку, яку йому дала Аліса, Саша поклав два папірці, великодушно давши зрозуміти гарсону, що здачу можна залишити собі. Вона не бачила, як він розплачується і як виходить з ресторану. Аліса пила шампанське, не доторкнувшись до салату, дбайливо замовленого Сашком. Вона чіпала свої губи і шию, ревно оберігаючи його запах, який залишився на її тілі. Її груди нили від туги по його долонях, її тіло жадало його рук, його дотиків, живіт ухнув кудись вниз і замість шлунка, перетворився в пульсуючий гарячий клубок від одних спогадів про близькість з ним.

Повернувшись на роботу, Аліса не звертала уваги на цікаві жіночі погляди колег і автоматично робила свою роботу до кінця робочого дня.

Рівно о шостій вона набрала Тоню, але Антоніна не відповіла. Аліса попросила подругу подзвонити, як та звільнитися, написавши їй повідомлення. Але Тоня так і не набрала.

Весь вечір Аліса просиділа в соціальних мережах з келихом вина, яке періодично підливала собі з пляшки.

Цікаво, Саша дозволить виставити себе разом з нею в соціальній мережі? Аліса уявила, як десятки заздрісних і злих жінок коментують її Олександра, записують йому компліменти, а її полощуть на всі лади від сірості такої убогої дівки.

Аліса ревнувала його навіть до невидимих і поки що не існуючих прихильниць. А може у нього є сторінка? Як же його знайти, а як його прізвище? Треба буде наступного разу запитати, а то закохалася і сама не знає в кого.

Вона хіхікнула своєму ж жарту.

Телефон блимнув смскою.

"Кошеня, я звільнився, буду у тебе до одинадцятої, залишуся ночувати".

Аліса мало не впустила телефон від радості і щастя. Життя прекрасне, дивовижне, чарівне!

Він прийшов ближче до першої години ночі, втомлений, позіхаючи на ходу.

- Сашенька, ти голодний? Тобі підігріти курку?

- Підігрій, кошеня, я поки в душ, втомився і брудний, як чорт!

- Ти - мій ангел!

- Хто?

Олександр здивовано застиг на порозі кухні.

- Ти - мій ангел, найулюбленіший, а ніякий не чорт!

- А ти - моя дурочка! Гаразд, я в душ. Сорочку в пралку закинь, будь ласка.

Він на ходу скинув сорочку і з голим торсом пішов у ванну. Аліса слухняно підбрала сорочку і несміливо постукала у ванну.

- Так?

- Сашенька, давай я все виперу, до ранку речі висохнуть, я поглажу.

- А, ок. Візьми на підлозі.

Аліса зібрала речі і захоплено дивилася на його голе, ідеальне тіло під струменями душу.

- Хочеш до мене?

- Що?

- Іди до мене.

Він затягнув Алісу під душ прямо в халаті, роздягаючи її вже мокру і збуджену.

Через півгодини вона в рушнику на голе тіло гріла йому їжу і включала пральну машинку, поки Олександр лежав у вітальні на дивані.

- Кошеня, а ти зможеш дістати ще тисячу?

Він комусь написав повідомлення і заблокував свій телефон, подивившись на Алісу.

- Я навіть не знаю. Я все зняла з кредитки.
- А кредитна позика? Мені дуже терміново.
- В принципі я можу дізнатися. Завтра. Паспорт з собою візьму тільки.
- Дякую, кошень. Я тебе кохаю.
- І я тебе, коханий, на добраніч.

Аліса дивилася на Олександра, який вже відключився і мирно спав на подушці, поруч з нею, так і не почувши, про взаємну любов і про нічне побажання.

Глава 15

Тоня подзвонила наступного дня ближче до обіду.

- Ліска, привіт! Пробач, вчора не набрала тебе, була дуже зайнята. Як щодо зустрітися ввечері?

- Давай! Мені треба тобі стільки всього розповісти.
- Давай у Барсі о сьомій?
- До зустрічі, подруга!

Тоня влетіла в кафе красива і легка. Аліса з неприхованою заздрістю дивилася на цю ідеальну жінку. Її навіть робота і згубне навколишнє середовище великого міста не бере. Аліса подивилася на своє сумне відображення у вікні. Дівчина ще поки молода, але вже знаюча за життя, з келихом вина тужливо дивилася на неї незнайомими і якимись нещасними очима. Незнайомка у відображенні співчувала Алісі, але нічим допомогти не могла.

- Ліска, привіт! Чого це ти на себе в відображення задивилася? Милуєшся?
- Ага! Було б чим.
- Та ладно!

— Що п'єш? Вино? Справи хрінові?

Тоня замовила собі салат і другий келих, щедро налила з Алісиної пляшки і майже залпом осушила.

- Знаєш чому ми з тобою ніколи не станемо цінителями вина і справжніми дегустаторами? Тому що ми всі п'ємо залпом, як горілку.

- Маєш на увазі воду.

- Ні, горілку. Ми ж з тобою п'ємо в цьому кафе або це ресторан, я так і не зрозумію, дуже часто. Коли нам погано, п'ємо іспанське вино, коли добре - п'ємо ігристе іспанське вино. А коли занадто погано або занадто добре - горілку, причому нашу.

- Це так.

Тоня налила собі другий келих і почекавши, поки офіціант поставить перед нею салат, замовила офіціантові другу. Підбадьорена Алісиним розумінням і вином, Антоніна з обличчям філософа продовжила.

- І ось дивись, іспанці, італійці, французи п'ють вино протягом дня, візьмуть собі келишок за обідом і тягнуть його по ковтку. А ми? Ми п'ємо вино, як воду, тут навіть не насолода, а втамування спраги. До речі, ти знаєш, що в Середньовіччі вино пили виключно з безпеки, тому що вода вічно була отруєна, заражена або забруднена нечистотами. До речі, пам'ятаєш, Серсея в "Грі престолів" постійно пила вино?

- Обожнюю Серсею, ти ж знаєш. До речі, ти чим вчора так зайнята була?

Аліса взяла свій келих, уважно розглядаючи бурштиновий відтінок напою і маслянистий слід, який він залишав на тонкій стінці келиха.

Антоніна дивно подивилася на подругу, як ніби хотіла проникнути в її думки і після паузи вимовила щось незначне, типу була зайнята своїми поточними питаннями по роботі.

Аліса не звернула уваги ні на паузу, ні на обличчя подруги. Вона підняла очі на співрозмовницю і жалібно вимовила: — Тонька, мені гроші потрібні. Можеш зайняти?

- Звичайно, тобі на скільки, до зарплати?

- Так. Точніше ні, на пару місяців.

- Ну добре, скільки? Будемо виходити, я тобі з кредитки зніму.

- Тонь, мені тисячу доларів. Тому за один раз віддати все не зможу, мені ще за квартиру платити, та й жити ж за щось треба. Я тобі частинами по триста п'ятдесят і потім ще триста Віддам.

- Ліс, у мене вільні доларів двісті і то з кредитки зніму. Більше не можу. Давай я ліміт збільшу, але там максимум триста буде. Зараз ніяк більше не можу дати. Сама знаєш, у мене ремонт був і меблі усі в кредиті.

- Так, я знаю.

- Що сталося? Ти мені можеш пояснити? У тебе ж кредитка є?

- Я з неї все зняла. І мені не вистачило.

- О Боже! Ти що на наркоту підсіла?

- Ти приколюєшся? Ні, звичайно. Просто потрібні гроші. На ліки.

- Аліса! Ти хвора? Щось серйозне?

- Ні!

- Ти можеш нормально пояснити в чому справа?

- Мені треба купити ліки дитині мого друга. Точніше подруги, ти її не знаєш, це подруга з іншого міста. Разом колись у таборі були. А зараз почали спілкуватися і виявилось, що у неї дитина хвора і я вирішила допомогти.

Аліса замовкла, так як більше брехати вона просто не могла. Все її брехня була шита білими нитками і вона відчувала себе Варенухою з нетлінного роману.

Тоня зробила круглі очі і вступила на подругу. Все це було настільки дивно, що вона навіть нічого не сказала у відповідь. По-перше, всіх подруг і знайомих вона знає особисто, по-друге, де Аліса і де діти. Ні, Аліса – добра і благородна людина, але не до такої міри, щоб ні з того, ні з сього позичати такі суми заради чужої дитини.

- Ну так займеш двісті?

Аліса подивилася на Тоню з благоанням і відчаєм.

- Так, звичайно, двісті без проблем.

Залишок вечора Аліса робила вигляд, що їй весело і безтурботно. Реготала разом з Тонею над звичними жартами і посміхалася, думаючи лише про одне, де ж взяти ще вісімсот, адже Саша чекає, сподівається і вірить їй. Вона не може його підвести, адже вона дала йому слово. Рішення прийшло абсолютно несподівано. Поки Тоня базікала

про прикраси, які хоче придбати, Аліса подумала про ломбард, де завжди можна отримати гроші в обмін на коштовності.

Завтра в перерву вона обов'язково понесе в ломбард свої нечисленні і скромні прикраси, в надії зменшити потрібну суму ще на кілька сотень доларів.

Глава 16

Аліса не дивилася на екран телефону. Вона почула, що прийшло повідомлення. Вона навіть знала від кого. Вона обіцяла Саші дістати гроші. Господи, як соромно. Він чекає і сподівається, вона пообіцяла. Кредитна карта вже збільшена по максимуму, але цього недостатньо. Але вона щось придумає. Обов'язково придумає. Вона не змогла закласти в ломбарді бабусин кулон і тепер повинна була знайти вихід із ситуації, точніше знайти спосіб дістати для Саші необхідну суму.

Дівчина стояла посеред вулиці, розгублено озираючись на всі боки. Одна з головних вулиць міста жила своїм денним, яскравим, активним і насиченим життям. Людський потік вирував, немов вода у величезній і широкій річці. Повз Алісу пробігали офісні клерки в строгих костюмах демократичних брендів, куплених в сезон найбільших розпродажів, їх тоненькі краватки майоріли на вітрі, немов вітали підстрелені вузькі брючки сопілкою, скляні сорочки, які зазвичай стоять колом після прання і піджаки з лискучими рукавами в катишках. Аліса знала, що саме у таких завжди найостанніше "яблуко" (смартфон фірми Apple), обов'язково взяте в кредит.

Старші чоловіки поспішали більш повільно, костюми у них були дорожчі, краватки — ширші, а телефони дешевші і свої власні. Це були начальники, директори або солідні бізнесмени, які тільки збиралися на ділові зустрічі або вже провели їх.

Дівчата на високих підборах пливли по вулиці, немов богині, ледь торкаючись асфальту. Вони витончено поспішали у справах, встигаючи ковзаючим поглядом професійної гейші оцінювати добробут, сімейний стан і фізичну форму других і крижаним поглядом снігової королеви зупиняти зацікавленість перших. Вдень діловий центр міста був наповнений молодістю і грошима, двома найголовнішими достоїнствами чоловіків на думку Аліси, ось тільки, на жаль, різних чоловіків.

А ось у її Олександра є і молодість, і краса, і харизма, і чарівність, і навіть гроші, все при ньому. У ньому поєдналися всі чесноти, які тільки можуть бути, він — ідеальний і тільки її.

Вона з ніжністю згадала його прощальний поцілунок і смикнула пластикові двері з написом "Тато, мама, я — кредитна сім'я. Швидкі позики населенню".

Тьмяно-освітлений хол непривітно дивився на Алісу сірими пластиковими панелями, сірою підлогової плиткою і потворним столом прямо біля порога. Так званий ресепшн був чимось середнім між барною стійкою і гігантською шкільною партою, сором'язливо прикривши ноги-переростки шматком фанери сірого кольору. Над столом висів рекламний плакат зі слоганом організації "Тато, мама я — кредитна сім'я. Швидкі позики населенню", на якому були зображені прифотошоплені один до одного абсолютно чужі обличчя.

Обличчя тата, спотворене гримасою, очевидно було вирізано з реклами зубної

пасти вітчизняного виробника, по посмішці і станом зубів було видно, що працювала ця паста погано. Обличчя мами з непристойно яскравим макіяжем абсолютно точно було вкрадено з брошур з пропозицією інтимних послуг. Судячи з закличного погляду, мама давно перестала вірити кредитним організаціям на кшталт цієї, вважаючи за краще власну готівку. Нещасну дитину невизначеної статі і віку майстри піару взяли з реклами дитячих гігієнічних засобів, тому що він був лисий, рожевий і щасливий, очевидно ще не здогадувався, які підводні камені у вигляді швидких позик готує йому доросле життя.

Аліса потопталася біля входу і пішла далі по коридору на звук голосів. Праворуч знаходився великий зал з більш яскравим освітленням. У залі стояли три ряди продавлених крісел, давно списаних в утиль ще радянськими кінотеатрами. У кожному ряду намертво прикручені один до одного, десять сидінь відбували термін тюремного життя. Алісі знадобилося дві спроби, щоб надати сидінню горизонтальне положення. Воно вперто не хотіло відкидатися і ніготь дівчини зрадницьки тріснув. У неї з'явилося дуже недобре передчуття, що ніготь "гуляє". І всівшись таки на нещасливу конструкцію, вона чортихнулася. Так і є. Зламався.

Аліса завертіла головою, мабуть чекаючи її погляду чоловік, підняв руку. Вона кивнула.

Каса в глибині залу працювала тихо. Перед Алісою було три людини. Все чітко і швидко, як годинниковий механізм. Чоловік, за яким Аліса зайняла живу чергу, трохи забарив процес кредитування в особливо дрібних розмірах.

— Ваш паспорт, будь ласка.

Касир у віконці більше нагадувала офіцера-дізнавача зі Служби безпеки, ніж працівника фінансової сфери.

— Чому так часто міняєте прописку? Свідоцтво про розірвання шлюбу, будь ласка. Навіщо? Щоб звернутися по поверненню позики до вашої колишньої дружини і її родичів. Як не маємо права. Ми всіх маємо, точніше все. Так, фото документа можна. Перекиньте мені, будь ласка, по електронній пошті, яка вказана на віконці каси. Дякую. Підписуйте договір позики, а сканую сторінки вашого паспорта. Місце роботи. Безробітний? Це гірше, але не смертельно. Останнє місце роботи. Телефони всі. Ваш і ваших поручителів, так, їм зараз зателефонують. Ось ваш примірник договору, ознайомтеся і поставте підпис. А я поки пересилаю дані і телефони в нашу службу безпеки. Це займе менше п'яти хвилин.

Аліса краєм вуха прислухалася до діалогу і гарячково писала повідомлення Тоні, про те, щоб та взяла трубку і

поручилася за неї, адже ближче подруги у неї не було. А втягувати бабусю в цю неприємну ситуацію вона не збиралася. Поки Аліса попереджала подругу про поручительство, діалог біля віконця відновився.

— Павле Борисовичу, наша служба безпеки перевірила ваші документи і зв'язалася з поручителями. Наша організація може видати вам позику в національній валюті еквівалентом в п'ятсот доларів США. Так, я знаю, що ви подавали заявку на п'ять тисяч

доларів, але на жаль, жоден із зазначених поручителів не зміг за вас поручитися. Позика видається строком на шістдесят днів. Після закінчення терміну ви зобов'язані повернути сімсот п'ятдесят доларів США або еквівалент в національній валюті за курсом на момент повернення позики. Якщо ви згодні, прошу підписати договір на всіх сторінках і біля приміток, які надруковані дрібним шрифтом. Чудово. Так, все вірно. Ваша позика. До зустрічі через шістдесят днів. Або ми прийдемо до вас.

Остання фраза касира різонула Алісі слух. Вона сховала найпохмуріші думки десь глибоко в підсвідомість, вдихнула запорошене офісне повітря і зробила крок вперед до заповітного віконця.

Глава 17

Аліса квапливо бігла до банкомату, повторюючи про себе, як мантру, слова Саші: кошеня, моє домашнє, маленьке кошеня, як я за тобою сумував...

Справедливості заради, варто зауважити, що за кілька місяців дійсно можна було пристойно скучити. Від Олександра не було відповіді. А вона так чекала від нього смс.

Після останньої тисячі доларів, яку він взяв у Аліси, Саша пропав, як то кажуть, як у воду канув. Тоня лаяла Алісу на чому світ стояв. Природно Тоня дізналася про кредити, про позику в сумнівній конторі, про те, що Аліса вже хотіла продати в ломбарді бабусині абсолютно унікальні, старовинні прикраси, які були цінні своєю ручною роботою і вінтажністю. Тоня не просто лаяла подругу, вона була в сказі. Витягнувши з Аліси інформацію, чому та не може собі дозволити нове плаття з масмаркету, Тоня обматюкала подругу і дала листочок і ручку. З відсотками загальний борг вже перевалив за вісім тисяч умовних одиниць, хоча Аліса справно платила всю зарплату за кредитами, овердрафтом і позикою.

Тоня, як людина дії, взяла подругу за руку і почала з головного. Відкрила двері тієї самої контори, в яку півроку тому зайшла її подруга. Тоні ввічливо і дуже цивілізовано показала договір та ж касир, що і видала недолугій Алісі заповітний кредит. Чорним по білому. Береш тисячу повертаєш – п'ять. Не однією сумою, частинами природно. Цілий рік. Антоніна показала цей договір подрузі, мовляв ти бачила, що ти підписала? Та лише кивнула зі сльозами на очах.

– А чи можна погасити достроково?

– Можна але це дорожче і до цієї дати, інакше знову відбудеться перерахунок відсотків.

Тоня взяла листочок з цифрами, які їй написала касир з розумними і холодними очима, зітхнула і попрощалася.

На вулиці Тоня витягла сигарету і закурила. Аліса лише тихо плакала, не витираючи сліз, сльози котилися по підборіддю і падали на пом'яту і вже досить зношену блузу.

– Ти навіщо йому гроші позичала?

– Я, я не займала, я йому так віддала.

– Ти що, дура? Як його прізвище? Де він живе? Я дзвоню в поліцію.

– Я не знаю.

Тоня дивилася на подругу і нервово курила. Вона на хвилину подумала, а чи не божевільна це? Може Аліса збожеволіла? Віддати незнайомому мужику, якого та бачила кілька разів в житті, кілька тисяч доларів просто так. З благодійності.

- Розумієш, Тонь, він сказав, що у нього дитина хворіє, йому терміново були гроші потрібні.

- Розумію, Аліса, я все розумію. Я розумію, що у дитини є перш за все мама і тато, так? Я розумію, що допомагати це святе, особливо якщо це дитина твого чоловіка або чоловіка, який живе з тобою і пропонує серйозні стосунки. Я розумію, що допомогти, коли є можливість, це прекрасно, але не вмираючи з голоду, Аліса! Де тепер цей Саша? Його вже немає майже півроку! Ти подивися, у що ти перетворилася! Без мужика, без грошей, без можливості нормально жити і працювати! Може він просто взяв ці гроші і поїхав, може вони до дитини і не дійшли!

- Та ні, не думаю.

- Аліса, твою матір! Ти взагалі не думаєш останнім часом. Це не твоє. Не ображайся, але ситуація - просто морок.

Тоня загасила бичок і викинула в довколишню урну.

- Ходімо.

- Куди?

- Думати, як гроші на кредити дістати.

У квартирі Аліси стояла абсолютна туга і тиша. Дівчата сиділи на кухні і складали списки речей, які можна продати або закласти в ломбард. Речей було небагато і виручити за них значну суму не представлялося можливим, особливо якщо врахувати, що вони були вже не новими. Аліса копалася в коморі, оглядаючи коробку покійного цивільного чоловіка, на предмет чогось більш і менш цінного.

- Тонь, дивись, Пашині ключі від квартири, а я цей комплект шукала, думала, загубилися десь, навіть замки змінила. Господи, а брелок який ідіотський. Я вже й забула, як мене дратувала ця пластикова фігурка голої баби. Я ці ключі навіть в руки не хотіла брати. Зараз ключ від пошти зніму зі зв'язки, а то мій вже проржавів весь.

І Аліса почала знімати з кільця для ключів маленький ключ від поштової скриньки. Мабуть ненавмисно натиснувши сильніше, ніж слід, брелок на кільці розвалився на дві частини і впав на підлогу.

- Чорт, - вилаялася Аліса і нагнула підняти, щоб викинути у відро для сміття. В одній з половинок на жувальній гумці був приклеєний мікронакопичувач інформації.

Вставивши в ноутбук Тоні флешку, дівчата понуро дивилися на віконце, що запитує пароль.

- Може, щось типу "паша"? - З надією запитала Аліса.

- Ні, занадто тупо. Хто ж своє ім'я ставить на пароль. Стривай, а давай спробуємо інші чотири літери і Тоня впевнено ввела своє ім'я.

Екран засвітився м'яким світлом, відкриваючи перед здивованої Алісою і посміхненою Тонею каталог з папками.

- Що це? Аліса заворожено дивилася на вміст папок з датами, фото, замовленнями,

іменами та адресами замовників.

- Це, люба, те, за що Пашу твого вбили.

Антоніна клікала на папки і хитала головою.

Аліса затиснула рот тремтячою рукою і почала істерично схлипувати. У неї миттєво почався напад панічної атаки, якими вона страждала останні кілька місяців.

Тоня встала, не кажучи ні слова, набрала склянку холодної води і вилила на голову подруги. Дуже несподівано, це подіяло. Аліса глибоко вдихнула і заспокоїлася.

- Аліса, досить. Справа серйозна. Пашу вбили. Поліція справу не розкрила, вбивцю поки не знайшли. Знаєш, як це називається? Висяк. Мені Паша перед смертю говорив про великі гроші кликав заміж. Я тобі тоді все розповіла, пам'ятаєш? Слухай, не подобається мені, що Саша з тебе гроші качав і пропав. Не подобається мені інформація на цій флешці. Не подобається мені твій борг по кредиту. Навколо лайно якесь.

- Так, згодна, і я в ньому вже потонула. - Аліса сумно посміхнулася, струшуючи залишки води з волосся. - Тонька, я пропала. Якщо кредити не поверну, мене колектори вб'ють. А якщо дізнаються Пашині вбивці про флешку все одно вб'ють.

Виходу немає.

Глава 18

Саша Равлик сидів у кабінеті спеціального агента Германа Туманського, який вже більше року працював над справою Паші Кучкова, точніше вже покійного Павла Кучкова.

Герман займався цією справою детально, уважно, скрупульозно, впроваджуючи в мережу десятки підставних замовників і сотні фальшивих документів. Вийти на Кучкова йому вдалося практично перед самим його вбивством.

Туманський був в люті, звітувати Київському начальству доведеться перед вищими інстанціями, так би мовити вже міжнародного масштабу, але спочатку Герман відзвітує перед своїм генералом, який очолював справу і особисто давав зрозуміти нагорі, що його кращий агент вже майже вивів невловимого, великого і всемогутнього хакера на чисту воду. Ще трохи і його візьмуть, на гарячому. Вже впроваджена ціла мережа підставних качок з проханням про зброю, торгівлю органами, наркотиками і документами. Десятки абсолютно різних клієнтів з різними ай-пі адресами, починаючи від Гонолулу і закінчуючи Індією. Якраз на індійських наркотиках Кучков проколовся, перебуваючи в мережі більше, ніж потрібно і повторно відправивши електронний гаманець, який вже був в розробці.

Це був самий звичайний день. Паша зосереджено вів обговорення в засекреченому чаті з декількома етапами авторизації з постачання наркотиків з Індії в Узбекистан. Все вже було обговорено, домовлена сума була обіцяна без найменшого натяку на торг. Павло любив таких клієнтів, рішучих і щедрих, він давно перестав торгуватися і робити знижки на свої всесильні послуги. Зв'язавшись зі своїми постійними клієнтами з купівлі наркотиків, він передав інформацію про кількість, спосіб доставки, місце і час. Конкретну точку геолокації, він відправляв пізніше, коли сума надходила на його

завжди новий, свіжозареєстрований електронний гаманець. Він ніколи не надсилав один і той же гаманець жодному своєму клієнтові, ніколи. Зазвичай він отримував гроші, переводив їх з гаманця за системою онлайн переказів на віртуальних рахунок, відкритий онлайн на абсолютно вигадану людину за вигаданими документами, потім з цього рахунку гроші переводилися в різні валюти різних країн і осідали на рахунках Павла Кучкова в країнах з гнучким, непрозорим і лояльним законодавством до заморських мільйонерів і їх грошей без підтвердження джерела походження цих самих валют.

Вже збираючись створити гаманець для нової угоди, яких Паша наплотив безліч, він відволікся на звук повідомлення на смартфоні. Тоня виклала нове фото в соціальну мережу. У боротьбі подивитися її нове фото або завершити багатотисячну угоду швидше, перемогло перше. Паша одним кліком відкрив на смартфоні сторінку, яку переглядав кожен день, за якою стежив і знав всі п'ятсот фото і постів до них напам'ять. Вона знову в купальнику, така ідеальна і така для нього недоступна. Кучков знав про Тоню все, починаючи від сім'ї і закінчуючи її хитким фінансовим становищем, він закохався в неї з першого погляду, швидше хворів нею. Його стратегія дала тріщину відразу після того, як він вирішив наблизитися до об'єкта свого обожнювання через її кращу подругу, Алісу. Дівчиною Аліса була непоганою, навіть хорошою, але цього було недостатньо. Паша не любив її, якою б вона не була. Вибудована система не працювала, він був для Тоні тепер не просто знайомим, а цивільним чоловіком кращої подруги. Що могло бути ще принизливіше? Тільки обговорення при ньому з Алісою Тоніних мужиків. Кучков посміхався, пив пиво і горів зсередини ревностями і злістю на самого себе.

Як він міг так прорахуватися? Як з потенційного чоловіка він перетворився на предмет меблів, на який його любов і його цивільна дружина перестали звертати увагу.

І ось вона в проклятій соціальній мережі, де на неї витріщаються всякі виродки, без сорому надсилаючи сердечка і коментарі, викладає чергове фото навіть без глибокодумних цитат. Просто дражнить його. Його одного. Той, що спостерігає за нею двадцять чотири години на добу. Це він накрутив їй тисячу ботів-передплатників, про яких вона навіть не здогадується. Це він заблокував особливо завзятих шанувальників, які коментували її з ранку до вечора. Це він любить її, все робить виключно для неї і заради неї. Таємно. Жахливе слово. Все його життя – це одна суцільна таємниця. Сором і ганьба, яку відкрила його мати. Він вже втратив одну жінку, яку любив через таємницю. З цього дня буде все інакше, він змінить своє життя, він більше не буде приховувати своїх почуттів до Антоніни.

Сьогодні він запропонує їй вийти за нього заміж, по-справжньому. Не те, що з Алісою, абсолютно огидні відносини, які обтяжують обох. Все буде по-справжньому, обручка, весілля, подорож, подарунки, будинок або квартира в будь-якій точці світу, де вона скаже.

Кучков погладив фото на екрані вказівним пальцем. Тоня на цьому фото була особливо гарна. Сьогодні. Він запропонує їй нове життя.

Значок повідомлення горів на екрані спеціальним кольором. Кучков, літаючи в

хмарах про таку близьку і таку далеку мрію, не замислюючись відправив електронний гаманець, який вже використовував вчора в угоді про відновлені документи давно померлої людини для кримінального авторитета, якому терміново потрібно було змінити особистість.

— Є, — закричав на вухо Туманському його колега, працюючи на клавіатурі, підключеної відразу до трьох величезних моніторів. В одну мить на екран було виведено місце розташування десь на околиці Києва. Ще пара хвилин і на екрані з'явилася адреса і телефон закритого комп'ютерного клубу, податкова декларація попередньої господині клубу та її адреса.

– Колишній комп'ютерний клуб. Дуже нам підходить. Зараз зв'яжуся з господинею, дізнаюся причину закриття.

Туманський відчував, що напав на слід. Все ідеально збігається, і час, і місце. Проколісивши по місту цілий день, поспілкувавшись з колишньою власницею клубу, пробивши наступного власника, який викупив вмираючий бізнес, Герман Туманський тримав у руках документи у справі Павла Кучкова. Ще багато чого потрібно було розслідувати, дізнаватися, встановлювати причетність до кіберзлочинів за різними статтями, але те, що діяльність Павла має пряме відношення до тіньового інтернету, це вже не викликало сумніву. Близьче до ночі клуб зламали, вилучивши всю техніку з метою вилучення найціннішої інформації, пов'язаної зі злочинами. А Туманському, який не спав вже більше доби, надійшов дзвінок. Розмова була короткою. Точніше Туманський слухав. Павло Кучков, головний підозрюваний у численних міжнародних кіберзлочинах, а також, співучасник, виконавець, і зв'язуюча ланка шляхом темної мережі, мертвий. Навіть не так, не просто мертвий. Він убитий. У себе в квартирі. А Туманський тільки вийшов на його слід. Кучкова прибрали швидше, ніж служби вийшли на нього, навіть не так, швидше, ніж Туманський встиг вийти на нього.

Встановивши стеження за цивільною вдовою Кучкова Алісою, він вийшов на Равлика, який з легкістю і без зайвих слів став інформатором, знаючи, що у нього самого рильце в пуху і з органами треба співпрацювати, навіть якщо ваше бажання співпрацювати аж ніяк не взаємне.

На похоронах Кучкова Туманський вирішив промацати ґрунт і навіть познайомився з Алісою, перекинувшись парою, як йому принаймні здавалося, особливо дотепних фраз на таку одвічну і незаяложену тему кладовищ, похоронів і бабусиних ритуалів. Він спостерігав і слухав, слухав і спостерігав, допустивши помилку лише в кінці, чим спровокував скоріше не конфлікт, а словесну перепалку з дівчиною. Подруга Аліси була більш балакуча, вона раз у раз роздавала вказівки на кухні, вирішувала питання біля бару і відповідала на питання офіціантів, перекидаючись не значними фразами з Туманським. Від неї він дізнався про спільне життя Аліси Соколової і Павла Кучкова, про побутові труднощі і про фінансові проблеми. Тоня час від часу підходила до бару, пригубити келишок вина, перепочити від клопоту з поминками і поговорити зі знайомим сім'ї Кучкових. Дивно, що поклопотавшись, Тоня навіть не задумалася, чому знайомий Павла запитує у неї такі очевидні речі і вислуховує всім відому інформацію з

таким інтересом.

Попрацювавши в квартирі після вбивства Павла, перевіривши наявність схованок, схронів та інших місць, де могла зберігатися цінна інформація про виконавців і замовників для яких Кучков був надійною сполучною ланкою, Туманський прийшов до невтішних висновків, що вдома він нічого не зберігав або занадто добре сховав. Оперативна група легко зламала домашній ноутбук Павла і Аліси, де теж було абсолютно порожньо.

Туманський дав Равлику пароль від ноутбука, щоб той час від часу перевіряв, чи не прийшло Алісі випадково якесь невинуватке повідомлення.

Олександр блискуче справлявся зі своєю незавидною роллю стукача, відправляючи звіти в електронному вигляді прямо на пошту. А потім Герман вирішив підштовхнути Алісу до більш рішучих дій, він змусив Сашу взяти у неї гроші, щоб перевірити, чи так чиста цивільна вдова підпільного кримінального кібермільйонера.

Глава 19

Гера Туман, як його називали в дитинстві, народився і виріс в славному місті Полтава, в районі Полтавського центрального ринку, який місцеві називали базаром. Будучи з дитинства хлопцем тямущим, розторопним і активним, він легко домагався бажаного будь це дівчина з сусіднього району, оцінка з фізкультури, на яку Гера ніколи не ходив або джинси за собівартістю у знайомій чолночниці. Єдине, що затьмарювало хлопця, природно коли він згадував про цей прикрий факт, були його батьки.

Час від часу вони давали про себе знати, намагаючись передати звісточку про себе через батьків матері, з якими жив Герман в приватному секторі на колишній вулиці Розі Люксембург, яку ніжно називав трояндочкою. Герман так і не пробачив їх, та й вони не намагалися заслужити його прощення, хаотично навідуючись в будинок до бабусі з дідусем, які свого часу врятували свого єдиного, що подавав надії і виправдовував сподівання, онука.

Адже ще кілька років тому ніщо не віщувало біди, крім голодної кризи лихих дев'яностих, розгулу бандитизму, розборок, затримок зарплати по шість місяців, повальної наркоманії серед молоді, і звичайно ж, злочинського свавілля. Єдиний зв'язок зі світом проходив в односторонньому порядку через голівудські фільми з найвідомішими акторами, які ставали не просто ідолами, а практично членами сім'ї. Щоранку вони підморгували Герману з великих плакатів поганої якості, якими хлопчик закривав вицвілі шпалери і сліди від протікань даху на дев'ятому поверсі. Дах теж плакала в дощові дні, як і мама Германа, рахуючи скільки днів залишилося до зарплати, заштопуючи єдині капронові колготи і витягаючи з морозилки заморожене куряче стегенце, яке було приховане на чорний день. У двері подзвонили, Гера не чув, хто саме, але припустив, що сусіди, тому що звуку закритої двері не послідувало.

- Мабуть мама з сусідкою розмовляють, - припустив хлопчик і продовжив робити уроки під музику "Мумій Троль".

- Утікай, в підворотті нас чекає маніяк! - Доспівав свою життєствердну пісню Лагутенко. Герман потягнувся за письмовим столом, встав розім'яти ноги і випити

води. Вийшовши зі спальні він почув незнайомі голоси, які доносилися з вітальні. У головній кімнаті сиділи двоє молодих і охайних людей, які мирно розмовляли з його мамою. Мама була такою щасливою, вона так не посміхалася зі свого дня народження, коли татові вдалося купити до свята дві пляшки шампанського, ковбасу, сир і пляшку горілки, не позичаючи грошей у своїх батьків.

Герману було всього десять, він був дуже кмітливим хлопчиком. Він з підозрою дивився на непроханих гостей, відчуваючи підступ. Привітавшись, він сів поруч з мамою на продавлений диван, якому було рівно в три рази більше років, ніж самому Герману. Пружини жалібно заскрипіли, попросивши безжальних господарів, помилувати нещасну жертву радянського меблевого виробництва і дати йому свободу, викинути, нарешті, на звалище.

- Впарюють щось, - з упевненістю подумав хлопчик, який сам особисто кричав через зачинені двері комівояжерам, що їм не потрібні ножі, мумійо, повне зібрання творів Валентини Басан, та інші корисні речі.

Але вони "не впарювали", у мами на колінах лежали журнали і книги чудової якості друку, яка сліпила очі. Вони давали їх безоплатно, тобто задарма. Герман з цікавістю взяв один журнал, він називався "Сторожова вежа" і тема випуску була цікава, про світле майбутнє.

Він прокинувся від читива, коли мама закрила двері, попрощавшись з прибульцями.

- Хто це, мам?

- Герочка, це Свідки Єгови.

- Якої Єгови?

- Ні якої, а якого. Це наш Бог, Господь Всемогутній. Його Ім'я Єгова, а вони несуть Слово Боже. У неділю ми йдемо на збори Свідків Єгови в актовий зал заводу "Знамя".

- Це той, що біля шашлички на Харківській трасі?

- Так, синку.

- Мам, так це далеко пішки. На проїзд у нас все одно немає.

— Нічого, синку, ми вийдемо раніше і по Фрунзе пішки підемо по центральній вулиці.

Звичайно, перспектива пройтися пішки через все місто в неділю Германа обрадувала так само, як і наваристий суп з хімічного стегенця, покритий кіркою твердого жиру яскравого жовтого кольору. Але оскільки новий фільм в неділю показували рівно о дев'ятій вечора, цікаву книгу він вже дочитав, а гуляти з друзями по двору і сидіти на дитячому майданчику було нудно до зубового скреготу, він знизав плечима і кивнув головою.

Батька мати вмовила без особливих зусиль. Просто показала безкоштовні журнали і сказала, що дадуть ще. Вхід безкоштовний. В актовому залі шуміло людське море. Сім'я Туманських обімліла і застигла на вході. До них, променисто посміхаючись, підійшла одна з недавніх гостей, яка подарувала їм журнали.

— Добрий день, Ірина, це очевидно ваш чоловік Костянтин? Дуже приємно познайомитися, мене звуть Галина, ми спілкувалися з Іриною і Германом у вас вдома!

Це мій чоловік Микола, ми з ним разом ходимо і несемо Боже слово. Нам пощастило познайомитися і запросити вашу сім'ю до нас в дім Божий. Будь ласка, проходьте, тут ми всі одна велика і дружна сім'я.

Три години пролетіли непомітно, як одна мить. Навколо були такі щасливі, ошатні і усміхнені люди, і Герману на секунду здалося, що він помер і потрапив до раю, про який розповідала бабуса кожен Пасху. Мати і батько посміхалися один одному і незнайомим людям, забувши про те, що грошей на проїзд назад теж немає, що вдома чекає сумна упаковка літрово́го кефіру і пачка сірих макаронних виробів з м'яких сортів пшениці. Вони співали пісні, бралися за руки, приймали печиво, яке передавали по рядах красиво одягнені і усміхнені Божі слуги.

– Дякую, що ваша сім'я відвідала наші збори, чекаємо Вас наступної неділі! – Галина і Микола в прекрасно зшитих костюмах міцно потиснули руки подружжю Туманських і погладили Германа по голові.

Батьки Ірини пізно схаменулися. Коли мати Ірини дізналася, що її дочка і зять переписали квартиру, яку, до речі, подарували їм на весілля батьки Ірини, на ім'я засновника організації "Свідки Єгови" якогось Шкурку Віктора Григоровича, кинули основну роботу і ходять по домівках з безкоштовною літературою, заманюючи нових жертв, дякують вищезгаданій організації за те, що живуть у своєму колишньому власному житлі безкоштовно, харчуючись в їдальні разом з іншими свідками, вона потрапила в лікарню з серцевим нападом. Вишенькою на торті був онук, що виспівує пісні в дитячому хорі секти, куди батьки Германа оформили сина з чистою совістю, забравши зі школи разом з документами і розповіддю про переведення в інший навчальний заклад.

Батько Ірини дізнався у свого друга, підполковника міліції, що секту Свідків Єгови кришує "смотрящий" з Києва, а рахунки на які течуть гроші від продажу квартир довірливих прихожан, відкриті у всіх містах на його племінника Шкурку Віктора Григоровича, громадянина США і власника найбільшої мережі перших агентств нерухомості в Україні і нотаріальних контор. Все, чим міг допомогти йому друг, це відсудити дитину у безнадійно хворих фанатизмом батьків, які перестали реагувати не тільки на своїх родичів, але і на Германа. Вони спокійно підтвердили в суді, що віддають свою дитину дідусяві і бабусі, оскільки їхня місія бути Месією. Божі слуги спробували почати проповідувати судді, але той, мабуть був атеїстом і пригрозив видалити їх із залу суду силою, якщо виступи сторін будуть не по суті.

Герман повернувся в свою школу і в свій рідний клас переможцем. Всі дівчата дивилися на нього з приди́хом, а хлопчики одногосно визнали авторитетом, що побував, як мінімум, на зоні. Газета "Полтавський вісник" навіть написала про нього невелику статтю (просто один з журналістів був сусідом дідуся і бабусі Германа і своїми очима спостерігав епопею) під назвою "вирвати дитину з лап секти". Природно, ні про які кримінальні структури, чорних ріелторів, Шкірку і тим більше про київського "смотрящого" мови не було. Журналіст був не тільки талановитим, а й далекоглядним. Він дуже любив жити в своєму будинку по вулиці Рози Люксембург і просто любив

життя. Саме тому стаття була виключно розгромна для батьків Германа, які до слова так і не дізналися, що про них пишуть в газетах бо такої літератури вони більше не читали.

Туманський вступивши в юридичний самостійно, а потім за допомогою дідусевого друга і його зв'язків перевівся до Києва, влаштувався працювати в органи, просуваючись по кар'єрних сходах і успішно розкриваючи справи. Чим дорослішим він ставав, тим сильніше любив своїх бабусю і дідуса, з боєм у серці усвідомлюючи весь жах комплексу покинутої дитини. Він перевіз бабусю і дідуса до Києва, щоб бачити їх не раз на місяць, приїжджаючи до Полтави на кілька годин, а раз на тиждень з обов'язковою ночівлею і бабусиними пиріжками з вишнею. Бабуся боязко згадала, що мама і тато зараз живуть в їх колишньому будинку на трояндочці, мовляв хочуть побачитися, але не можуть до нього додзвонитися.

- Ба, я знаю, ти головне, не переживай. Звичайно, подзвоню, коли-небудь, коли час буде.

Герман поцілував бабусю з сиву голову, обійняв діда, одночасно притискаючи телефон до вуха і закриваючи за собою входні двері.

Равлик був огидний. Раболіпно доповідаючи про свої подвиги в розкручуванні нещасної дівчини за завданням Туманського, він смикався і помітно нервував.

- А чого ти до неї спочатку прилип, громадянин Равлик? За тобою по всій Україні йде мокрий і липкий слід. У тебе ж баби і багатші є в розробці.

Герман промацував свого інформатора, йому не подобалося те, що широко відомий аферист у вузьких колах, що живе виключно за рахунок багатих жінок, з'явився біля Аліси, потенційної власниці такого величезного статку, який Равлику і не снився. Це було перше. А друге, Аліса йому сподобалася ще на кладовищі, як би вульгарно це не звучало. Він знав про неї, про її біографію і про її бабусю, яка одна виховала і підняла Алісу на ноги. У ньому прокинувся комплекс покинутої дитини і він бачив в Алісі споріднену душу, що було великою рідкістю, тим більше на роботі.

Олександр заелозив на стільці, чарівно посміхаючись, потім схаменувшись, що перед ним не жінка, а здоровий, недобро дивлячийся мужик, стер посмішку з красивого обличчя і промимрив, що гроші були на нулі, а дівчина йшла в досить дорогій сукні і з клатчем з нової колекції. Ось він і вирішив з нею попрацювати.

Туманський не повірив жодному слову інформатора, але задовільно кивнув і попрощався. Герман відчував, що український казанова не просто так опинився поруч з Алісою, не просто так прийняв її в розробку і забрав її до себе в знімні апартаменти саме в ніч вбивства її цивільного чоловіка.

Щось він упустив, десь має бути зачіпка, щоб розплутати цей клубок навколо Аліси Соколової. І чи так проста сама Аліса?

Глава 20

- Я дзвоню в поліцію і віддаю флешку. - Аліса тремтячою рукою потягнулася до ноутбука, щоб витягнути інформаційний носій.

Але Тоня несподівано з усієї сили стукнула її по руці.

- Ай, боляче ж, що ти твориш?

- Це ти що твориш, - Антоніна несподівано зашипіла, як змія і потягнулася до ноутбука.

Аліса з подивом і страхом потирала забите місце. Вона ще не встигла відійти від секундного шоку, коли її телефон різко запищав у кишені. Аліса глянула на екран і з байдужим обличчям повідомила Тоні, що дзвонять з роботи, мабуть щодо звіту. І вийшла в іншу кімнату.

Тремтячими руками Аліса натиснула на кнопку прийняття виклику і доклала трубку до вуха.

- Аліса, це Туманський. Ви зараз вдома?

- Так.

- З Вами хтось є?

- Так.

- Антоніна Козирева?

- Так.

- Будьте дуже обережні. Відверніть її, але не в якому разі не намагайтеся затримати. Вона дуже небезпечна. Я вже їду.

На негнучких ногах Аліса вийшла з кімнати і прокрокувала в кухню. Антоніни ніде не було. Флешка з ноутбука теж зникла.

Їй подобалося бути Антоніною Козиревою. Вона пробувала на смак нове ім'я, нове життя, нову долю. Стара доля, точніше дитинство, було до неї занадто жорстокою. Взявши в руки паспорт і документи на ім'я Антоніни Козиревої, Уляна Равлик посміхнулася своєму братові.

- Все зміниться, правда?

- Правда, Уля, ой, пробач, Тонечка, все зміниться.

Вони завжди були нерозлучні. Маленькими і наляканими їх розділили ще в далекому дитинстві, коли мама так невдало пішла до сусіда з донькою, а батько незабаром одружився з іншою і з горем навпіл залишив сина собі. Саша і Уля возз'єдналися після смерті їх спільної матері і вже не розлучалися.

Улечка росла, ставала дуже і дуже красивою дівчинкою. Висока і пекуча, як справжня італійка, Улечка розбила серце багатьом представникам чоловічої статі. У садку за неї билися брати-близнюки зі старшої групи, в школі між теплицею і стадіоном старшокласники призначали розбірки за право запросити її в кіно, в університеті вона запаморочила голову викладачам, а через кілька років - завідувачу кафедрою і провела з ним відпустку в Туреччині, незважаючи на дружину і двадцятирічну різницю.

Коли вона оголосила Алісі, що ведмедик приїхав до неї на роботу, спустився на цокольний в "Дрімтурз" і купив у їх спільної подруги Анюти путівки до Туреччини, подруга вперше сильно посварилася зі своїм Пашею. Весь вечір Аліса ковтала сльози і шипіла на Кучкова, як розсерджена змія. А Тоня тим часом пакувала валізи, наспівуючи під ніс улюблений мотив.

Вона стала Тонечкою Козиревої, як тільки їй виповнилося вісімнадцять. Батькові й мачусі було відверто наплювати на те, що робить Уляна, вони були невимовно раді, дізнавшись, що вона вже в шістнадцять переїжджає жити до подруги. Подругою, природно, виявився іноземний студент на п'ять років старше, який підкорив юну німфу можливістю пересуватися на таксі і замовляти додому, точніше на знімну квартиру, доставку піци.

Уля не була повією, а вже тим більше ескортницею. Вона твердо знала про свою красу і про те, що її краса коштує дуже дорого. Навіть більше, ніж багаті чоловіки можуть і хочуть заплатити. Вона зустрічалася і будувала відносини виключно з забезпеченими представниками протилежної статі, але найголовнішим, найнадійнішим, найвірнішим її чоловіком був її брат, її Сашенька. Уля-Тоня маніпулювала молодшим братом, як роботом на дистанційному управлінні, а він пощеничому був відданий їй. Вона говорила йому, що тепер вони і є сім'я, брат і сестра, родичі, найближчі, самі кровні і найрідніші. Власне воно так і було, крім одного але. Виростаючи, брати і сестри створюють власні сім'ї, знаходять своїх партнерів по життю або принаймні не заважають один одному будувати власне життя і відносини.

Тут же було все по-іншому. Уля пильно стежила, щоб у її брата не зав'язалися серйозні стосунки укупі з любов'ю. Дівчинку, яка дуже подобалася Олександру, Уляна жорстко скомпрометувала, підмовивши свого колишнього хлопця напоїти її і зацілувати в парку на погано пофарбованій лавочці. Побачивши свою симпатію в такому вигляді, Саша розбив кулаки в кров об дерево, розбити кулаки об суперника він не наважився. Уляна заспокоювала молодшого брата і навіть пустила сльозу про невдалі стосунки Саші і його нареченої. Але потім плавно перейшла до справи.

Їй потрібні були гроші, великі гроші, гроші, щоб ніколи більше не шукати чоловіка і не бути від нього залежною. Уля-Тоня була не тільки красунею, вона ще була великою розумницею, бо знала, краса не вічна, а капітал, який вони можуть сколотити разом з братом, залишиться з нею назавжди.

Вона знайомилася з чоловіками, відводила їх за собою, а Саша займався покинутими, самотніми, в'яучими дружинами, які про такого Аполлона і фантазувати не могли. Дружини забували з ним про чоловіків, а чоловіки з Тонею — про дружин. І все це було лише заради однієї, святої мети – грошей. Тоня хотіла багато, дуже багато. Щоб полетіти і забути або забути і полетіти. Далеко і назавжди. Назавжди і далеко.

Тепер брат теж називала її Антоніна, щоб залишити в минулому їх голодне, злиденне, босе дитинство, смерть матері і байдужість батька. Олександр, як і сестра, був високим і дуже красивим. Його обличчя, тіло, голос були безвідмовною приманкою для багатих і самотніх дам, які готові були розділити з ним свою самотність і суму на кредитній карті.

Він слухав її, перебуваючи в упевненості, що тепер він – головний в сім'ї, він несе відповідальність за свою сестру Тонечку за її дочку, яку Тоня народила від європейського князя-винороба.

З донькою вийшло все навіть дуже чудово. Задовго до знайомства з Алісою, Тоня з

Сашею полетіли в Чорногорію, Олександр із супутницею, а Тоня, як незнайомка, на сусідньому сидінні в бізнес класі. Князь підвернувся випадково, в тому ж самому бізнесі, як виявилось, він летів на свою яхту в Будві і запросив до себе в гості чарівну красуню, що вільно говорила англійською. Через два тижні брат і сестра зустрілися в аеропорту вже без своїх супутників, засмаглі і щасливі. Вони обнялися і пройшли на посадку в бізнес. Олександр ніс у сумці на поясі чарівну карту мастеркард, на яку була переведена просто божевільна сума від вдячної сердечної подруги, а Тонечка ще не знала, що несла під серцем маленьку дівчинку, зачату під столітнім виноградником в родовому маєтку біля маєтку.

Князь був сімейною, але порядною людиною. Зробивши всі необхідні аналізи, він переконався, що дитина від нього і дав доньці своє прізвище, попередньо склавши зі своїм адвокатом договір, який Тоня з легкістю підмахнула. У ньому йшлося про щомісячну допомогу на дитину до вісімнадцятирічного віку на карту матері, яку він відкрив на її ім'я. Так само на дочку був відкритий рахунок, на якому вже знаходилося сто тисяч євро. Цими грошима Крістін або Христина, так Тоня назвала дочку, могла скористатися після досягнення нею двадцяти одного року, лише в двох випадках, якщо цими грошима буде оплачена навчання Крістін або житло Крістін. У будь-якому іншому випадку ні мати, ні дочка цими грошима скористатися не зможуть. Ушла Антоніна відразу ж повернула у себе в голову схему купівля будинку Христини – продаж будинку Христини, наївні європейці, але виду не подала і продовжувала слухати адвоката зі стурбованим виразом обличчя.

Ось так в житті Саші виникла його справжнісінька, чиста і світла любов, Христиночка, племінниця, яку він любив, як свою дочку, а вона називала його татом. Тоня і Саша не заперечували, адже в цьому місті ніхто не знав, що вони брат і сестра, тим більше попереду була остання, найголовніша справа.

Ті, хто полював на Кучкова, вийшли на брата і сестру одночасно, не давши їм домовитися між собою. Організація знала, чим займається Саша, розводячи багатих і дуже багатих жінок. Один з ошуканих чоловіків виявився справжнім бандитом, тобтоправлячою владою. Ця ж влада іноді і давала замовлення Кучкову в тіньовому Інтернеті через своїх агентів. Але ведення своїх маленьких бізнесів з наркотрафіку в азіатських країнах ставало причиною шантажу від конкурентів у владі, а іноді, що набагато страшніше, від друзів у владі.

Кучкова треба було терміново прибрати.

Відстежуючи камери спостереження, міністр виявив свою старіючу і сильно питущу дружину з кимось новеньким. Причин для ревнощів у нього не було. Вони вже тридцять років з тридцяти п'яти спільно прожитих не заходили один до одного в спальню. Він уже років десять був у таємних, але міцних стосунках з помічником свого колеги, тому з посмішкою і повагою ставився до маленьких жіночих витівок. Переглядаючи відео він замилювався новим коханцем, красивим, як янгол, і таким пристрасним. Але пробивши його в базі, виявив, що цей ангел вже давно упав з небес, наживаючи на самотніх і нещасних дамах бальзаківського віку цілі статки. Сестра, яку

вираховали ще швидше, була красунею і теж з підмоченою репутацією. В її соцмережах накопали стільки доказів про невірність багатих і шанованих, що чоловік скинув брову. Ідеальна пара. Пару взяли в розробку.

Тоня познайомилася з Алісою і зажила життям, від якого бігла, життям сірої миші, життям офісного хробака, життям планктону.

Коли в гру включився Саша, Антоніна зітхнула з полегшенням. Фінал близький. Близький, твою матір. Її дратувала, тупа і абсолютно сіра Аліса, дратувало все, що з нею пов'язано, але більше всього на світі її дратував Кучков. Тоня відчувала його погляди млосних очей не видоєнної корови, розуміла, що будить в німечному тілі справжній ураган почуттів досі невідомий Паші, але спати вона з ним вже точно не збиралася.

Її завдання було подружитися з Алісою, вивести на неї брата, який щось повинен дізнатися у цивільного чоловіка цієї самої Аліси. Дріб'язкова операція розтягнулася, але наказ був чіткий і серйозний, не злякати, тому брат і сестра діяли не тільки акуратно, але і продумано, що було абсолютно вірним рішенням, так як від цього залежало їхнє життя і життя Крістін.

Вечір вбивства Кучкова був розписаний, як по нотах: Олександр повинен провести з Алісою ніч, щоб уникнути зайвих жертв і свідків.

А після вбивства Павла, на Олександра, якого хотів послати на той світ цей самий обдурений чоловік-міністр чисто з принципу, прихопивши туди ж і сестру разом з незаконнонародженою дитиною, вийшов слідчий Герман Туманський, який сидів всім бандитам у владі скалкою в дупі. Обробивши Сашу, як свого інформатора, Герман почати ритися в справі, яку закрили і забули, перевівши гроші на потрібні рахунки, відкриті на підставні фірми в третіх країнах і прибравши небезпечного виконавця Павла Кучкова.

Можна сказати саме Туманський і врятував життя Саші і Тоні, які про операцію зі зрозумілих причин мовчали, як риба об лід.

Завданням Саші ще до смерті Кучкова було виконання його професійної діяльності, а саме загнати Алісу в борги, щоб вона заворушила Кучкова або сама вийшла на його мільйони. Тепер після його смерті брат і сестра вирішили, що якщо слідчий цікавиться, значить щось у Аліси ще залишилося, щось таке, що може забезпечити їм добробут до кінця їхніх днів. І вони вирішили діяти за раніше обумовленим планом, а саме загнати нещасну цивільну вдову в страшні борги.

Слідчий на зустрічах з Олександром запитував про ноутбук і про будь-які інформаційні носії, які можуть зберігатися в квартирі вбитого. Саша чесно перерив квартиру, коли ночував у Аліси, поки втомлена від ласки і сексу господиня орендованої квартири спала на зім'ятих простиралах.

Але Тоня виявилася розумнішою брата, вона змусила Алісу саму знайти те, що всі так наполегливо шукали і не знайшли. Таємничу флешку з інформацією.

Глава 21

О Ріо, Ріо! Ти – прекрасний! Ріо-де-Жанейро, місто-карнавал, місто-свято, місто-

сонце, місто-легенда, місто вічного щастя, танців і веселощів. Місто народжене Атлантикою і виплекане смарагдовою зеленню дерев, де в квітучих садах співають райські птахи, а від різноманітності і аромату фруктів можна збожеволіти.

Вона з дитинства пам'ятала ці рядки журналу мандрівників, який колись принесла зі шкільної бібліотеки. Випуск був про Бразилію, точніше про її перлину, Ріо-де-Жанейро. Вона акуратно вирізала сторінку з фотографією узбережжя, на яке ласкаво дивився Христос Спаситель, відкриваючи назустріч місту і його жителям свої всеосяжні і вічні обійми любові і спасіння. Вона хотіла стати частиною того міста, стати частиною того світу, де сонце, Атлантичний океан і Христос, що наглядає за усією цією красою.

Зійшовши з трапа літака вона вдихнула солоне, гаряче повітря і заплющила очі від сонця. Галеан, головний повітряний порт Ріо, зустрічав її сотнями туристів, тисячами валіз і сувенірів, оголошеннями португальською та англійською мовами. Митниця виявилася більш ніж формальною і вона вийшла з аеропорту, озираючись у пошуках таксі. Черговий таксист допоміг їй з валізами і схвально кивнув, коли вона назвала адресу п'ятизіркового готелю на самому узбережжі.

Після смерті Кучкова вона зрозуміла, що у нього залишилися гроші, великі гроші, які треба знайти самостійно, поки їх не знайшов хтось інший. І вона знайшла, вона зробила це, вона розгадала одну з численних Пашиних загадок.

На флешці було багато інформації, компромату, фотографій і відео, які могли стати не просто крахом київської мафіозної верхівки, а її знищенням. Але вона не чіпала ні фото, ні відео, ні компромат. Вона скачала собі лише папку з інформацією по Пашиному анонімному рахунку на пред'явника, який він відкрив, як фінансову подушку в Ріо-де-Жанейро. Всі паролі, коди і доступи зберігалися тут же, в цій папці. Рахунок безстроковий, одержувач може бути ким-завгодно, головне, він повинен ввести трирівневий пароль, потім пін-код і в касі банку отримати необхідну суму або ж всю суму з рахунку.

Прийнявши душ в заброньованому номері, вона перевдяглася в нову сукню, відірвавши бирку руками. З собою у неї була лише сумочка на поясі для телефону, паспорта і документів. Одягнувши на незасмаглі ноги зручні шкіряні мокасини, вона вискочила з номера готелю голосно грюкнувши важкими дверима.

Перевівши всю суму відразу, вона вийшла з банку і сіла в таксі.

— Куди, сеньйора?

— Порт.

У каюті круїзного лайнера було свіжо і затишно. Балкончик каюти вміщував невеликий кавовий столик і зручне крісло. Вона довго дивилася на нескінченний Атлантичний океан, який заворожував, захоплював, хвилював і заспокоював одночасно, демонструючи всі відтінки води, які тільки існують в природі.

Аліса відкинула голову в зручному кріслі, закрила очі і посміхнулася. Як довго вона чекала свій Ріо. І як довго вона готувалася до цієї операції.

Коли Аліса побачила Христиночку, її немов вдарило блискавкою, хоча в народі досі кажуть, вдар мене грім. Перед нею стояла копія Тоні, її подруги Антоніни, яка стала нею зовсім недавно. Неначе маленька Тонечка простягала їй ручку і соромливо знайомилася з дорослою і незнайомою тіткою.

Аліса, називаючи себе самої останньої дурепою, ковтала сльози і планувала план помсти подрузі, яка очевидно, була знайома з її Сашею, її дорогоцінним Сашею і раніше і навіть народила від нього дочку.

Купаючись в обмані, Аліса придивлялася до двох близьких людей, які виникли в її житті і знаходила мізерні нестикування, крихітну брехню або невловиму фальш. Вона ніби прокинулася і тепер була не учасником постановки, а її глядачем.

Вона чекала Сашиного дзвінка, чекала, що він попросить ще грошей, тому що зрозуміла, йому потрібно щось, що залишив після себе Кучков, щось цінне, що він шукав в її квартирі, коли думав, що вона спить.

Вона спровокувала Тоню-Уляну почати пошуки флешки, яку давно виявила і відкрила, ввівши пароль, прокляте ім'я псевдо подруги. Вона залишила на флешці все, крім інформації про ще один рахунок Паші, про який вбивця і не здогадувався.

Аліса вже пізніше, від слідчого Германа Туманського, який прилетів в її квартиру, як метеор, дізнавшись, що флешка викрадена Антоніною Козиревою, дізналася, що Антоніна Козирева раніше була Уляною Равлик, і є рідною сестрою Олександра.

Ще через добу Герман, з яким вона перейшла на ти, повідомив їй, що брат і сестра трагічно загинули в автомобільній аварії десь під Києвом. Аліса зробила висновок, що телефон Саші і Тоні так і залишився на прослуховуванні і почувши про компромат, який був на флешці, їх просто прибрали, підлаштувавши нещасний випадок на дорозі. Дочка Тоні і племінниця Саші, Крістін, якраз гостювала з нянею біля маєтку свого рідного тата в Європі, де і залишилася, вже назавсім.

Завершивши короткий, але бурхливий роман з Германом Туманським, Аліса почекала певний час і приступила до найголовнішої операції в своєму житті, до зняття грошей з анонімного Пашиного рахунку, відкритого в одному з банків Ріо-де-Жанейро.

І ось перебуваючи в каюті першого класу в круїзі по всьому узбережжю Латинської Америки, який триватиме кілька місяців, Аліса відкрила новий ноутбук, який купила на лайнері. Вона вставила свою власну флешку, на яку скопіювала не тільки дані про гроші цивільного чоловіка, але і папки з усім компроматом про наркотрафіки, педофілію можновладців і постачання зброї. Вони думають, що єдина флешка була у Тоні-Улі і у Саші, яка була знищена вибухом разом з невдалим Боні і Клайдом.

І Аліса подумала, що коли гроші закінчатся, вона можливо почне шантажувати когось із міністрів або, в крайньому випадку когось подрібніше, якого-небудь депутата, адже компромату тут на все безбідне життя з головою вистачить. А це значить, це означає, що не така вже вона і дура.

Кінець